

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SUSAN DENNARD

"A world you'll want
to inhabit forever!"
—ALEXANDRA
BRACKEN

SIGHTSWITCH

—A TALE OF THE WITCHLANDS—

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SUSAN DENNARD

"A world you'll want
to inhabit forever!"
—ALEXANDRA
BRACKEN

SIGHTSWITCH

—A TALE OF THE WITCHLANDS—

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖRÜŞ ANAHTARI
ON İKİ ŞOVALYENİN GERÇEK ÖYKÜSÜ

Susan Dennard
Rhys Davies tarafından illüstrasyonlar

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK

New York

[Okumaya Yazar](#)

[Hakkında Başlayın](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Bir Tom Doherty Associates Kitabı e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,

haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
<http://us.macmillanusa.com/piracy>.

RACHEL İÇİN

Beni , değil mi Kullen?

Yine de tanıdık geliyorum. Yarık Adam'a girdiğimde, sanki yüzümde tanıdığın bir şey varmış gibi gözlerini kısmıştın. Göğsündeki yara izini ovuşturmana neden olan bir şey.

O yara izinin nasıl olduğunu merak etmiyor musun?

Düşün, Kullen. Anılar orada. Sana unutturan büyü, olan her şeyi silmedi. Sadece geçmiş, yardım almadan çağıramayacağın kadar derine gömdü.

Yardım etmek için buradayım.

Benim adım Ryber Fortiza, ama sen Nubrevnan kibrinle yanlış duymuşsun. Bana "Ryberta Fortsa" dediniz. Ben sana "Kaptan" dedim.

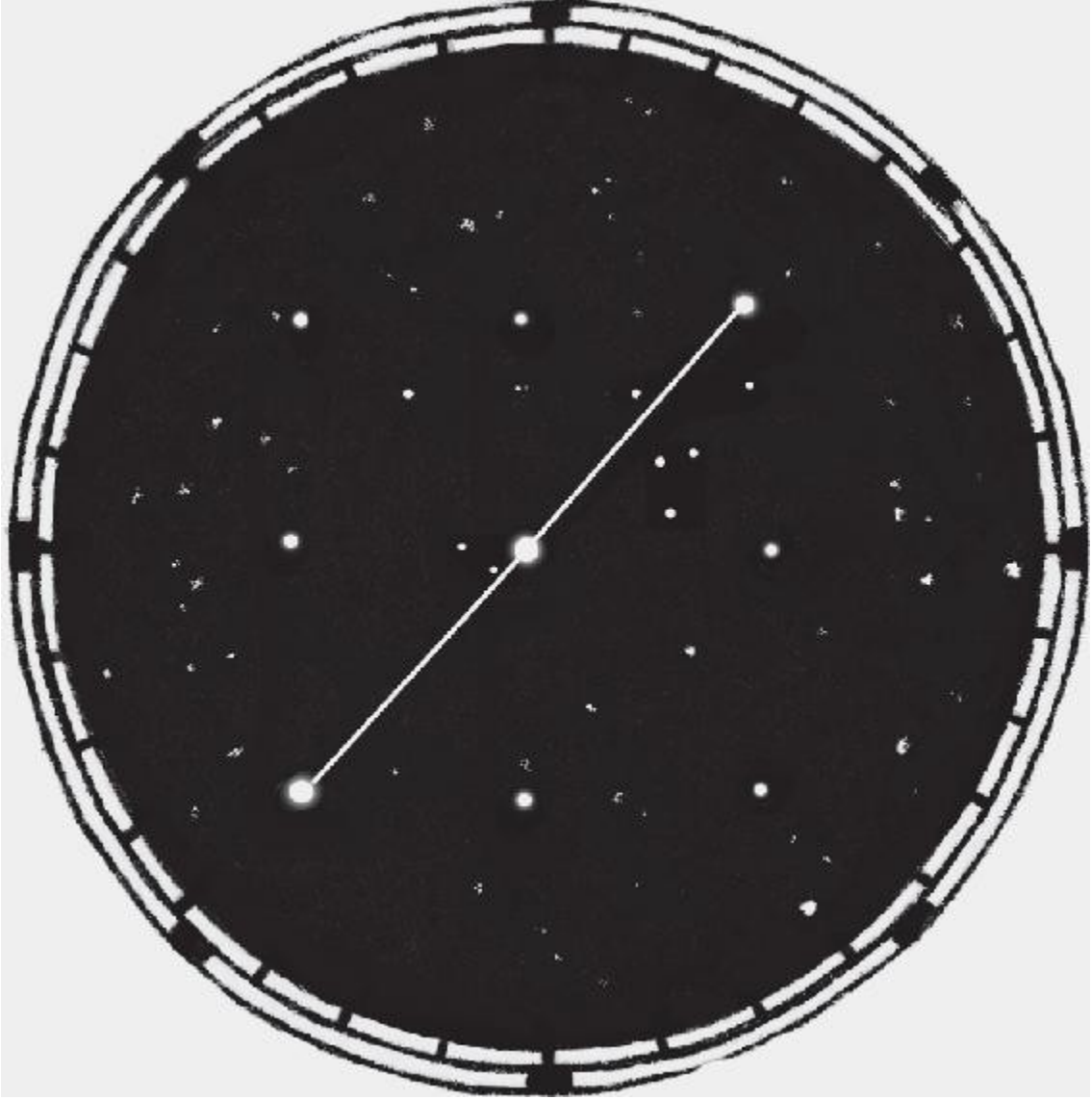
O zamanlar gözlerim kahverengiydi. Gümüş değil.

Bu kitabı eve götürün. Baştan sona oku. Her sayfasını, her satırını. Aramızda olanlar hakkında hatırlaman gereken her şey var. Öğrenmen gereken her şey var.

Yani ... sanırım öyle. Açtığınızda ne bulacağınızı tam olarak bilmiyorum. Sightwitch günlükleri kimin okuduğuna bağlı olarak değişebilir. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey içine ne yerleştirdiğim: seni bulduğumda, iyileştirdiğimde ve seni bir dağın derinliklerine çektiğimde tuttuğum kayıtlar.

Oku, Kullen Ikray. Oku ve hatırla.

UYUYAN DEV

Daima kuzeyi gösterdiği söylenen Uyuyan Dev, ay en dolun halindeyken bile görülebilen üç yıldızdan oluşan bir kümedir.

Takımyıldızın adının kökeni hakkında çeşitli teoriler mevcut olup, bunların çoğu çocukları uslu tutmaya yönelik farklı masallara dayanmaktadır. Ancak ben bu ismin tüm bu masallardan ve onları yaratan kültürlerden önceye dayandığını öne sürüyorum.

*Toprağı ve taşları bulmak için dağlardaki yarasayı takip edin.
Evin gelgitlerini bulmak için Tilki ve İris'i takip edin.
Rüzgârları ve fırtınayı bulmak için Tazı ve Dev'i takip edin.
Ve alevlerin ne doğurduğunu bulmak için doğuya doğru
hareket eden Şahin'i takip edin.
Kale'yi kar tepelerine kadar takip edin ve başlayan ruhu
bulacaksınız.
Ama zifiri karanlıkta her şeyin bittiği yeri bulacaksınız.*

**-Sightwitch Sister takımı yıldızlarını
hatırlamak için şarkı atlıyor**

Ryber Fortiza

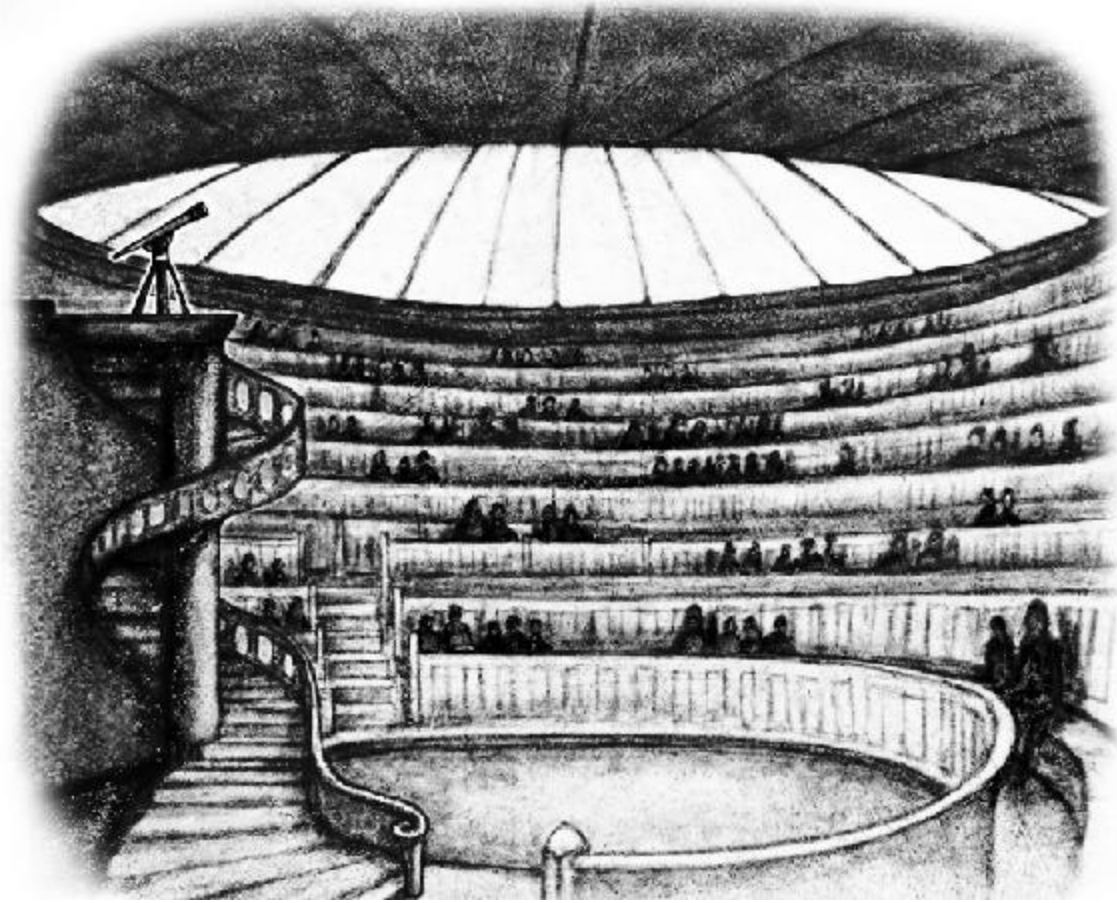
Y18 D152

ANILAR

Tanzi bugün çağrıldı.

Her zaman olduğu gibi oldu: Gözlemevinde sabah duasındaydık, gözlerimiz kapalı bir şekilde koltuklarımızda kambur duruyorduk. Diğer Hizmetkâr Rahibelerle birlikte oturuyordum, gümüş rengi Sightwitch'lerden oluşan salonda kahverengi bir şerit gibi. Her milletten, her kökenden, her yaştan olabilirdik ama Hizmetkâr Rahibeler her zaman bir uçta otururdu. Tam teşekküllü Sightwitch Kız Kardeşler ise her zaman diğer tarafta otururdu.

Bulutlar gece boyunca toplanmıştı. Gözlemevinin tavanındaki vitraylardan süzülen zayıf bir ışık, amfi tiyatronun sıralarını gölgeler içinde bırakıyordu.

Hafıza Yemini'ne yeni başlamıştık. Baş Rahibe Hilga odanın kalbindeki kehanet havuzunun yanında durmuş, ellerini karnında kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Seslerimiz mermer duvarlarda yankılanıyor, seksen yedi gırtlak bin gırtlak gibi ses çıkarıyordu.

DUALAR O'NUN SIGHTWITCH KARDEŞ

Hafıza Yemini

Sirmaya adına,

*Korumaya yemin ederim
Daha önce gelen her şey,
Çünkü geçmiş tek gerçektir. Bir
kez görüldüğünde, asla
unutulmaz.
Bir kez duyulursa, asla kaybolmaz.*

Berrak Gözler Yemini

*Sirmaya adına, yemin
ederim ki
Açık gözlerle ve açık zihinle. Çünkü
dünya sürekli değişiyor,
Ve şimdiki zaman değişmeyen tek şeydir.*

Hayal Edilen Bir Geleceğin Yemini

*Sirmaya adına, seni
korumaya yemin
ediyorum.
Gösterilen gelecek, Çünkü
uyuyan her şeyi bilir,
Uyuyan her şeyi düşler,
Ve olması gerekeni değiştirmek mümkün
değildir.*

Hafıza Yemini'nin son sözleri - "Bir kez görüldü mü, asla unutulmaz. Bir kez duyuldu mu, asla kaybolmaz"- dudaklarımızdan dökülürken, bir kanat çırpma sesi yankılandı.

Bu sesi duyduğumda her zaman olduğu gibi kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

Lütfen benim için gel, diye yalvardım, tepemdeki vitraylı kubbeye, parlak yıldızlardan oluşan takımyıldızına bakarak. *Lütfen benim için gel, Uyuyan. Tüm Kurallara uydum, tüm derslerimi öğrendim ve on üç yıldır şikayet etmeden sana hizmet . Lütfen Sirmaya, beni çağır.*

Kusmak istedim. Bağırmak istedim. Kesinlikle, kesinlikle benim günüm sonunda gelmişti.

Sonra ruh sürati belirdi, scrying havuzundan dışarı fırladı. Tüyleri yıldız ışıısıyla beneklenmiş, keskin kuyruklu, zarif kanatlı bir figüre dönüşen siyah bir sis. Altın gibi parlayan gözleriyle bir daire çizdi ve üzerime kışa özgü keskin bir koku yayıldı.

Bu koku bir Çağırma anlamına geliyordu.

Beni seç, dua ettim, parmaklarımın uçları tuniğimi sıkıca kavramaktan uyuşmuştu. *Beni seç, beni seç-*

Ruhlar teleskop çıkıntısının yanından döne döne geçerek on dördümüzün kahverengi giysiler içinde olduğu Serving Sisters'a doğru kanat çırpıttı. Sallandım. Kalbim boğazıma doğru fırladı.

İki şerbetçiotu. Biraz daha Tanzi'ye doğru yönelmiş olsa da neredeyse bana geliyordu. Ama hala rotasını değiştirme ihtimali vardı. Hala bana doğru dönme ihtimali vardı.

Gelmedi. Tanzi'nin ayak parmaklarına atladı çünkü tabii ki swift benim için burada olamazdı.

Benim için *asla* burada olmazlar.

On yedi yaşındayım ve gözlerim hala doğal kahverengisinde. Manastırda on üç yıl geçirdim ve hâlâ pamuklu giysilere mahkûmum.

Yine de bir şekilde boğazımı "*Hayır!*" diye bağırmaktan alıkoymayı başardım. Çılgılık atmak istiyordum -Sirmaya çılgılık atmak istediğimi ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu biliyordu. Yine de Tanrıça'nın ilk onu seçmiş olması Tanzi'nin suçu değildi.

Sevgi dolu Tanrıçamızın beni hiç istemiyor gibi görünmesi Tanzi'nin suçu değildi.

Eğer birini suçlayacaksam, Rahibe Rose ve Rahibe Gwen'i, Rahibe Hancine ve Rahibe Lindou'yu suçlamalıyım. Büyüdüğüm onca yıl boyunca kafamı hikâyelerle doldurmuşlar, bana bir gün güçlü bir Görücü olacağımı söylemişlerdi. Hilga'nınkine bile rakip olacak bir Görüye sahip bir sonraki Baş Rahibe olacağımı. Hayır, onlar hiç böyle bir öngörü görmemişlerdi ama yine de bundan emindiler.

Doğru olmadıkları bu kadar açıkken neden hâlâ o eski masallara tutunuyordum? Eğer Uyuyan bana gerçekten en güçlü Görüyü vermek isteseydi, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı.

Bu yüzden ağlamadım ve çığlık atmadım. Bunun yerine dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim ve Tanzi'ye sarıldım. O kadar endişeli görünüyordu ki, Threadsister'ıma bir şeyler ikram *etmeden* edemedim. Kalın kaşları tek bir siyah çizgiye dönüşmüştü. Kızıl teni endişe ve suçluluk duygusuyla sıkışmıştı, bu yüzünde asla görmek istemediğim bir ifadeydi. Eğer gülümsemek onu rahatlatacaksa, gülümseyebilirdim.

"Rütbelerimizden biri çağrıldı," diye seslendi Rahibe Hilga. Her zaman söylediği, benim için hiç söylenmemiş sözleri. "Sirmaya'ya şükürler olsun."

"Sirmaya'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Rahibeler. Ben hariç. Tanzi hala bana çok sıkı ve şiddetli bir şekilde sarılıyordu.

Çok korkuyorum.

"Bana sarılmaman gerekiyor," diye fısıldadım. Hilga kemerinden çıkardığı Çağırma Çanı'yla bize doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bir saniyeliğine kuralları unut," diye tısladı Tanzi. "Ve ben yokken menekşelerimi sulayın. Tabii sen de Çağrılmadığın sürece."

"Evet." Gülümsememi vitraydaki yıldızlar kadar sert tuttum. "Ben de Çağrılmadığım sürece."

Tozdan yapılmış boş sözler. İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Çağrılmalar yeterince nadirdir; aynı anda iki Kız Kardeşin Çağrılması ise neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Ve geçen her günle birlikte, Görme Yeteneğini kazanmak için dağın içine çağrılacağımı daha az düşünüyorum.

Hepsi bu kadardı. Tanzi'yle vedalaşmak için elimize geçen tek şey buydu, çünkü Threadsister'ım çekiştirilerek ve geri kalanımız sıralar halinde toplanıyordu. En sonda tek başıma ben vardım, çünkü sayımız eşit değildi.

Hilga zili bir kez çaldı ve parlak tınısı gözlemesini doldurdu. Kulaklarımı doldurdu, sonra kalbimin derinliklerine takıldı ve aşağı çekti.

O çanın sesinden, onu takip eden daha derin çandan bile daha çok nefret ediyordum. Crypts Şapeli'nin üstündeki çan kulesinde olan.

Ana çan tek bir kez çalınca yürüdük.

Benden en az iki el kadar kısa olan küçük Trina bana baktı. Mavi gözlerini acıma bulutları kaplamıştı. Ya da belki acıaktan ziyade

Bir gün benim gibi olacağına dair bir korku: on yedi yaşında ve hala soluk gözlü. On yedi yaşında ve hala kahverengi giyiniyor.

On yedi yaşında ve hala uyuyan Tanrıçamız Sirmaya tarafından çağrılmamış.

Trina'nın baktığını görmemiş gibi yaptım ve Gönderme İlahisi'ne başladığımızda, daha önce hiç mırıldandığımdan daha yüksek sesle içi boş tonları mırıldandım. Tanzi'nin beni duymasını istiyordum, sıranın en önünde, gözlemevinden çıkıp patikadan ağaçların arasına doğru ilerlerken.

Hizmetkâr Kız Kardeşler'den ikisi geçen hafta bu yolu temizlemişti ama çam iğneli patikayı şimdiden beyaz molozlar kaplamıştı. Kendini her sallayışında dağdan dökülüyor.

Yarın tekrar temizlemem gerekecek, bekleyin. Hilga sabah bu iş için bana gelecek. Ama bu sefer yardım edecek Tanzi olmayacak.

Sonunda dağın beyaz yüzüne yaslanmış şapele ulaştığımızda ilahi sona erdi. Hep aynı ritim, hep aynı zamanlama.

Hepimiz orada, Manastır'ın geniş yeraltı kütüphanesi olan Crypts'in girişinde durduk. İlahi bitmişti ama kemerli girişin etrafında yarım daireler çizerken anısı hâlâ etrafımızdaki havada asılı duruyordu.

Tanzi'yi çağıran ruh ebabil şimdi üzerimize çullandı ve kısa bir süre içinde üç aetherial kuşa dönüştü. Sonra altıya. Sonra açık kapıdan içeri süzülmeden önce tekrar küçülerek bire dönüştü.

Gözden kaybolduğunda, Hilga Tanzi'ye başıyla selam verdi. "Bugünden itibaren Tanzi Lamanaya artık olmayacak. Bizden bir Hizmetkâr Kardeş olarak ayrılacak ve Berrak Gözler Hediyesi ile geri dönecek."

"Uyuyan'a şükürler olsun," diye mırıldandık hepimiz; bunu söylemek midemi bulandırsa da ben bile.

Tanzi o zaman gülümsedi. Parlak, baş döndürücü bir gülümseme idi ve az önceki endişesinden eser yoktu.

Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Her gün Konvansiyon'dan ayrılmak istediğini söyleyen o bile - o bile Gözlem'i hepimiz kadar çok istiyordu.

Ve şimdi bunu elde edecekti. Bir Sightwitch hayatındaki en önemli an olan Uyuyan tarafından Çağrılmıştı. Bu

Gerçekten önemli olan tek an.

Onun sırtışını taklit etmeye çalıştım. Tanzi'ye onun adına mutlu olduğumu göstermeye çalıştım - çünkü öyleydim. Bir insan kendisi için üzülebilir ama yine de bir başkasının iyi talihinden keyif alabilir.

Hilga Tanzi'nin omzunu kavrayıp onu geri çevirmeden önce gözlerimiz ancak birleşebildi.

Tanzi ve Hilga, adım adım şapele yürüdüler. Dağın içine. Çok geçmeden gölgeler arasında kayboldular.

Tanzi'yi bir sonraki görüşümde gözleri artık benimkilerle aynı olmayacaktı.

Diğer Rahibeler o zaman geri döndüler ve mükemmel sıraları içinde gözlemesine doğru yürüdüler.

Geride kaldım, bakışlarım şapelin girişinin üzerindeki mermere kazınmış kelimelere .

**HER ZAMAN İKİ YA DA DAHA
FAZLA, ÇÜNKÜ YALNIZ BİR
KIZ KARDEŞ KAYBOLUR.**

Biz buna İki'nin Düzeni diyoruz ve mirasınız ne olursa olsun, harfler değişiyor ve okumayı en kolay bulduğunuz dile dönüşüyor.

Benim için bu Cartorran. Yazılı dilini öğrenecek yaşa gelmeden teyzem beni Illrya'dan aldı.

Bu harfleri her gördüğümde, *bu kelimeler okuyamayan biri için neye benziyor* diye düşünmeden edemiyordum.

Başımı salladım. Gereksiz bir soruydu ve beni gruba yetişmek için koşturan bir soruydu.

Günümün geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Bunu yazarken Tanzi'nin yatağının yarısı şu anda soğuk. Ancak o yokken onun varlığına ne kadar adapte olduğumu fark ediyorum. Bir şeyin komik olduğunu düşündüğünde yan yan homurdanması. Konuşurken parmak eklemlerinin sürekli çatırdaması. Ya da uykusunda nasıl ağır ağır nefes aldığını, tam olarak horlama sayılmasa da çok alışkın olduğum bir ses.

Uyumak istemiyorum. Yalnız uyanmak istemiyorum. Ve bir kez daha, neden, neden, *neden* hâlâ Görüş'ten yoksun olduğumu merak ederek uyanmak istemiyorum.

Tanzi Lamanaya

Y10 D234

Bugün kabzasında kehribar olan bir bıçak aldım. Akıl hocam Rahibe Hilga bana bunun "geçmişin anahtarı" olduğunu ve onu kaybetmemem gerektiğini söyledi. "Manastırdaki her rahibenin kendi anahtarı vardır" dedi. "Ve bunlar paylaşılmamalı."

Ayrıca bana *Cadıları Görmek İçin Kısa Bir Rehber* adlı kocaman bir kitap ve günün tüm olaylarını kaydetmem gereken bu günlüğü verdi. Uyandıktan sonra da tüm rüyalarımı kaydetmeliyim.

Umarım rüyalarımı hatırlayabilirim. Daha önce hiç hatırlamamıştım.

Bugün, Sightwitch Rahibelerinin hiyerarşisini öğrendim. Artık burada yaşadığım ve onları her gün göreceğim için üç tür Kız Kardeşi unutacağımı sanmıyorum, ancak akıl hocama karşı gelmek de istemiyorum. Özellikle de oda arkadaşım Ryber Fortiza adında bir kız kurallara uymadığım için beni iki kez azarlamışken.

Ryber Illrya'dan ve tıpkı Büyükanne-Mi'nin her zaman Illryalıların odaklanmış ve ciddi olduklarını söylediği gibi.

Ryber az önce, "Yatağın doğru yapılmamış," diye işaret etti. Birkaç dakika sonra da şöyle dedi: "Başımızı belaya sokacaksın Tanzi. Fenerler yirmi birinci çanlarda söndürülür ve bundan sonra bir mum yakmak Kural 33'ü ihlal etmek olur."

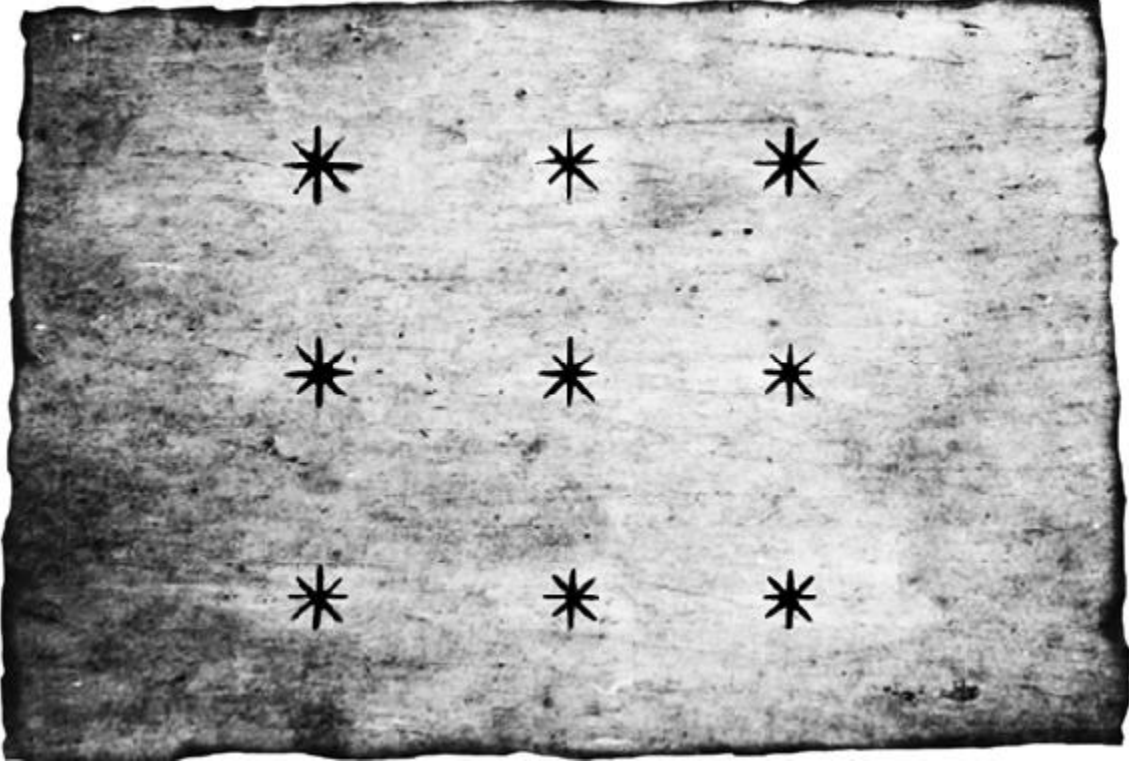
Koyu renk gözleri o zamandan beri kısık ve kaşları aşağıya doğru eğik. Büyükanne onun hikaye anlatmaya uygun bir yüzü olduğunu söylerdi, çünkü çok etkileyici.

Büyükanne mi özledim. Umarım bu gece ağlamam. Ryber'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

, Ryber yine beklentiyle bana bakıyor. Derslerimden hatırladıklarımı yazsam iyi olacak.

İlk olarak Dokuz Yıldız Bulmacası diye bir şeyle görevlendirildik. "Dokuz yıldız verildi," dedi Hilga, "hepsini sadece dört çizgiyle ve tebeşirinizi tahtadan kaldırmadan birleştirin."

Dokuz yıldız bu şekilde dizilmişti:

Ama hala yıldızları sadece dört çizgiyle nasıl birleştireceğimi bulamadım. Ve yüzlerce farklı yol denedim.

Ondan sonra üç tür kızkardeşi öğrendik.

Ryber benim için resimleri çizdi ve notları ekledi. Günlüklerimizde resim olmasının daha iyi olduğunu söylüyor ama ben resim çizemiyorum.

"Henüz değil," dedi Ryber bana, "ama öğreneceksin." Sonra yukarıda onun hakkında yazdıklarımı okudu ve güldü. Büyük bir sesle. Büyükanneimin "yakalamak" dediği türden bir ses.

"Bana Ry diyebilirsin," dedi sonra. "Ve seni daha önce rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama Kural 8, 'İtaat kutsaldır' der. Anlıyor musun? Sirmaya sadece Kurallara uyararak hangi Kızkardeşlerin Çağırarak için yeterince iyi olduğunu bilecek."

also called
"pall-eyes"
because our
vision is
shrouded
without the
Sight

Hizmetkar Rahibeler Manastırdaki yardımcılardır. Temizlik, yemek ve bahçe işlerine yardım ederek Sightwitch Rahibelerine hizmet ederler.

No one knows.
"You'll
understand
when you're
Summoned," is
what Sister Hilga
always tells me.

Çağrılan Rahibeler, Sirmaya tarafından dağa için çağrılan yardımcılardır. Bir Rahibe iki güne kadar yeraltında Tanrıça ile buluşur, ancak bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.

*This will be
us one day!*

Our eyes will turn silver!

Sightwitch Rahibeleri Görme yetisine sahiptir, yani bir şeye bir kez bakıp onu sonsuza dek hatırlayabilirler. Ayrıca bıçaklarını (Rahibe Hilga'nın bana verdiği bıçak gibi) cesetlerden anıları çıkarmak için kullanabilirler. Ve birlikte dua ettiklerinde, Rahibeler gözlemevindeki scrying havuzunda vizyonlar görebilirler.

"Ah," dedim, Hilga'nın bana daha önce gösterdiği devasa Kurallar listesini düşünerek.

Bir sürü vardı.

Ry ne düşündüğümü biliyor gibiydi çünkü tekrar güldü ve "Merak etme. Her şeyi öğrenmek için zamanın var. Ben beş yıldır buradayım - dört yaşımdan beri!" dedi ve hala öğreniyorum.

Sonra kocaman gülümsedi, ben ona gülümsedim.

"Peki ya Dokuz Yıldız Bulmacası?" diye sordum. "Onu henüz çözemedim."

"Ben de! Ve buraya geldiğimden beri çözmeye çalışıyorum." Omuz silkti. "Rahibe Hilga, bazı rahibelerin bütün

cevabı bulmak için yaşar."

Yüzümü buruşturdum. "Umarım tüm hayatımı almaz."

"Olmayacak, Tanz. Olmayacak." Ryber bunun ardından güldü, beni de güldüren parlak bir ses.

Bana "Tanz" demesi hoşuma gitti.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu yatağın kendi yarısını düzgünce

Tereddüt ettim. Bir sorum vardı ama kabalık etmek istemedim. Yine de sonunda merakım beni alt etti. "Rahibe Lindou neden seninle aynı odayı paylaştığım için şanslı olduğumu söyledi?"

"Ah." Ryber'in yüzü düştü ve o anda sormamam gerektiğini anladım. Büyükanneimin bana her zaman öğrettiği gibi "itidalli davranmalıydım".

Ryber sonunda, "Bana bir gün güçlü bir Görme yetisine sahip olacağımı söylediler," diye cevap verdi. "Diğer Kız Kardeşlerden daha güçlü. Sanırım benimle birlikte olmak... özel bir şey."

Görüşünün neden daha güçlü olduğunu ve bunun onu neden özel kıldığını sormak istedim ama bu sefer sessiz kalacak kadar akıllıydım.

Zavallı Ry. Şimdi bu kadar endişeli görünmesi hoşuma gitmiyor.

SIGHTWITCHES İÇİN KISA BİR REHBER

**Rahibe Toria
Avé**

GİRİŞ

Sightwitch'ler doğmaz; biz .

Sightwitch Rahibe Manastırı'na hoş geldiniz. Hizmet Eden Rahibelere yıllarca rehberlik ettikten sonra, yeni gelenlerin öğrenmesi gereken tüm kuralları, emirleri ve gereklilikleri ve en sık sordukları tüm soruları derlemeye karar verdim.

Buradaki yaşamın nasıl olacağını anlamak için, her şeyden önce Tanrıçamızın gerçekte kim olduğunu anlamalısınız. Uyuyan formu altında Witchlands değil sadece

Tüm sihrin kaynağı ama aynı zamanda var olma sebebimiz. O yaşamdır; O ölümdür; O nihai yaratıcıdır.

Birçok kültürde onun için farklı isimler vardır, ancak biz onu gerçek adıyla tanıyoruz: Sirmaya.

Sightwitch tarikatı neredeyse bin beş yüz yıl önce, ilk Sightwitch'ler Witchlands'de ortaya çıktığında kuruldu.

O zamanlar, görevleri ülkedeki barışı korumak ve sürdürmek olan Şovalyeler dışında başka cadı yoktu. Seçilmiş on iki kişi büyüyle doğarken, bizim Sightwitch büyümüz sadece hayatlarımızı Tanrıça'ya adayarak kazandığımız bir armağandır. Şu anda ikamet ettiğimiz dağın içinde geçirdiğimiz zaman, Sirmaya'nın büyüünün birikmesine ve nihayetinde geleceği görme yeteneğine yol açıyor.

Zaman içinde Rahibeler bu eşsiz büyü biçimiyle başka yetenekler de geliştirdiler. Bir cesedin kulağının altındaki küçük bir kesğin ölümlerin anılarına erişmemizi öğrendik. Buna ek olarak, kendi anılarımızın da eksiksiz ve yanılmaz olduğunu keşfettik - çevremizdeki her ayrıntıyı tek bir kez görebilir ve asla unutmayabiliriz.

Bu üç büyü türü, artık her sabah Hafıza Yemini, Berrak Gözler Yemini ve Hayal Edilen Gelecek Yemini'ni okurken korumak için yemin ettiğimiz şeylerdir.

Ryber Fortiza

Y18 D153 - Tanzi Çağrılalı 1 gün oldu

HAYALLER

Rüyalarımı hatırlamıyorum. Her zamanki gibi.

Ve şimdiden Tanzi'yi özledim. Yalnız uyanmak garip. Onun kaleminin cızırtısını duymadan bunu yazmak garip. Kimsenin "İyi uyudun mu Rybie-Ry?" diye sormadığı bu soğuk yerde oturmak garip.

Bu gece geri döneceği doğru ama gözleri artık çoğu Krityalınıninki gibi koyu kahverengi olmayacak. Gümüş olacaklar.

Gözleri açık olacak. Gerçek bir Sightwitch Kardeşi.

Daha da kötüsü, artık benimle aynı odayı paylaşmasına izin verilmeyeceğini bilmek. Dağdan, yeni yetenekli tüm Rahibelerin geldiği Koru'daki dolmene dönecek ve sonra Manastır'da benim iki kat üstüme taşınacak. Yeni bir oda arkadaşı, yeni bir odası ve yeni bir hayatı olacak.

Threadsister bağımız buna dayanabilir mi diye düşünmeden edemiyorum.

Tanzi Manastıra geldikten bir hafta sonra Hilga bize Rahibe Gwen'le birlikte koyun görevi verdi. Ancak Gwen uyuyakaldı, koyunlar cazibenin dışına çıktı ve Tanzi ile ben onları ararken korkunç, iğrenç bir şekilde kaybolduk. Yağmur, soğuk, tehditkâr orman ve asi koyunların olduğu o günden beri çok iyi arkadaşız.

Lütfen Sirmaya, bunun değişmesine izin verme. Ondan sahte nezaket alamam. Görme yeteneği her şeyi değiştirir. Dostlar arasında dağ kadar geniş bir uçurum açar. Ruh ebabillerinin uçtuğu kehanet havuzu kadar derin.

Ve bu her seferinde oluyor. Önce Rahibe Margrette vardı, sonra Rahibe Ute, sonra Lachmi, sonra Oriya. Fazimeh, Yenna, Birgit, Gaellan. Hepsi arkadaşımdı; şimdi onlarla neredeyse hiç konuşmuyorum.

Kuşkusuz, Berrak Gözler yeteneğine sahip olmadığım için unuttuğum daha da fazla kayıp dostum var. Bir kez görülen, genellikle unutulur. Bir kez duyulur, genellikle kaybolur.

ANILAR

Keşke Tanzi yerine çağrılan ben olsaydım.

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ve tam da tahmin ettiğim gibi, bugün dağ patikalarını temizlemekle görevlendirildim. Yamacı kucaklayan ormanda yaz tamamen uyandı. Son gördüğüm baharın zayıf, savaşılan tomurcukları şimdi tam yapraklar. Yeşil, her yer yeşil.

Normal bir günde, mutfağa tıklıp kalmak yerine dışarıda olmak bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Ve normal bir günde, Tanzi ve ben etrafta bizi duyacak kimse yokken her zaman oynadığımız oyunu oynardık.

"Dağın içinde ne oluyor?" diye sorardım. O da "Çağırma sırasında ne oluyor?" diye cevap verirdi. Saatlerce tahmin üstüne tahmin yürütürdük, her biri bir öncekinden daha saçma.

Yalnız oynamaya çalıştım. Bugünün diğerlerinden bir farkı yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Tanzi'nin şu anda ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Yine de akıllıca cevaplar bulmak bir savaşı - onun hayal edebileceği kadar aptalca bir şey. Sadece bir denemeden sonra pes ettim.

"Belki de Sirmaya gerçek bile değildir," diye mırıldandım, kollarım düşen çam kozalakları ve dallarla doluydu. "Belki de havada çok fazla yarasa pisliği soluyoruz ve bu da gözlerimizi gümüşe çeviriyordur."

Kelimeler kül tadındaydı. Özellikle de bir parçam doğru olmalarını dilediği için. Uyuyan Tanrıça yok. Sadece yarasa pisliği ve bir ruh swift'in rastgele seçimi.

Manastıra geri dönerken, en yeni iki Hizmetkâr Rahibe'yi patikadan çiçek toplarken buldum.

Onlara bağırdım. Yaptığım hiç hoş değildi ve bunu yazarken utancımdan göğsüm yanıyor.

"Kural 15!" Onlar patikaya doğru koşarken ben bağırdım. "İşaretli patikadan asla ayrılmayın!"

Eve dönüş yolu boyunca özür dilemeye çalıştılar ama ben dinlemedim ve kaşlarımı çatmaktan vazgeçmedim.

Eminim şimdi benden
korkuyorlardır. Neden hep böyle
yapıyorum?

Ryber Fortiza

Y18 D154 - Tanzi Çağrılalı 2 gün oldu

HAYALLER

Rüya yok. Uyku yok.

Tanzi geri dönmedi.

Hilga endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranıyor ama var. Var. Bir Çağırma'dan sonra, bir Rahibe ertesi günün arifesinde geri döner. Neredeyse her zaman geri döner.

Ama bütün gece Koru'da onu bekledim ve bir daha geri dönmedi. Dolmen'in yanında oturdum, Çağırma işlemini tamamladığında geri kayacak olan levhayı görebiliyordum.

Granit bir kez bile kımıldamadı. Kızılağaçların yanında oturup dedikodu yapan Rahibe Ute ve Rahibe Birgit bile gün doğarken telaşlandılar. Sonra Ute Hilga'yı bulmaya gitti.

Kısa bir süre sonra Baş Rahibe bize katıldı; yüz ifadesi asıktı, ancak rahat görünmeye çalışıyor, düzenli olarak omuzlarını çökertiyor ve derin nefes alıyordu.

Yine de onu çok iyi tanıyorum. Görme yetisine sahip olmayabilirim ama Hilga burada geçirdiğim ilk altı yıl boyunca bana akıl hocalığı yaptı. Ta ki manastırın başına geçene ve yaşlı Rahibe Rose onun yerine benim akıl hocam olana kadar.

Hilga korkmuştu.

Dördümüz güneş tamamen doğana kadar bekledik.

Tanzi hiç gelmedi.

Bu yüzden tabii ki uyumadım ve rüya görmedim.

Tanzi nerede? Ya yaralıysa? Ve ona yardım edecek kimse olmadan yapayalnızsa? Çağrılmamış bir Rahibe'nin dağın içine girmesinin bir yolu yok, bu yüzden onu bulamıyorum. *Kimse* onu bulamaz.

Lanet olsun bana. Şimdi gözlemesine gitmeliyim. Sabah namazı vakti geldi.

Lütfen, Sirmaya, lütfen. Tanzi'nin scrying havuzunda nerede olduğunu bize göster. Ya da daha iyisi, beni çağır.

Sana . Lütfen, *sana yalvarıyorum*.

ANILAR

Trina ve Gaellan bugün duadan sonra çağrıldılar. Tanzi'nin havuzdaki görüntüsü yok; sadece daha fazla ruh ebabilleri.

İki tanesi iki kız kardeş için geldi.

Anlamıyorum.

Ryber Fortiza

Y18 D155 - Tanzi Çağrılalı 3 gün oldu

HAYALLER

Rüya yok, uyku yok.

Tanzi hala dönmedi. Ne Trina, ne de Gaellan.

ANILAR

Bugün üç Hizmetkar Kardeş daha çağrıldı. Neler

oluyor? Hilga neden bu kadar sakın davranıyor?

Ve neden neden kimse dağdan geri dönmedi?

Tüm Rahibeler hayatları boyunca iki kez dağa girerler. Birincisi, Tanrıça'nın Görme yeteneğini almak için.

İkincisi, uyumak için.

Sightwitchler ölmez. Bunun yerine, bedenlerimiz bizi terk ettiğinde dağa gireriz ve Sirmaya bizi kucağına alır. Sonsuza dek uyuruz ve bize verdiği büyü ona geri döner.

Hiçbirimiz bunun nasıl olduğunu tam olarak bilmiyoruz, çünkü uyuyan kız kardeşlerin geri dönüp her şeyi açıklamaları pek mümkün değil. Yine *de* bunun her birimizin başına geldiğini biliyoruz.

Tanzi uyuyor olamaz. Diğer Çağrılmış Kız Kardeşler de öyle. Ruh ebabilleri bunun için ortaya çıkmaz ve biz sadece bedenlerimiz artık devam edemediğinde uyuruz.

Tekrar ediyorum: Neler oluyor? Tanzi'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

Sirmaya, Threadsister'ımın sağ salim dönmesi için *her şeyimi* veririm. Lütfen, , lütfen.

Tanzi Lamanaya

Y16 D89

Ry ve ben bugün öğle yemeğinden sonra Hilga'yı köşeye sıkıştırdık. Kimsenin duyamayacağı bir yerde, kulenin tepesindeki ce'ye gittik.

Rahibe Rose'un duyamayacağı bir yere.

Hilga daha sandalyesine ulaşmadan Ryber, "Lütfen," diye söze başladı. "Lütfen tekrar akıl hocamız olun. Baş Rahibe olarak görevleriniz olduğunu biliyoruz ama Rose... o değil..."

"Pek iyi değil," dedim açıkça - tam da Ry'ın bana yapmamamı söylediği gibi. "O *çok yaşlı* ve o-"

"O buradaki en yaşlı Rahibe," diye tersledi Hilga, sertçe arkalıklı sandalyesine çökerek. Sert Baş Rahibe yüz ifadesini takınmıştı. "Rose herkesten daha fazla bilgi ve deneyime sahip. Benden sonra görevi devralmaya razı olduğu için ona minnettar olmalısınız."

"Ama daha fazlasını öğrenmek istiyoruz," diye yalvardı Ry.

Daha fazlasını öğrenmekle ilgilenmediğim için bu yarı yalandı. O gerçekten sadece Ryber'di. Ama Rose'dan fena halde bıkmıştım.

İyi niyetli. Sleeper onun iyi niyetli olduğunu biliyor ama Görme Yetisi çoğu gün onu bastırıyor - yaşlı Rahibeler için yaygın bir rahatsızlık ve Rahibelerin hayatları boyunca Manastırda kalmalarının nedenlerinden biri. Görme yetisiyle dış dünyada yaşamak çok zor.

Bugünlerde Rahibe Rose için *bu* dünyada yaşamak çok zor görünüyor. Bize ne öğrettiğini cümlelerin ortasında unutuyor ve Ry ve ben ona ne kadar hatırlatmaya çalışsak da, bir dersi bitirmek için gerçekten geri dönmesi nadiren oluyor.

Bunun yerine bizi hep aynı cümleyle besliyor: "Çağrıldığınızda anlayacaksınız."

Bu çok sinir bozucu!

Ancak benim argümanım Ry'inki kadar ikna edici değildi, bu yüzden konuşmanın geri kalanını Threadsister'ımın yapmasına izin verdim. O daha iyi bir hatipti ve ayrıca daha çaresiz olan taraftı. Ayrıca Kale tüneğindeydi ve onu son gördüğümünden bu yana birkaç hafta geçmişti.

Kale, Manastır'da Ry dışında en sevdiğim kişi. Ve hayır, teknik olarak bir insan değil ama öyleymiş gibi davranıyor. Daha önce söylediklerimizin çoğunu anlayan bir hayvan görmemiştim, hele de adını doğru söylememiz için *ısrar eden* bir hayvan.

Rook değil, Rook. Yanlış yaparsan seni ısıtır.

"Manastır'a ait," dedi Rose bu sabah kahvaltı sırasında içeri daldığında. "Mahzenler kadar yaşlı ve hepimizden daha uzun yaşayacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ry sordu.

"Çağrıldığın zaman anlayacaksın."

Bu, denizi dolduran son tuz tanesiydi. Ryber bileğimi tuttu ve *zamanın geldiğini* anladım. Sonunda Rahibe Hilga'ya yeni bir akıl hocası için yalvaracaktık.

Rook'a gagasının yanından birkaç güzel tırmık attıktan sonra (mırlamasına bayılıyorum! Mutfak kedisi bile bu kadar memnuniyetle mırlamaz), arkamda gelişen tartışmaya odaklandım.

"Elbette," diye ısrar etti Ryber, "tüm sorulara 'anlayacaksınız!' diye cevap verilmemeli. Şimdi öğrenebileceğimiz *bir şeyler* olmalı. Fazimeh, bu konuda bir şeyler öğrendiğini söyledi.

Ayakta Duran Taşlar ve dünkü büyü. Oriya da Onikiler ve büyü'nün kökenleri hakkında bir şeyler öğrendiğini söyledi.

"Tanzi ve ben buradaki en eski Hizmetkâr Rahibelerden bazılarıyız, ancak bu Sightwitch irfanının parçaları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ne yazık ki geride kaldık Hilga. *Lütfen*."

Mükemmel bir konuşmaydı. Şaşırdığımdan değil. Ry bunu eritmeye ikna edebilirdi. Yine de alkışlama isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

Ry sanki sevincimi hissetmiş gibi sinsi yarım gülümsemelerinden biriyle bana baktı.

Hilga yenilgi dolu bir iç çekiş yaptığında gülümsemesi genişledi. "Sanırım Rose öğretmenlik yapmak için çok yaşlı."

"Öyle," diye onayladım ve masaya doğru ilerledim.

"Ve sanırım, sizin yaşlarınızda -şimdi kaç yaşındasınız?"

"On beş," diye açıkladı Ryber, ben de "On dört," dedim.

"O zaman evet, eğitiminiz daha ileride olmalı." Hilga yüzünü buruşturarak ikimizi de düzeltti. "Cazibe büyü'nün Manastırı dünyanın geri kalanından nasıl gizlediğini gerçekten bilmiyor musunuz? Ya da büyü'nün Daimi Taşlar'a nasıl bağlı olduğunu?"

"Hayır," diye hep bir ağızdan bağırdık.

Yüzündeki buruşukluk derinleşti. "O zaman gerçekten de gereken çok şey var. Al bakalım." Sandalyesinden iterek kalktı ve Kale'nin arkasındaki kitap duvarına yöneldi. Kadın onu kenara itip raftan bir değil, iki değil, üç büyük kitap çıkardığında Rook sinirle irkildi.

Yarım nefesliğine de olsa buraya gelme kararımızdan pişmanlık duydum. DAHA FAZLA İŞ gerçekten istediğim şey değildi.

Ama sonra Ryber'in kara gözlerindeki sevinci fark ettim. Parmakları kalbini sıkıca kavramıştı, bu da kitapları Hilga'nın elinden almak için can attığını gösteriyordu.

Hilga kitapları uzatarak, "Bunları okuyun," diye emretti.

Tahmin ettiğim gibi, Ryber onları kaptı. Hatta küçük bir sevinç çılgılığı bile attı.

"Sonra," diye devam etti Hilga, "onları okuduktan sonra, Mahzenlerde daha fazla araştırma yapacağınız konuların bir listesi için bana geri dönmenizi istiyorum."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Cryptts'ten nefret ederdim.

"Her gün Rahibe Rose ile haftada bir de benimle görüşmeye devam edeceksiniz. Anladınız mı?"

"Evet," diye mırıldandım, Birgit ve Yenna ile günlük ring-ball oyunuma nasıl zaman ayıracağımı merak ediyordum. (Birgit geçen hafta beni yendiğinden beri kendini * ok* beğenmiş durumda. Bu tahammül edilemez bir şey).

Bu sırada Ry parmak uçlarında zıplıyordu. Çok heyecanlıydı! "Teşekkür ederim, Rahibe Hilga," diye nefes aldı. " ok teşekkür ederim!"

Sonra Hilga'nın fikrini değı tireceğinden korkmuş gibi bileğimden tuttu ve beni hızla o  ce'den dışarı çıkardı.

Şimdi, ben bunu yazarken, yatağın kendi tarafına kıvrılmış On İki  ovalye'yi okuyor.  imdiden devasa kitabın yarısını bitirdi ve  imdiden hepsini  zetlemek için notlar aldı,   nk  o eski kapağı asla a mayacağımı biliyor.

THE TWELVE PALADINS & HOW MAGIC

ARRIVED IN THE WITCHLANDS—Notes For Tanzi

Your most favorite
Thread sister ever
Debatable.

* Originally the 12 Paladins were the only people with magic

* They had absolute power over the elements they were born to keep in balance

GASP! You
wound me, Ryi!

Ha.

* There were 2 Earthwitches, 2 Waterwitches, 2 Airwitches, 2 Firewitches, 2 Aetherwitches, and 2 Voidwitches

Ryher! It's
funny!

* When a Paladin died, their soul reincarnated into a new body along with all the memories of their past lives

* Sightwitches were the only people aside from the Paladins to possess magic in the Witchlands. But Sightwitches are made, not born.

* Then long ago, half of the Paladins turned on the other half. From "Eridyr's Lament": "Six turned on six and made themselves kings. One turned on five and stole everything."

So how long
ago?

* After the betrayal and ultimate death of the Paladins, magic changed. The Origin Wells appeared, and power flowed into all of the Witchlands. Over time, more and more people were born with magic in their blood and the ability to control different facets of the elements.

Don't you
ever listen
during our
lessons?

No

Almost a thousand years ago,

فت ارما

Is that like a lady bug?

Yes.

Y18 D156 - Tanzi Çağrılalı 4 gün oldu

ANILAR

Bugün altı Hizmetkâr Kız Kardeş daha çağrıldı.
Geriye kalan tek soluk gözlü benim.

Y18 D159 - 7 gün

ANILAR

Hilga bugün sabah namazından sonra kalmama izin verdi. Heyecanlanmalıydım. Daha önce hiç Rahibelerin Hayal Edilen Gelecek için dua edişlerini izlememe izin verilmemişti. Daha önce hiç kehanet havuzunun görüntülerle canlandığını görmemiştim. Büyürken bana yakında onlarla birlikte havuzu izleyeceğimi söyledikleri onca yıl... Bu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Ama bugün izlemek için heyecanlı değildim. Kalbim acı içinde kaburgalarımın çarpıyor ve alnımda boncuk boncuk ter birikiyordu.

Ateşliydim. Çok lanet bir sıcak.

Ya havuz Tanzi'nin bir görüntüsünü gösterdiyse? Ya onu yaralı gördüysem?

... ya da daha kötüsü?

Teleskopun durduğu yüksek çıkıntıya oturdum. Havuzun içini görebildiğim tek yer orasıydı, çünkü tüm Rahibeler havuzun etrafında sıkıca kümelenmişlerdi. En önde Rahibe Rose olmak üzere havuzun tam kenarında bir spiral oluşturdular ve sonra el ele, en yaşlıdan en gence doğru ilerleyerek dışarıya doğru spiral çizdiler.

Tam çıkıntının üzerine çömelmişim ki, kanım kulaklarımda uğulduyordu, dua başladı.

Sessiz bir dua bekliyordum ama böyle hissetmeyi beklemiyordum.

... çok BÜYÜK. Her nasılsa gözlemesindeki hava gittikçe kalınlaşıyor, ağırlaşıyor ve duyamadığım kelimelerle birlikte genişliyordu. Sanki birlikte düşünerek her kadının nefesi, duruşu ve ruhu benzer bir tempoya kilitlenmişti.

Tüm bunlar olurken ısı daha da yükseldi.

Bize bir şey göster, diye yalvardım. *Bana Tanzi'yi göster.* Threadsister'ımı görmekten korksam da, hiçbir şey görememekten daha çok korkuyordum.

Sonunda, odanın daha fazla ısınamayacağını, daha fazla ısınamayacağını hissettiğinde, olan oldu. Büyü havuzunda bir görüntü oluştu.

Hilga'nın tüneğinde oturan Rook'tu. Tımar ediyor, tüylerini kabartıyor ve ara sıra gagasını şaklatıyordu.

Hepsi bu kadar. Başka bir şey değildi. Bir dakika ya da belki daha uzun bir süre boyunca, sadece o üç lanet kuş vardı. Gerçekten de daha az umursayabileceğim hiçbir şey yoktu. Meşe tokmağından atlayıp açık pencereden uça ne fark ederdi ki? *Tanzi neredeydi?*

Gördüklerim karşısında duyduğum öfkeye rağmen, kendimi başka tarafa bakamaz halde buldum.

Ben de nefes alamıyordum ve kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Rook daha da yükseğe uçtu. Şimdi bir çam ormanının üzerinde kanatlandı. Şimdi alçaldı.

Yaratığın kendisi gözlemesine doğru süzüldü ve benden birkaç adım öteye kondu.

Beni o kadar şaşırttı ki, feryadımı güçlkle bastırdım ve havuza dönüp baktığımda görüntü kaybolmuştu.

Lanetli kuş.

Ondan

nefret

ediyorum.

Y18 D161 - 9 gün

ANILAR

Bugün on dört Sightwitch Kardeş çağrıldı.

Bu imkansız. Sightwitch Kardeşler dağa sadece uyumak için çıkarlar ve o zaman da ebabiller tarafından çağrılmazlar. Rüyalarından Uyuyan'la yeniden bir araya gelme zamanının geldiğini bilirler.

Bugün yaklaşan ruh ebabillerinin her bir kız kardeşi şok olmuş görünüyordu. Hatta korkmuş. Yine de kimse Tanrıça'ya itaatsizlik etmeye cesaret edemedi. O çağırırsa gideriz.

Hilga endişeli. Sonunda soğukkanlı tavrı kırıldı. Tırnaklarını kemiriyor ve karşısına çıkan herkesi tersliyor.

En azından ben onu gördüğümde böyle yapıyor ki bu da nadiren oluyor. Yüzünü sadece yemek zamanı gösteriyor, o zaman bile. Uyanık olduğu her saati Mahzenlerde geçiriyor ve her gün daha fazla Sightwitch Rahibesini yardıma çağırıyor. Ama bana değil.

Ben asla, çünkü Görme yetisine sahip değilim ve kimsenin işine yaramam.

Mahzenlere girmeye çalıştım. Dört kez, ama kimse benimle gelmiyor ve ben de İki'nin Emri'ne karşı gelemiyorum. Sadece Kale bana katılacak. Son zamanlarda gittiğim her yerde beni takip ediyor.

Lanetli kuş.

Tanzi onu hep sevdi, ama ben onu ciyaklayan bir baş belası olarak görüyorum.

Y18 D165 - 13 gün

On yedi Kız Kardeş daha çağrıldı.

Kendimi hasta hissediyorum.

Uyuyamıyorum. Kimse uyumuyor.

Dağ sallanıyor, çoğu zaman çıplak bir dalgalanma, ancak üç kez raflardan kitapları ağaçlardan dalları düşüren tam sarsıntılar yaşadık. Fırtınalar da vurdu, bu yüzden her günümü patikalardaki molozları temizleyerek geçiriyorum. İşlerime hiç bu kadar odaklanmamıştım, hiç bu kadar istekli olmamıştım.

Kurallara her zamankinden daha sıkı bağlı olan örnek bir Hizmetkâr Kardeşim. Uymak zorundayım! Seçilmemiş tek kişi benim ve tüm Sightwitch'ler cevap aramakla meşgul. Birileri kırk dört kişinin karnını doyurmalı ve manastırı ayakta tutmalı.

Bugün, Supplicant's Sorrow'daki köprüyü temizledim, yosunları ve kuş atıklarını kazıyarak temizledim. Sadece birkaç saat sürdü, bu yüzden daha sonra Kuru'daki dolmene geçtim.

Parmak eklemlerim çiğ. Dizlerim de öyle ve omuzlarım o kadar keskin yanıyor ki onları başımın üzerine zar zor kaldırabiliyorum.

Sirmaya bizden ne istiyor?

Y18 D167 - 15 gün

Yirmi kız kardeş daha çağrıldı.

Y18 D168 - 16 gün

Yirmi iki kız kardeş daha çağrıldı. Geriye sadece Hilga ve ben kaldık.

Y18 D171 - 19 gün

Neyin yaklaştığını biliyorum. Yakında Hilga çağrılacak ve geriye kalan tek Rahibe ben olacağım.

Yine de bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum ve Hilga da dilini tutuyor. Aslında günlerdir hiç konuşmadık.

Bana neredeyse hiç bakmıyor. Bakışları, zihni, hepsi başka bir alemde. Mahzenlerden topladığı Hafıza Kayıtları'nın içinde kaybolmuş. Ya da belki de kehanet havuzuna cevapsız olarak sunduğu dualar tarafından sahiplenilmiş.

Y18 D174 - Tanzi Çağrılalı 22 gün oldu

Hilga bugün çağrıldı.

Görü'ye sahipmişim gibi kesin bir şekilde geleceğini biliyordum. Geldi. Geçti.

Ben yalnızım.

İki ruh kırlangıcı onu çağırmak için kehanet havuzundan havalandı. Gözlemevinin zeminine bana o kadar yakın indiler ki, kalbim gözbebeklerimin içine fırladı.

Ama tabii ki hayır. Tabii ki benim için gelmediler. Aceleyle yanlarından geçip doğruca Hilga'nın üzerine atladılar. Hatta biri elbisesini .

Sonra Hilga'nın gözleri haftalardır ilk kez yüzüme odaklandı. O da benimle konuştu.

"Beni dağa kadar takip etmene ya da Çağırma İlahisini mırıldanmana gerek yok, Ryber."

Adımı dudaklarında duymak garipti. Sesini duymak bile garipti, az kullanılmaktan boğuklaşmıştı.

Her nasılsa, onun sözleri karşısında yere yığılmadım. Aslında dizlerim o kadar sıkı kilitlenmişti ki neredeyse hiç hareket etmedim.

"Beni dinle, Ryber." Kalçasındaki çan kesesine uzandı ve onu tek bir pratik hareketle çözdü. Dikkatle -hatta korkarak, sanki ruh ebabillerinin onaylamayacağından endişeleniyormuş gibi- bana yaklaştı.

Kuşlar gerçekten de onaylamıyordu, çünkü biri o tiz, hayalet gibi sesiyle ötüyordu. Kafatasımın içinde gerçek sestten çok his vardı.

Ama Hilga sırada çoktan yanıma gelmiş ve bana çanı uzatıyordu. "Dağın altında neler olduğuna dair hiçbir cevabım yok. Sirmaya'nın bizi neden çağırdığını ve geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Mahzenlerde hiçbir ipucu saklı değil ve havuza ettiğim duaların hiçbiri yanıtlanmadı.

"Tek tahmin edebildiğim bize bir şey için ihtiyacı olduğu. Ve bizim görevimiz de onu korumak, tıpkı onun yüzyıllar boyunca bizi koruyup kolladığı gibi.

"Artık yalnızsın, Ryber. Son Sightwitch Kardeş. Bu çan sana geçmeli. Al bunu."

Ben aldım. Ellerim titremedi. Ama içimden çılglık atıyordum.

Hilga, "İki tür Görüş vardır," demeye çalıştı ama ebabiller onun sözünü kesti, yıldızlı kanatlarını çırparak bize doğru zıpladılar.

Ciğerlerim kapandı; bir adım geri sallandım. Lütfen, zamanı geldi mi?

Bir savaşçı kadar hızlı olan Hilga bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. Sonra gümüş gözleri benimkilere dikildi. "İki tür insan vardır Görme, Ryber. Geleceği görmenizi, geçmişi yeniden yaşamamanızı ve etrafınızdaki dünyayı mümkün olduğunu hiç bilmediğiniz ayrıntılarla kataloglamanızı sağlayan türden. Benim ve diğer Kız Kardeşlerin sahip olduğu Görü budur.

"Ama başka bir Görü daha var, daha basit bir Görü; kökleri amacın netliğine dayanan bir Görü. En önemli yolu görebilme ve ona sıkıca tutunabilme yeteneği.

"Uzun vadede hangisinin size daha iyi hizmet edeceğini tahmin edebileceğinizden eminim. Hangisi hepimize hizmet edecek. Şimdi zili çalın."

Gözlerimi kırptım. Sonra dudaklarımı ıslattım, sözlerini özümsemeye çalıştım. Anlamaya çalıştım. Ama kafatasımın içinde amaçsızca çarpan anlamsız seslerdi bunlar. *İki çeşit görüş. Ona tutunmak. hepimize hizmet edecek.*

Ebabiller bize doğru kanat çırpı. Bir tanesi etten gagasını şaklattı. "Zili çal," diye tekrarladı Hilga, şimdi daha güçlü bir şekilde.

Zili çaldım.

Uzaktan cevap veren gong sesi duyulmadan önce tekleyen bir kalp atışı geçti.

Sonra Rahibe Hilga bana arkasını döndü ve gözlemevinden, bu dünyadan ve hayatımdan tamamen çıkıp gitti.

Tanzi Lamanaya

Y17 D254

Bugün bir adam geldi. Neden bilmiyorum ama Hilga onu içeri aldı ve sadece cazibenin ötesine değil, Manastır'a da girmesine izin verdi.

Yalvaranın Hüznü'ne vardıklarında onu ve iki arkadaşını bir anlığına gördüm. Bugün dolmeni temizlemeyi koyun göreviyle takas ettim, çünkü çayırlarda çok çok uzaklardaymışım gibi davranabiliyorum.

Rüzgarlı Ovalar, belki. Ya da Marstok'un güneybatısındaki savanlar. Burası dışında *herhangi bir yer*.

Koyunları gölete bakan çimenlik alana kadar takip ettim. Ziyaretçilerimiz olduğunu görünce *tabii ki* koyunları tamamen terk ettim ve cazibenin kenarına doğru süründüm.

Yolu gösteren adam -sonunda Manastır'a giren adam- uzun boylu, geniş omuzlu, açık renk saçlı ve fırtına mavisi gözlüydü. Boynunda sürekli oynattığı altın bir zincir vardı.

Arkadaşları birkaç adım geriden geliyordu. Adamlardan biri en az onun kadar uzun boylu ve açık tenliydi ama zayıf ve kamburdu. Sık sık gülümsüyor ve son adamın -yürürken ellerini savunmacı bir şekilde yukarıda tutan, belirgin bir şekilde Marstoki görünümlü bir adam- kıkırdamamak için elinden geleni yapmasına rağmen kıkırdadığı şeyleri mırıldanmaya devam ediyordu.

İlk başta duruşunun garip olduğunu düşündüm. Sonra elinin arkasındaki üçgen Witchmark'ı fark ettim.

Bir Firewitch.

Daha önce de ilgimi çekmiş olan ilgim şimdi on kat artmıştı. Yüz kat.

Hilga'nın kendisi erkeklerin yanına geldi ve her birinin önünde eğildi, bu daha önce hiç görmediğim bir manzaraydı. Hilga *eğiliyor!* Sonra lideri büyüünün içinden geçirip evimize götürdü.

Dünyanın büyük bir kısmı varlığımızı unuttu, ancak bazıları hala hatırlıyor - ya da hala aramaya devam edecek kadar inanıyor.

Gran-Mi gibi.

Rahibe Rose'un her zaman söylediği gibi, "Tarih kolayca yeniden yazılabilir, ancak bir yerlerde birileri her zaman gerçekten ne olduğunu hatırlar."

Cazibe, kazara gelen ziyaretçilerin öteye geçmesini engeller. Büyü bizi ormanın genişliği ve çıplak dağ yamacı görüntüleriyle maskeler; çok yaklaşanlar kendilerini aniden kaybolmuş ve yönlerini şaşırmış bulurlar. Nedenini bilmeden dönüp başka yöne yürüyeceklerdir.

Yine de bu üç adam ne yapacaklarını biliyorlardı. Uygun protokolü izlediler, Yalvaranın Hüznü'ne gittiler ve birisinin onlarla buluşmasını .

O anda Ryber'i düşünmeden edemedim. Buranın yolunu kendi başına bulan tek çocuk. İçeri alınmayı isteyen. Rahibelerin onun bir gün güçlü olacağını düşünmelerine şaşmamalı.

Her ne kadar umudunu yitirdiğini söylese de ben hâlâ onun da öyle olabileceğini düşünüyorum.

Hilga adamı manastırın bahçesine götürürken onu takip etmeyi çok istedim ama Hilga'nın görebileceği bir kuralı ben bile çiğneyemem.

Trina beni çobanlıktan azat etmeye gelir gelmez, doğruca yatak odamıza koştum, orada Ryber'i bir kitaba gömülmüş bulacağımı biliyordum. İşler bittiğinde, her zaman ilk gittiği yer orasıdır.

Ancak kapıdan içeri daldığımda, *Tüll'ün Özeti* ya da *Takımyıldızlar Rehberi'nin üzerine eğilmiş değildi*.

Kucağında bir çocuk yazı tahtası vardı. Dokuz Yıldız Bulmacası'nın taşa gömülü olduğu türden.

Beni görünce elindeki levhayı yorganın altına fırlattı ve artık çok geç olduğunu bildiğinden -çoktan görmüştü- *kendini* de yorganın altına .

"Şansın var mı?" Zoraki bir hafiflikle sordum.

"Tabii ki hayır," diye hırladı, sözcükler battaniye tarafından susturuldu.

Yatağın üzerine tırmandım ve onunla birlikte altına girdim. Tebeşir gibi kokuyordu ve yanağına bir çizgi bulaşmıştı. "Sana cevabı söyleyebilirim, Rybie-Ry."

"Hayır," diye tükürdü ve tebeşir hâlâ elindeyken ellerini kulaklarına götürdü. "Bütün bir ömrümü alsa bile bu lanet şeyi *kendi* başıma çözeceğim." Sonra, her zaman söylediği ve son yedi yıldır söylediği gibi: "Rahibe Hilga, bazı Rahibelerin cevabı bulmasının tüm hayatlarını aldığını söylüyor."

"En azından sana bir ipucu verebilir miyim-" "HAYIR."

İnleyerek yorganı üstümden attım. Ryber bugünlerde Kurallara uyma, her şeyi mükemmel yapma konusunda giderek daha da kötüleşiyor. ZAMAN. ZAMAN.

Evet, mükemmel bir Hizmetkâr Rahibe gibi davranarak ruh ebabillerini kehanet havuzundan çekeceğini düşündüğünü biliyorum. Bu ona Sirmaya'dan bir Çağırma getirecek ve sonunda Rahibelerin ona her zaman söz verdiği gibi o güçlü Görüyü kazanacak. Ama bence yanılıyor.

Hiçbir şey fark etmeyecek. Rahibe Gaellan Kuralları asla hatırlamazdı, bu yüzden onları sürekli kazara çiğnerdi. Rahibe Lachmi de elinden geldiğince çok *kuralı* çiğnemekle *övünürdü*. Yine de ikisinin de gözü açıldı ve Ry hâlâ açık değil.

Zavallı Threadsister'im.

Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Özgür olmasını.

Ama ona sürekli söylediğim gibi *ötesini düşünmezse* asla olamayacak.

"Hey," diye mırıldandım, omzunu dürterek. "Kuşlar kışın neden güneye uçar?" "Çünkü yürümek için çok uzak!" demeden önce bir süre bekledim.

Bana ters ters baktı.

İçimi çektim. "Gül, Ry. Komik, sence de öyle değil mi?"

Sonra, gülümsemesini görmek için gerçekten çaresiz olduğumdan, reddedemeyeceğini bildiğim tek şeyi söyledim: "Manastırın altında yüzmeye gitmeye ne dersin?"

Birden ayağa fırladı, arduvaz ve bulmaca tamamen unutulmuştu. "Evet, evet, evet!" Bir battaniye telaşıyla yataktan fırladı ve kapıya yöneldi. "Oradaki son kişi bir kulağakaçan!"

12'ye kadar, zaman hareket edebiliyor.

Ah, diye düşündüm, peşinden koşarken. *Bunu kendime neden yapıyorum?* Uyuyan bilir, kulağakaçanlardan nefret ederim.

Daha da fazla manastır.

Tanrıça, onu gülümsetmek için yaptığım
şeyler. O da benim için aynısını yapıyor.

Y18 D180 - Son olmamın üzerinden 6 gün geçtiSightwitch Kardeş

Bugün çanı çalmayı denedim, Tanrıça'nın beni dağa kabul etmesi için kandırıp kandıramayacağını görmek için. Sabah dualarından sonra önce gözlemesinde denedim...

Hiçbir şey yok. Şapelden de cevap gelmedi. Ben de şapelden tekrar denedim.

Ama yine de bir şey yoktu. Bunun yerine, girişin üzerindeki yazılar benimle alay ediyordu.

**HER ZAMAN İKİ YA DA DAHA
FAZLA, ÇÜNKÜ YALNIZ BİR
KIZ KARDEŞ KAYBOLUR.**

Ben yalnız bir
rahibeyim.
Kayboldum.

Yalnız bir kız kardeş kayboldu
YALNIZ BİR KIZ KARDEŞ KAYBOLDU

Yalnız bir kız kardeş
kayboldu Yalnız bir
kız kardeş kayboldu

Y18 D184 - Son olmamın üzerinden 10 gün geçtiSightwitch Kardeş

Ben neden buradayım?

Dokuz Yıldız Bulmacası'nı hiç çözemediğim için mi?

Her gün sabah dualarımı ediyorum. Her gece koruda nöbet tutuyorum.

Neden buradayım? Neden ? Ben neden buradayım?

Bir yanım manastırdan ayrılmam gerektiğini düşünüyor. Bende Görü yok, yüzden diğer Rahibelerin aksine, dış dünyada gayet iyi hayatta kalabilirim. Ama... tam olarak nereye gideceğim? Peki ya Tanzi bu süre içinde geri dönerse?

KAYIP KAYIP KAYIP KAYIP KAYIP

Hayır. Kalmak zorundayım. Dört yaşındayken kendi isteğimle buraya geldim. O karlı günü ya da teyzemin beni nasıl kovaladığını, Saldonica'daki yeni evimize doğru ilerlememiz için ısrar ettiğini hatırlamıyor olabilirim. Ama Sorrow'u bulduğumda ve Rahibe Hilga dışarı çıktığında - hepsine katılmam gerektiğini söylediğimde - kimse itiraz etmedi. Teyzem ve ailesi yolculuklarına bensiz devam ettiler ve ben de Hizmetkâr Rahibe oldum.

Elbette tüm bunların *bir* anlamı var. Tanrıça'nın beni buraya getirmesinin bir sebebi olmalı.

Burası benim evim. Tanzi ve Rahibeler benim ailem. Onları terk edemem... Terk *etmeyeceğim*.

Hayır. Burada bekleyeceğim ve Sirmaya'nın bana ihtiyacı olduğu sürece ona hizmet etmeye devam edeceğim.

Kayıp kayıp kayıp kayıp

Kayboldum.

KAYBOLDUM

Y18 D195 - Son olmamın üzerinden 21 gün geçtiSightwitch Kardeş

Ben neden buradayım?

Her Manastır işini en az on kez yaptım.

Her gün bahçelere, koyunlara ve tavuklara baktım. Yalvaranın Hüznü'nü, dolmeni ve hatta Dikili Taşları da yıkadım. Yollar tertemiz ve kiler hiç bu kadar örümcek ağından arınmamıştı. Gözcü yuvasını temizledim ve merdiveni sağlamlaştırdım - yıllardır kimsenin yapmaya zahmet etmediği bir şey.

Bana öğretilen her kurala mükemmel bir şekilde uydum. Tıpkı her zaman yaptığım gibi. Hâlâ sabah dualarımı boş bir odada ediyorum - gerçi artık ruhların beni çağırmasını beklemeyi bıraktım.

Sonunda umudumu yitirmem on üç yılımı aldı.

Acınası.

Acınacak haldeyim.

KAYIP KAYIP KAYIP KAYIP KAYIP KAYIP

Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp Kayıp

Y18 D209 - Son olmamın üzerinden 35 gün geçtiSightwitch Kardeş

Kale burada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

İnsan değil ama en azından duyguları var. En azından dinliyor ve kendi garip kuş tarzıyla iletişim kuruyor.

Belki de bilmiyordur. Belki de her şeyi hayal

ediyorumdur. NEDEN ?

Yalnız bir kız kardeş kayboldu

ONTIGUA ÜNİVERSİTESİ

BÖLÜM 3

Eridysi'nin Ağtının Büyük Gizemi

Bir zamanların meşhur Sightwitch Kardeşleri'nin ortadan kayboluşuyla ilgili pek çok çelişkili hikâye olduğu gibi, onları nerede bulabileceklerini bildiklerini iddia eden pek çok hikâye de mevcuttur. Cadı Diyarı'nda hem ölülerin anılarını kaydetme hem de gelecekteki olayları öngörme tanınan bu gizemli tarikat, neredeyse bin yıl önceki Eridysi günlerinden beri görülmedi.

Bazı anlatılar Eridysi'yi gelmiş geçmiş en güçlü Sightwitch ilan ederken¹, bu mütevazı akademisyen onun aslında hiç de güçlü olmadığını iddia etmektedir.

Hatta o kadar ileri gideceğim ki, Eridysi'yi diğerlerinden ayıran şeyin

Tarihin parşömenlerindeki diğer Sightwitch'lerden farkı, son yazdıklarının elimizde hâlâ kaydı bulunan tek yazılar olmasıdır.

1. Markus fon Grübe, Kristine Jialla, Raphael Hanssen veya Pitara Abedirashi'nin çalışmalarına bakınız.

Eridysi Gochienka'nın Günlüğü

Eridysi Gochienka

Y2786 D128

ANILAR-

İlk kapı neredeyse tamamlandı.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştık.

Leydi Saria dün gece ay ışığının örtüsü altında geldi. Sadece birkaç dakikalık iş için aşağı inmemiz saatlerimizi aldı, ancak bir kez bile şikayet etmedi.

Dağın derinliklerinde fazla oyalanmadık. Mağaranın içindeki altı kapıyı sonra aceleyle yüzeye geri döndük. Şafak sökmeden sarayına dönmüş olmalıydı, yoksa artık kendilerine Yüce Olanlar diyen altı Şovalye bir terslik olduğunu fark edebilirdi.

Taşı kontrol etmek nasıl bir şey olmalı? Sightwitch'lere Sirmaya'dan Görme büyüsü bahşedildi ama bu, On İki'nin yapabildikleriyle kıyaslanamaz bile. Altı elementi de benim nefesimi çağırdığım kadar kolay kontrol edebiliyorlar.

Daha önce Leydi'nin sihrini yaptığını görmemiştim, sadece hikâyeler duymuş ve kayıtları okumuştum. Hayal ettiğimden çok daha inanılmaz. Tek bir düşünce ve granit dalgalandı. Altımda hareket ettiğini hissettim, canlıydı. Onun çağrısına cevap veriyordu.

Büyüsünün İpliklerini göremesem de, yüzeye döndüğümüzde ona bunlar hakkında soru sormadan edemedim. "Onları nasıl manipüle ediyorsun?"

"Ben toprağa bağlıyım," dedi basitçe, "ve toprak da bana bağlı."

Bana verdiği tek cevap buydu - aslında cevapsızdı, yine de kelimeleri aklımdan çıkaramadım. İkimiz de otuz yaklaşmış olmamıza rağmen, o her şeyi hatırlıyor.

Daha önce gelmiş olan Dünya Şovalyeleri. Bilgeliği söylediği her şeye nüfuz eder.

Sirmaya'nın büyüünü bir nesneye bağlamak, yarattığım her şeyin anahtarı, ancak eksik olan şey *yeterince güçlü* bir bağ.

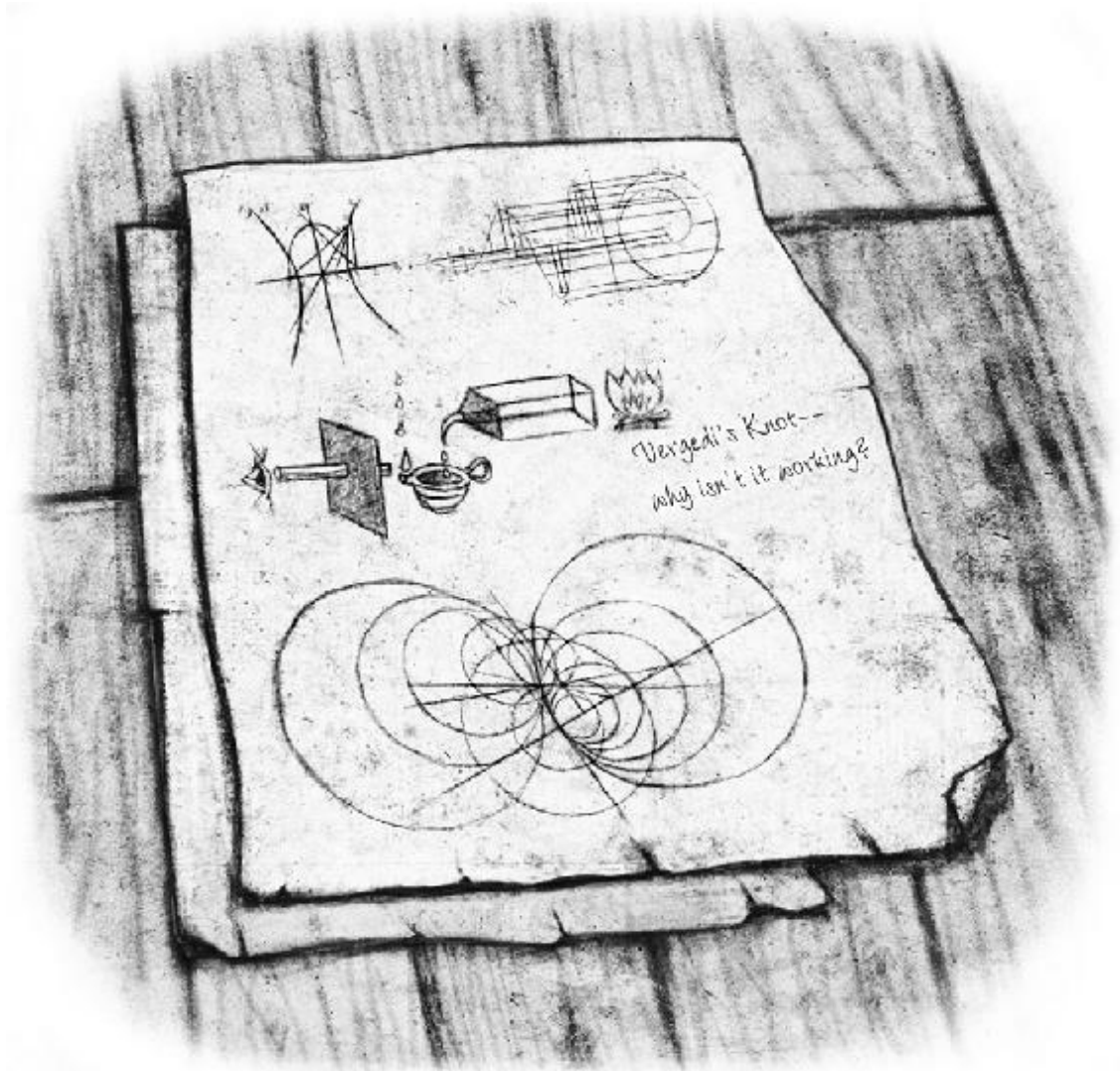
Vergedi Düğümü bile yeterli değil. Taro kartlarımı yaparken kullandığım Arlenni İlmeği'nden daha güçlü olsa da, Cadı Diyarları'nda bambaşka bir yere açılan kapıları bağlamak için yeterli güce sahip değil.

Bu kapıların açılması ve açık kalması için daha fazla Threads'e ihtiyacım olacak. Sirmaya'nın ham büyüünden daha fazlasına.

Tanrıça'ya bu kadar yakın olduğum için başım zonkluyor. O çok büyük. Zihnimdeki ve ruhumdaki her boşluğu dolduruyor. Onun içinde kendimi kaybetmek çok kolay.

Ve eğer uyku vaktim gelmeden kendimi kaybedersem, o zaman tüm planlarım başarısız olur. Tüm *planlarımız* başarısız olur.

Altı ve ben bıçak sırtında dengede duruyoruz. Hangi tarafın bizi keseceği ise henüz belli değil.

Vergedi's Knot--
why isn't it working?

Eridysi Gochienka

Y2786 D132

ANILAR

Baş Rahibe Nadya bugün beni dışarı çıkardı.

"Gün ışığını en son ne zaman gördün?" diye sordu, beni atölyemde köşeye sıkıştırarak. Odanın içinde dolanıyor, yığın yığın notlarıma dil çıkarıyordu. Ve taş yığınlarıma.

"Bunlar ne için ki?" Bir avuç dolusu kıyı kireçtaşı topladı. "Her yere toz bırakıyorlar, Dysi."

"Dokunma onlara, Nadya." Şakaklarımı ovuşturdum. Uyuyan tarafından, bu baş ağrısı daha da kötüleşiyordu. "Lütfen. Her şey olması gerektiği yerde."

"Sen hariç." Taşları *şak, şak, şak* diye kardeşlerinin üzerine bıraktı ve bana doğru sertçe döndü. "Keder görevini üç hafta önce alman gerektiğinin farkındasın değil mi?"

Alnım kırıştı. "Bu kulağa... belli belirsiz... Belki?" Kaşlarım çatıldı. "Biliyorsun, ben senin gibi Görü'ye sahip değilim. Hatırlamak zor."

"İşte bu yüzden yapacak binlerce başka işim olmasına rağmen seni korudum, Dysi." Yüz ifadesi yumuşadı. "Ondan önceki zamanı da ben idare ettim. *Ve* ondan önceki zamanı da. Geri kalanımızın sahip olduğu Görü'den yoksun olsan da, bu seni tüm Manastır görevlerinden muaf tutmaz."

"Üzgünüm," diye mırıldandım ama doğrusunu söylemek gerekirse üzgün değildim. İcatlarım ve atölyem... Burası benim dünyamdı ve şu anda bu berbat Vergedi Dügümü'nde sıkışıp kalmıştım. Ötesindeki her şey önemsiz görünüyordu.

"Peki," dedi Nadya, "bugün Hüzün'e giderek bana borcunu ödeyebilirsin."

Bu sözlerin zihnime yerleşmesi yarım saat sürdü. Sonra bir anda ayağa kalktım. "Keder'e gidemem!" Kollarımı açtım. "Bu işin tam ortasındayım - sanırım Düğüm'ü ve eğer bunu yapabilirsem, sonunda kapıları açabiliriz. Artık insanları köleleştirecek Yüce Varlıklar yok-"

"YETER." Nadya kendini en noktasına kadar kaldırdı. "Her seferinde bahaneyi öne sürüyorsun ve her ne kadar asil bir bahane olsa da, bıktım artık bundan. En son ne zaman banyo yaptın? Sarı saçların kirden simsiyah olmuş. Bu mağaranın dışında geçireceğin tek bir gün bile Yüce Olanlar'ın toprak üzerindeki hâkimiyetini etkilemeyecektir." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Ayrıca, bir değişiklik bazı şeyleri . Şimdi gidin."

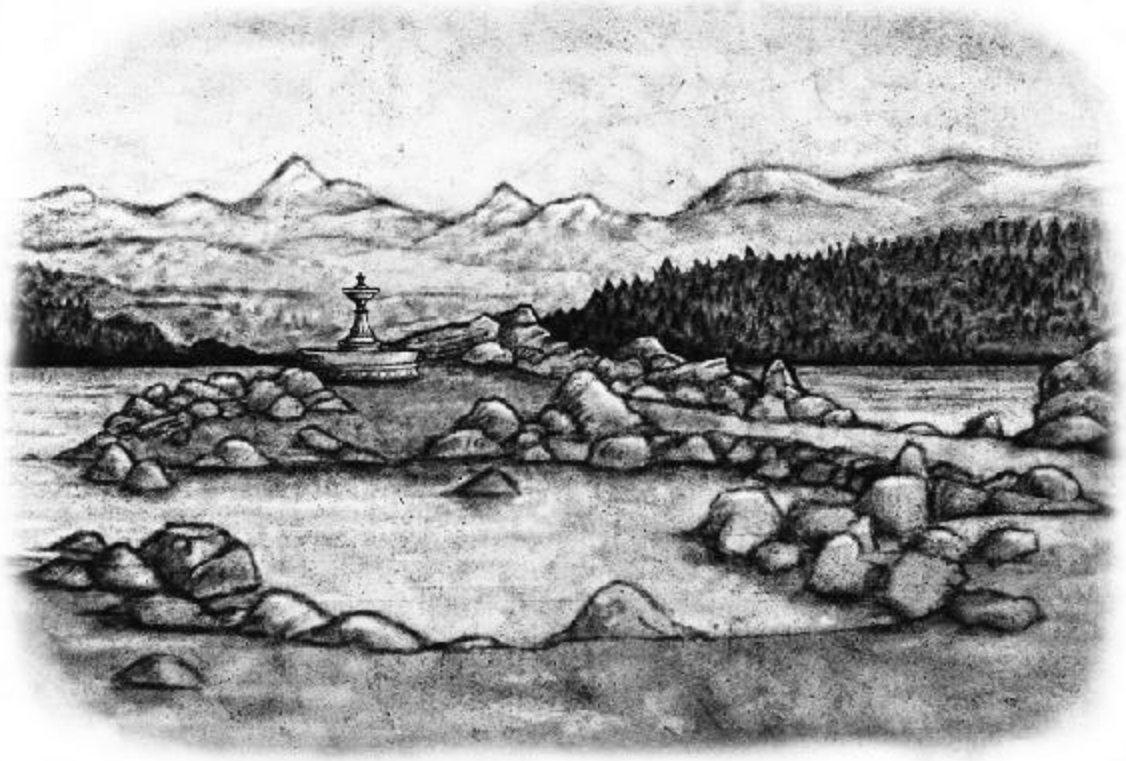
Ürperdim.

"Git, Dysi."

Gittim ve bu şimdiye kadar yaptığım en uzun tırmanıştı. Ya da en azından öyle hissettim. Kalçalarım yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu ve dağın kalbindeki atölyemden ayrılalı birkaç gün olduğunu -biraz da dehşetle- fark ettim.

Yine de, şimdi yıkandığıma ve manastıra gelecek ziyaretçileri beklemek üzere Yalvaranın Hüzünü'nde oturduğuma göre, Baş Rahibe Nadya haklıydı. Uzaklaşmak iyi geldi. Egzersize, güneş ışığına ve yanaklarıma değen bahar esintisine ihtiyacım vardı.

Havada yoğun bir leylak kokusu var.

DAHA SONRA

Bugün Hüzün'e biri geldi. Gözlerinde hüzün ve yetiştiremediği iki kızı olan bir adam.

"Anneleri... öldü." No'Amatsi'ye benzese de dağ dilinde konuşarak bu kelimeleri çıkarmakta zorlandı.

"Kabilen yardım edemez mi?" diye sordum. Öğleden sonra sisi etrafımızda kıvrılıyor, sarmaşıklar köprüyü ve adayı okşuyordu.

"Ben Amalej'im." Ağırlığını kaydırıp ve gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. O ve kızları adada bana katıldığından beri ilk kez. "Kale Kralı'nın ordusunda bir askerim," diye devam etti, "ve sık sık uzaklara gidiyorum. Lütfen, onları almasan olmaz mı?"

Sekiz yaşında bir kız olan Lisbet, kocaman ela gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Çenesinin sert duruşu hoşuma gitmişti; buraya iyi uyum sağlayabilirdi. Küçük kız Cora, babasının bacaklarının arkasına saklandı.

"Onları alabiliriz," dedim yavaşça, kelimelerimi özenle seçerek. "Ama bunu yaptığımızı kimseye söylememelisiniz. Savaş kapımıza çok fazla yetim getiriyor ve biz de yer bulmakta ; yiyecek bulmak bir yana."

Omuzları hafifçe gevşedi. Rahatlama... ve aynı zamanda kayıp. Hiçbir erkek çocuklarından ayrılmak istemez, özellikle de karısından geriye kalan tek şey onlarsa.

Lisbet, hakkını yemeyelim, hiç tepki vermedi.

Adam daha sonra Cora'ya uzanmak için döndü, onu çekmeye hazırdı. Yine de durakladı, eli kızın kara başının üzerindeydi. "Onları ziyaret edebilir miyim?"

Soru o kadar alçak sesle sorulmuştu ki zar zor duyabildim. Ve artık buna izin verilme de -hiç izin verilme de- kendimi eski kuralları tekrarlarırken buldum. "Evet. Ayda bir kez gelebilirsin. Dolunay günü."

Düşünceli bir baş sallama. Üzerini örten bu keder olmasa bile, zamanının çoğunu kendi kafasının içinde geçiren bir adam gibi görünüyordu. "İki hafta içinde döneceğim," diye teklif etti sonunda.

Sonra da gitti.

Onun veda edip gidişini izlemek beni incitti. Cora'nın ağlayışını ve Lisbet'in gözyaşlarına karşı dişlerini sıkışını izlemek. Yaşı bana yakın olmalı ama şimdiden çok şey kaybetti.

Ama bu Sirmaya'nın isteği ve Manastır'ın yoludur.

O gittikten sonra Lisbet'e baktım. Kız kardeşinin elini tutmuş, Cora'nın babalarının peşinden koşmasını gönülsüzce engellemeye çalışıyordu.

"Sightwitch'lerin ilk dersi," dedim, akıl hocamın neredeyse yirmi yıl önce benimle konuşurken kullandığı otoriter üslubu taklit etmeye çalışarak. "Tasadüf diye bir şey yoktur. Eğer buradaysanız, burada olmanız gerektiği için buradasınız."

Lisbet'in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, bu ifade babasının birkaç dakika önce takındığı ifadenin neredeyse aynısıydı.

"Tasadüf de ne demek?" Cora sordu ve aniden uzaklaşmaya çalışmayı bıraktı. Hatta şimdi merakla bana doğru eğilmişti.

"Birbiriyle bağlantılı görünen şeyler olduğunda," diye Lisbet. Bu benim yapabileceğimden çok daha iyi bir tanımdı. "Senin ballı kek istemen ve benim de aynı anda ballı kek istemem gibi."

"Her zaman ballı kek isterim," dedi Cora usulca.

Buna gülümsedim -gerçek bir gülümseme, çünkü bu kızların buraya mükemmel uyum sağlayacağını biliyordum. "Cora, öğleden sonra teneffüste ballı kek yiyeceğimizi biliyorum. Az önce tesadüf diye bir şey yoktur demedim mi?"

Kayıtlar bana Amalejlerin, Cadı Topraklarına ulaştıktan sonra kabileleri dağılan No'Amatsiler olduğunu söylüyor. Doğu'dan gelen eski yolları takip etmezler ve No'Amatsi yasalarına bağlı değildirler, hatta dillerini bile bilmezler.

O halde kızların babasının "amalej" kelimesini kullanmasını garip buluyorum. Bunu nasıl öğrenmiş? Ona kim öğretti?

Ah, önemli değil. Yapacak işlerim var ama nedense onu aklımdan çıkaramıyorum...

Ryber Fortiza

Y18 D212 - Son olmamın üzerinden 38 gün
geçtiSightwitch Kardeş

HAYALLER

Dün gece rüyamda Tanzi'yi gördüm. Hayatımda ilk defa bir rüya hatırlıyorum.

Bu iyi bir şey değildi.

Tanzi bir su duvarının arkasında sıkışıp kalmıştı. Çığlık atıyordu. Ama ona ulaşmaya çalıştığımda ortadan kayboldu.

ANILAR

Nubrevnalılar Güney'e geldi. Kullandıkları şu uzun, sığ nehir teknelerinden üçüyle.

Bütün sabahı teleskoptan onları izleyerek geçirdim.

Rook bana geldiklerini söyledi. Daha doğrusu, sabah duaları sırasında üst çıkıntıdan öyle bir havalandı ve öyle bir ki, sonunda "Ne var, Rook?" diye sordum.

Bu da tabii ki yeni bir kuş lanetini hak etti.

"*Kale*," diye düzelttim teleskopa yürüdüğüm süre boyunca. "Rook, Rook, Rook-özür dilerim!"

Gözüm aynaya çarptığında hala özür diliyordum... ve hemen ardından kelimelerim dilimde can verdi.

Tekneler kıyıya vuruyordu. Tam da nehrin kıvrıldığı, şelaleden çıkışını yavaşlattığı noktada.

Askerlerin yanı sıra üniformalı olmayan ama iyi eğitilmiş oldukları belli olan kadın ve erkekler de sarp sahilde yürüyüşe geçti.

Bir şeyler inşa etmek niyetindeler. Bundan eminim, çünkü mürettebatın yarısı baltalar ve testerelerle çamları temizlerken, diğer yarısı da gemilerinden çadırları ve aletleri indirdi.

İki asker şelaleye çok yaklaştı. Büyünün üzerlerinden geçmesine yetecek kadar yakın. Ama büyü her zamanki gibi işini yaptı ve ikisi de şaşkın bir şekilde geri döndü.

DAHA SONRA

Askerler hızlıca işe koyuldular ve onların o cer'i -o kadar solgun bir adam ki sanki tüm renk ondan süzülmüş gibi- bir tür hava büyücüsü. Devrilmiş ağaçları kaldırmak için bir rüzgâr çağırıyor ve ben daha önce böyle bir şey görmedim.

Airwitch kaptanı hiç gülmese de insanları sık sık gülümsetiyor. Nedenini merak etmeden duramıyorum.

Keşke onları duyabilseydim. Keşke onlara katılabilseydim.

Ryber Fortiza

Y18 D215 - Son olmamın üzerinden 41 gün
geçtiSightwitch Kardeş

HAYALLER

Rüyamda yine Tanzi'yi gördüm. Suyun arkasından bana bağıırıyordu. "Bul beni!" diye bağıırıyordu. "Lütfen, Ryber, çok geç olmadan!"

Tekrar onu tutmaya çalıştım ama parmaklarım suya değer değmez ellerimden kafatasıma doğru bir acı yayıldı. O kadar şiddetliydi ki beni uyandırdı.

Şimdi burada yatakta oturmuş, terliyor ve hızlı hızlı nefes alıyorum, dışarıda şafak kuşları hiçbir şey yokmuş gibi cıvıldıyor.

ANILAR

Cevaplar için Crypts'e gittim. Ziyaret edecek kimsesi olmayan hayaletler yalnızdı, bu yüzden şapelden geçer geçmez kasıldılar ve boğuldular.

Sightwitch Kardeşler, Kayıtları için ölülerin anılarını talep ettiklerinde, bazı anılar serbest kalır. Yazılmak istemeyen ruh parçacıkları. Dönen ve sızan parlayan ışık huzmeleri, sonsuza dek Mahzenlerde uçuşur ve isteyen Kız Kardeşlere yardım etmek için beklerler. Onlara bir kelime verirsiniz ve o kelimenin geçtiği sonsuz sayıdaki kayıt, cilt ve belgeyi aramaya koyulurlar.

Yine de sayıları çok fazla ve çok heyecanlanıyorlar. İki'nin Düzeni bu yüzden var, çünkü Görü ile bile hayaletler duyuları çabucak bastırabilir.

Yalnız bir kız kardeşi kayıp bırakarak.

Ama rüyalarımı anlamak zorundayım ve cevaplar için en iyi yer -tüm Cadılar Diyarı'ndaki en iyi yer- Mahzenler.

Ayrıca, Emir Manastırın özel bir kuralı değildir. Sadece bir kılavuzdur.

Şapelden Mahzenlere açılan eşikte dururken zihnimin gerisindeki bir ses şu *haline bak*, dedi. *İki Kişilik Düzen'i bozuyorsun. Bundan sonra hangi vahşi isyanı yapacaksın?*

"Sus," diye emrettim sese. Tanzi'nin sesine biraz fazla benziyordu ve karnımda oluşan bu sıcak suçluluk dalgasına ihtiyacım yoktu. Onu bir kenara iterek kapıdan içeri girdim.

Hayaletler hemen oraya üşüştü. Soğuk fısıltıları zihnimde kök saldı, büyüdü ve bastırdı. Kaygan, sözsüz sesler. Sanki suyun altına dalmışım gibi hissettim. Ciğerlerim iflas etmeye ve kulaklarım patlamaya başladı.

Uyuyan'a şükürler olsun ki su altında olmayı seviyorum. Mağara semenderleriyle dalmak benim için her zaman eğlenceli olmuştur - Tanzi bunun berbat olduğunu düşünse de. Manastırın altındaki soğuk havuzlarda bana nadiren katılırdı.

O da benimle mahzenlere nadiren gelirdi.

Sonunda, hayaletler bana doğru savrulup durmaktan yorulduklarında, nefes alabildim. Yönümü bulabildim.

Mahzenlerin en üst katına bakan balkonda durdum. Seviye 1, altındaki tüm seviyeler gibi. (En azından 5. seviyeye kadar. Onun altına hiç inmedim, bu yüzden sadece aynı göründüklerini varsayabilirim).

Sıra sıra dizilmiş taş raflar kabaca yontulmuş mağarayı kaplıyordu. Uzakta, çok uzakta, diğer uçtaki gölgelerde, taşın içine doğru kıvrılan bir merdiven yeni bir seviyeye, yeni bir balkona çıkıyordu.

Kadim basamaklardan 1. Kat'a doğru ilerlerken, bir yandan da gözlerimin Mahzen'in loş ateş ışığına daha çabuk alışmasını diliyordum. Duvarlarda yüzlerce aplik olmasına rağmen, büyülerin çoğu yıllar, hatta belki de yüzyıllar önce solmuş. Şimdi ışıktan çok gölge var.

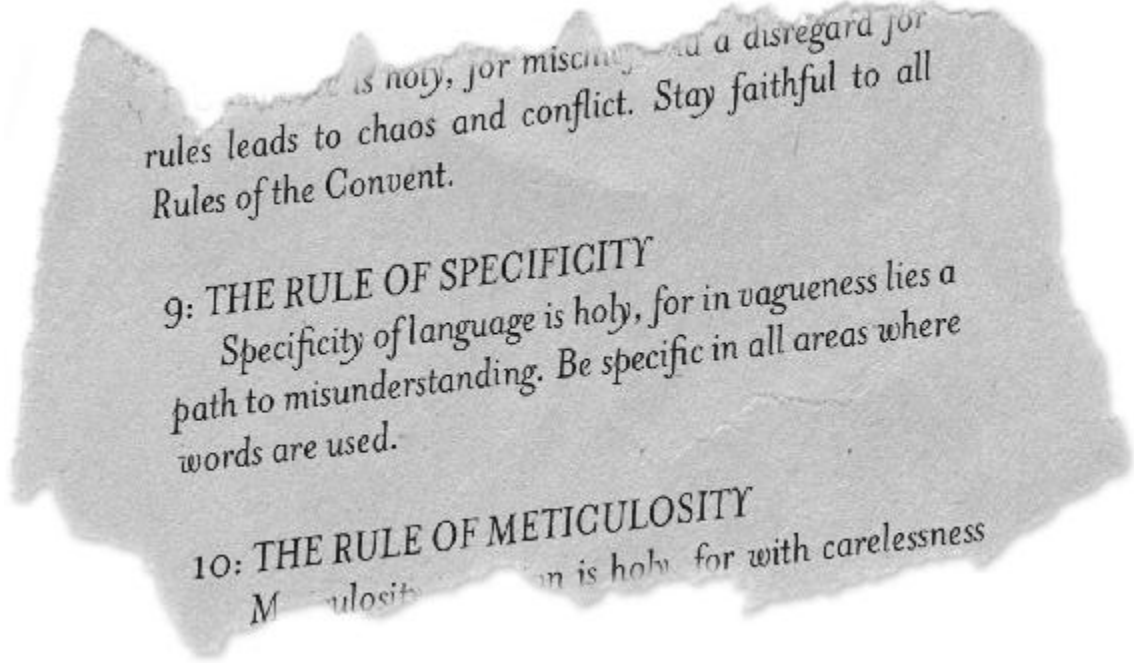
Ve tabii ki, insanlardan çok hayaletler.

Merdivenlerin dibinde emrimi bekliyorlardı. Bunu daha önce hiç tek başıma yapmamıştım ve kendimi hazırlamam biraz zaman aldı.

Nereye götürürlerse oraya gitmeye hazır olduğumdan emin olmak için. Sonunda göğsümü kabarttım ve "Bana Sightwitch rüyalarındaki tüm kayıtları göster!" dedim.

Sözlerim hayaletten hayalete geçerken ve dışa doğru hışırdarken hata yaptığımı hemen anladım.

Kural 9'u çiğnemiştım.

Kendimi savunmam gerekirse, normalde düzgün ve kesin bir dil kullanmakta üstüme yoktur.

Ama rüyalar benim için yeniydi. Crypts'te tek başıma gezinmek gibi.

Ve artık hayaletlerin vahşileşmesini durdurmak için çok geçti.

Beni de yanlarında sürükleyerek gittiler. İttiler, yönlendirdiler, çektiler ve "Hayaller, hayaller, hayaller" diye bağırdılar. Beni bir plaktan diğerine sürüklediler. Gizlenmiş, tahta ciltli, parşömen, kumaş -Yüzlerce hafıza kaydı. "Rüyalar" kelimesinin geçtiği her şey beni yönlendirdi.

Raflardan hiçbir kitap çekmedim. Zar zor ayakta durabiliyordum. Hayaletler soğuk, güçlü ve yalnız bir fırtınaydı.

Bu çok iyi bildiğim bir duyguydu. Derimin üzerinde gezinmesi ya da boğazımı sıkması için daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Yine de o soğuktan kaçmak ya da hayaletlerin çılgınca çekiminden kurtulmak mümkün değildi. Ta ki sonunda

Seviye 5 ve burada, hepsi dağın daha da içine açılan bir kapının karanlık ağzında durdu. Crypts'in daha derin seviyeleri.

Ötesinde vardı adımlar. Ötesinde vardı daha yaşlı Hayaletler. Ötesinde Hizmetkâr Rahibelerin Görü olmadan yüzleşemeyecekleri tehlikelerdi.

Yine de ötesinde, cevaplar da olabilir ...

Koşmaktan nefes nefese kalmıştım ama hayaletlerden titriyordum, ayaklarım yere çivilenmiş bir halde gölgeli kapıya bakıyordum. Aşağı inmek istedim. Tabii ki biliyordum. Kırk yıldır yalnızdım-Tanzi'yi geri istiyordum. *Tüm* Kızkardeşleri geri istedim, özellikle de rüyalarımın gerçekten bir anlamı varsa.

Tanzi'ninkine benzeyen *bir* ses, *"İki Düzeni zaten bozdunuz"* dedi. *Kural 16'yı da çiğneyebilir ve Seviye 5'in altına inebilirsiniz. Bunu yaptığınızı kimse bilmeyecek, Rybie-Ry.*

"Sırmaya dışında kimse," diye mırıldandım.

Elbette, ama Kurallara uymanın şimdiye kadar ne faydası oldu? Sen burada sıkışıp kaldın, biz de aşağıda sıkışıp kaldık. Ayrıca, ben hala Kuralların gerçek olduğunu düşünmüyorum.

Hayali Threadsister'ımdan ne kadar da ikna edici bir argüman.

Kapıya doğru eğildim. Hayaletler yükseldi. Sol ayağımı kaldırdım. Hayaletler döndüler ve dürttüler. Devam etmemi istediler. Ötede ne beklediğini görmemi istiyorlardı-

Crypts'ten bir çığlık yükseldi.

Bıçağımı kapmak için sağa sola döndüm. Biri benimle birlikteydi, biri benim için geliyordu. Mahzenlerde tehlike var!

Ama hayaletlere karışmış olan sadece Kale'ydi. Hem de bir sürü. Sıcaklığı ve yaşamı onları kendine çekmiş olmalıydı ve kanatlarını ne kadar çırparsa çırpın, sadece daha sıkı kümelandiler.

Lanet olsun o kuşa. Beni korkutmuştu. O kadar kötü ki, nabzımın yavaşlamasını beklerken, elimi boğazıma götürerek birkaç nefes boyunca orada durmak zorunda kaldım.

Ve o kuşu tekrar lanetledi çünkü hayaletler artık yardımcı olamayacak kadar kafayı bulmuşlardı.

Başka bir zaman dönmek zorunda kalacağım.

Eridysi Gochienka

Y2786 D134

ANILAR-

Dünden beri Nadya, Lisbet ve Cora'nın benim sorumluluğumda olması için uğraşıyor. Son üç öğünde onları doğrudan yanıma yerleştirdi ve "Lisbet bana seni çok hatırlatıyor" ve "Cora'nın seni ne kadar gülümsettiğini görmek çok güzel" gibi şeyler mırıldandı.

Ya da daha açık bir ifadeyle, "Neredeyse iki yıldır hiç yeni kız almadın, Dysi. Zamanı geldi."

Çok cazip. Cora bugün sabah yemeğinde çok tatlıydı, burada olduğu her saat daha da cesaretleniyor. Ve gülüşü ne kadar da bulaşıcı. Bu arada, Lisbet bir Sightwitch anahtarı kadar keskin. Soru üstüne soru soruyor bana.

Esnekliklerinden de bahsetmiş miydim? Manastırdaki ilk haftamı ağlayarak geçirdiğime inanıyorum. Yine de kızlar Hüzün'deki o ilk gözyaşı nöbetinden sonra sadece birkaç kederli bakış attılar. O beri her ikisi de çenelerini dik tutuyor ve ileriye bakıyorlar.

Ama onları alamam. Her krallığın kapısı tamamlanmış olmalı. Leydi Baile ve diğerleri bana güveniyor, tüm *uluslar* bana güveniyor.

Ve çözümsüz geçen her gün, Yüce Olanların bizi keşfetmesi için bir şans daha demek. Beni keşfetmeleri için.

İki küçük kız dikkatimi dağıtmaya yetmiyor. Yine de bu düşünceden vazgeçemiyorum.

"Bunlar ne?" Öğle yemeğinin sonunda taro kartlarımı çıkardığımda Lisbet sordu. Etrafımızda kız kardeşlerimin sesleri uğulduyor, tahta kaşıkların kil kaselere vuruşuyla bölünüyordu.

Bu bir alışkanlık. Ne zaman bir karar vermem gerekse, parmaklarım cebime doğru hareket ediyor. Kartları çekiyorum, bir soru dönüyor

Sirmaya'ya doğrudan sorabilirsin.

"Bunlar taro kartları," dedim ona. "Oyunu biliyor musun?" Başını sallayınca, "Sirmaya'nın büyüünü bu kartlara bağladım, böylece geleceği okuyabiliyorum" diye açıkladım.

"Görüş bu mu?" Cora sordu.

Yarım nefeslik bir süre için eski utanç kabardı. Ama sonra kayboldu. O kadar uzun zamandır Sightless Sightwitch Kardeşi'ydim ki, bu gerçeğin pençeleri yumrulara kadar aşınmıştı. "Hayır," dedim. "Ben onlar gibi imgelem görmüyorum. Bir şeye bakıp onu tüm ayrıntılarıyla hatırlayamam ve ölülerin anılarına erişemem."

Lisbet, "Ama Görü böyle bir şey," diye ısrar edince kendimi bocalarken buldum.

Bunu bir çocuğa nasıl açıklayabilirdim? Uyuyanın sihrini, büyülerini ve her şeyi bilen gücünü nasıl kısa ve öz bir şekilde anlatabilirdim? Bu bana verilen bir Görü değil, sahip olmayı seçtiğim bir Görüydü.

Nadya beni kurtarmaya geldi. "Etrafımızdaki dünyada işaretler var kızlar. Uyuyan Tanrıçamız Sirmaya'nın bizden ne yapmamızı istediğine dair ipuçları. Nasıl bakacağınızı bilerseniz, bu ipuçlarını Görü olmadan da bulabilirsiniz."

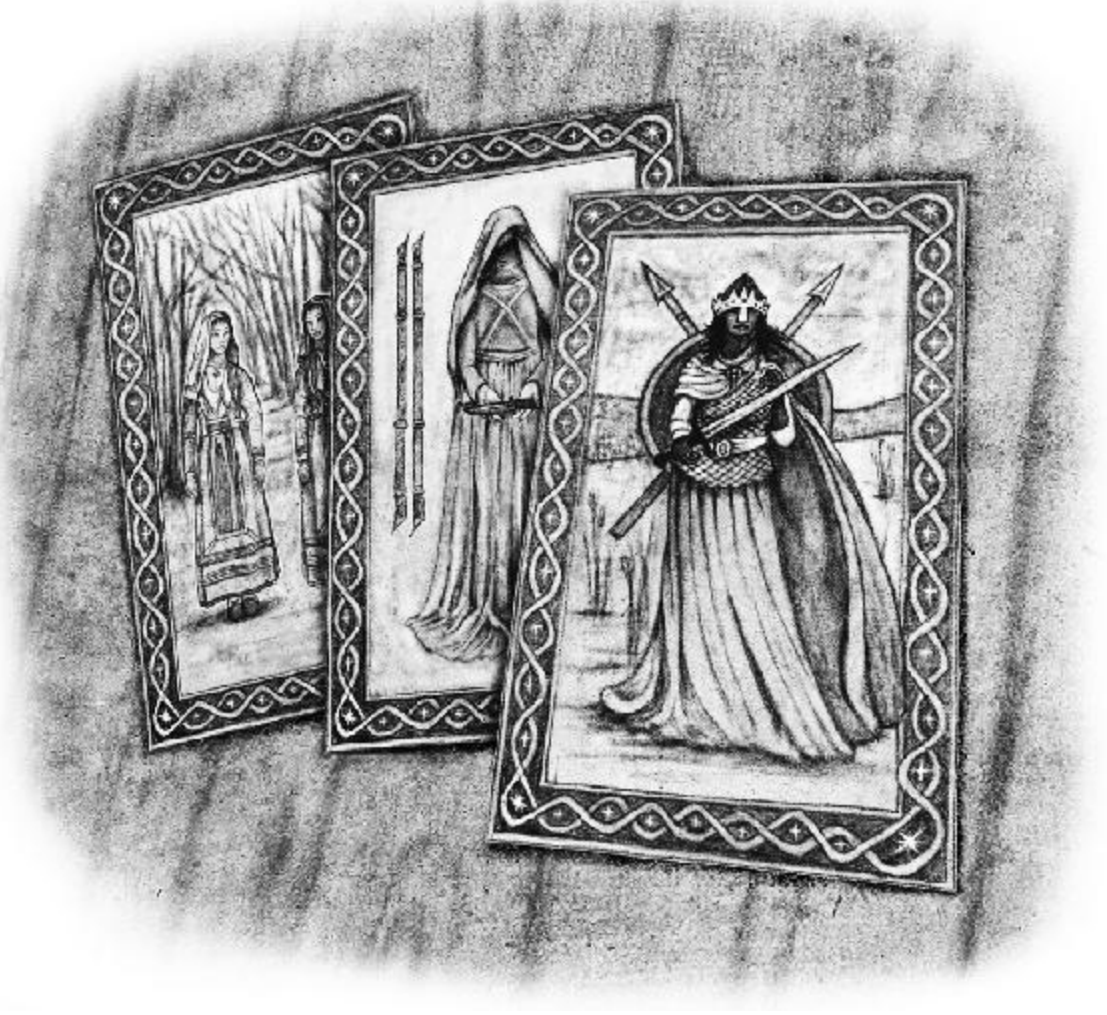
Cora, "Tesadüf diye bir şey yoktur," diye iddia etti, yüz ifadesi . Son dersini okuyan bir öğrenci.

değildi. Gülümsedim.

"Kesinlikle," diye devam etti Nadya, bana kendini beğenmiş bir yan bakış atarak. "Ve kartlar Rahibe Eridysi'nin bu alametleri daha kolay görmesini sağlıyor. Her kartın bir anlamı var ve kartları Sirmaya'ya bağlayan büyü onun hangi kartı çekeceğini belirliyor." Nadya bana el salladı. "Göster onlara."

Ben de öyle yaptım.

Bir soru aklıma takıldığında her zamanki yöntemimle üç kart çektim. Bir kart sorum için; bir kart yapmam gereken eylem için; ve bir kart da gelecek için.

İkizler. Lady Fate. İmparatoriçe.

"Ah," diye nefes aldım anlam anında netleştğinde - ve Nadya ellerini çırparken, fazlasıyla sevinçliydi.

"Sirmaya'ya şükürler olsun," dedi önce Cora'ya, sonra Lisbet'e ve son olarak da bana bakarak. "Görünüşe göre üçünüz Uyuyan'ın kendisi tarafından eşleştirildiniz - ve bildiğimiz gibi, Dysi sevgilim, olması gerekeni değiştirmek mümkün değildir."

DAHA SONRA

Mahzenlerden çıktıktan sonra Kale tuniğimi gagaladı ve çekti. Onu takip etmemi istediğinin bir işaretiydi.

Nubrevnalılardan birinin bir şekilde büyüünün içinde dolaşmasından korktum... Ama aynı zamanda Nubrevnalılardan birinin bir şekilde büyüünün içinde dolaşmış *olmasını da umdum*.

Kural 37, Tesadüfi Misafir Kuralı, çok açıktır, ancak uygulamadan önce sohbetin her anının tadını çıkarırdım.

Rook beni doğrudan gözcü yuvasındaki merdivene götürene kadar kimin geldiğini anlamamıştım.

Bir yalvaran. Yalvaranın Hüznü'nde biri vardı.

O merdiveni hiç bu kadar hızlı tırmanmamıştım. Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ama efordan değil. Heyecandan. Açlıktan.

Bir yalvarıcı gelmişti! Belki de... belki de konuşabileceğim biriydi. Hatta belki de kalabilecek biriydi!

Birkaç dakika bekledim, Sorrow'un göletinin ötesindeki ağaç çizgisine bakarak, sonunda bir Nomatsi kadını ve çocuğu görünene kadar. İkisi de ay gibi solgundu, saçları kömür karasıydı. Kızın gözleri kocaman, gözyaşı damlası gibiydi. Kadının gözleri daha derindi, kararlılıkla yürüyordu, sarı otlar ayaklarının altında şaklıyordu. Kız ona ayak uydurabilmek için yarı koşuyor, yarı yürüyordu.

Taş köprüye vardıklarında yaşlı kadın adayı işaret etti. Onu duyamadım ama her zaman söylediklerine benzer bir şey söylediğini tahmin edebiliyordum: "Çeşmenin yanındaki adada bekleyin. Biri sizin için gelecek."

Sonra diz çöktü ve kızı kucakladı.

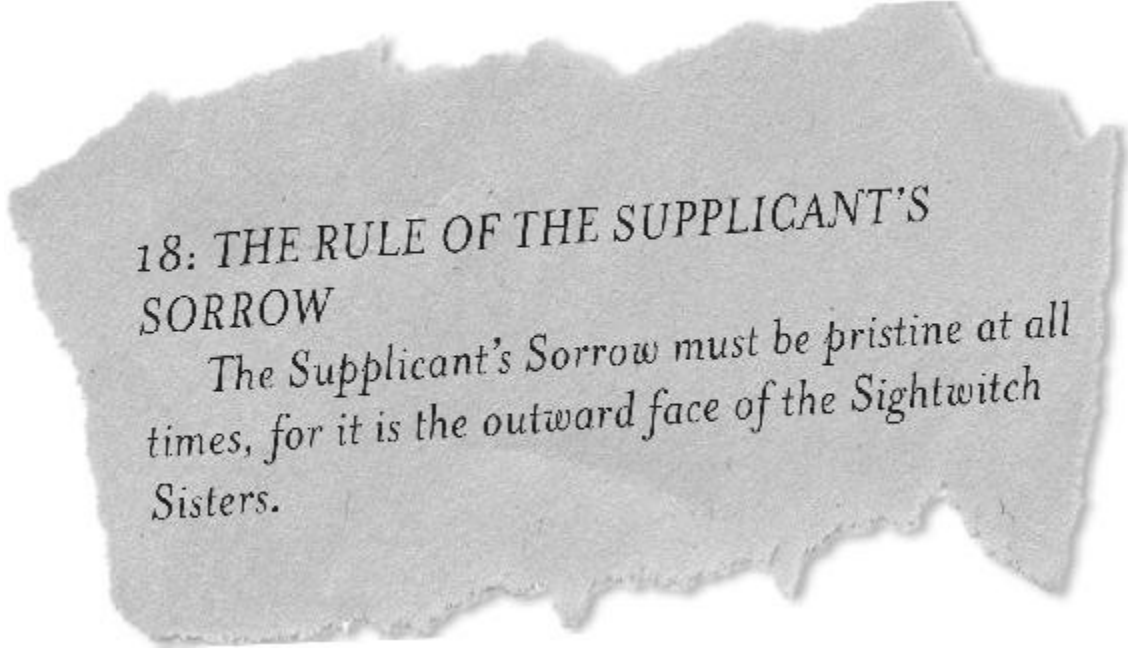
İtiraf ediyorum, onu gördüğümde boğazım kurudu. Uzun zamandır sarılmamış, dokunulmamış ya da konuşulmamıştım.

Tanrıça, çok uzun zaman olmuştu.

Çabuk. Çabuk. Kadın bir kez daha ayağa kalkıp çocuğu köprüye doğru itmeden önce kucaklaşma göz açıp kapayıncaya kadar sona ermişti.

Kız karşıya geçti, adımları temkinliydi ama şaşırtıcı derecede korkusuzdu. Sırtında, muhtemelen kişisel eşyalarıyla dolu küçük bir sırt çantası taşıyordu. Kadın onu izledi, bir dağ gibi dimdik bekliyordu ve ben de onu izledim.

Kız köprüden kırk üç adımda geçerken (benim bacaklara sahipseniz sadece otuz iki adım atabilirsiniz) aklıma köprüyü tekrar temizlemem gerektiği geldi. On dört gün önce fırçalamıştım ama güney tarafında yosunlar oluşmaya başlamıştı bile.

Ama sonra Tanzi'nin sesi yine beni rahatsız etti. *Neden uğraşıyorsun, Ry?*

Etrafta görececek kimse yok.

"Ben son Sightwitch Kardeşim," diye mırıldandım, "ve eğer Kurallara uymazsam, Tanz, o zaman var olmanın ne anlamı var?" Ancak bunu söylerken bile burada olmanın bir anlamı olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

Ve Crypts'in daha derinlerine inmem gerektiği hissinden kurtulamıyordum.

Sonunda çocuk adaya ulaştığında, kadın dönüp çam ağaçlarının arasına daldı. Sonsuza dek gitmedi, diye düşündüm. Çünkü yalvaranlar her zaman içeri alınmazdı.

Normalde bir Rahibe yalvaranı görür görmez adaya koşardı ama bazen bu saatler alırdı. Keder bütün gün gözlenmezdi; yuvadaki görev sadece öğleden sonra birkaç . Bu yüzden çoğu zaman yalvaranlar beklemek zorunda kalırdı.

Gün akıp gitti.

Kız neredeyse sekiz saat boyunca adada "birinin onun için gelmesini" bekledi - *benim* onun için gelmemi. Ben de onun ne yapacağını görmek için bekledim.

Evet, o kadar yalnızlaştım ki bir arkadaş ihtimali bile kalbimi heyecanla çarptırıyor.

Acınacak haldeyim.

Ama Uyuyan'ın yanında, dokuz yıl önce Tanzi'nin büyükannesi tarafından terk edildiği o güne çok benziyordu. Hilga ilk kez onunla birlikte Hüzün'e gitmeme izin vermişti ve ben de küçük Tanzi'ye aramıza hoş geldin demek için orada bulunmuştum.

Çok iyi olduğumdan değil. Hala ne kadar sert olduğum için benimle dalga geçiyor... Dalga mı geçiyor? Dalga geçmek mi?

Alay ediyor. Çünkü tabii ki Tanzi hâlâ hayatta ve her dönebilir. Eğer onu önce ben bulmazsam.

Yine de bu yeni çocuğu Tanzi'yi karşıladığım gibi karşılayamazdım. Onu manastıra kabul edemezdim.

Asla.

İki Kişilik Düzen'i ve hatta belki de 9. Kuralı çiğneyebilirdim ama o zaman sadece kendimi riske atmış olurum. Yeni çocukları kabul etmekle ilgili 12. Kuralı çiğnemek... Bu başka birinin hayatını tehlikeye atmak demektir.

Bu bir seçenek değil.

Yine de bu gerçek beni kıza gitmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten alıkoymadı. Gün boyunca yüzlerce kez bunu en ince ayrıntısına kadar hayal ettim.

Belli ki çok akıllı bir çocuktü ve korkusuzdu da. Önce adanın daracık kısmını keşfetti, hatta etrafındaki gölete ayak parmaklarını daldırdı. Sonra çeşmeye baktı ama görececek bir şey yoktu. On yıllar önce boşaltılmış ve bir zamanlar granit zemini kaplayan On İki'nin oymaları aşınarak çizgili boş ovallere dönüşmüş.

Kız bunu bir çırpıda reddetti ve arazinin küçük bir taş uçurumuna doğru eğildiği kuzey kıyısına doğru ilerledi. Kayalar orada duruyordu ve hızla onları istiflemeye koyuldu. Daha uzun, daha uzun. Her bir kayayı ayakta tutmak için strateji ve zarafet kullanan minyatür bir mimar gibi yığın üstüne yığın oluşturmak için saatler harcadı.

Gün boyunca birkaç kez ayrıldım. Domateslerin toplanması gerekiyordu ve dereotu otu yine her şeyi ele geçirmişti.

Yine de güney ormanına geri dönmeden önce bir saatten fazla dayanamadım, kalbim çarparken merak ettim, *o hala orada olacak mı?* Sonra merdivene tırmanır ve gözcü yuvasına girerdim.

Yine de her seferinde, kızı tam olarak bıraktığım gibi, etrafında birkaç kaya yığını daha yükselmiş olarak buluyordum.

Bazıları o kadar yüksekteydi ki, kollarını yukarı doğru uzatsa bile kızın tepeye ulaşabileceğini sanmıyorum. Taşları oraya nasıl çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Zemin çoraklaşana kadar on altı yığın inşa etti. Sonunda sırt çantasından bir elma yedi. Sonra taş sütunların arasında uyukladı.

Güneş battığında, onu geri almaya karar vermiştim. Onu manastıra götürmek ikimiz için de ölüm fermanı olacaktı.

Aslında kendimi şuna ikna etmiştim: *Hayır!* Elbette kadın kızı almak için geri dönmeyecekti ve onu burada, açlıktan öleceği bir yerde bırakmak, en azından birlikte yavaş yavaş çürüyebileceğimiz bir yere getirmekten daha zalimce olurdu.

"Dirdra!"

Ormandan gelen bir çığlık, umutsuz hayallerimi yıktı ve çocuğu bir başka uykusundan uyandırdı.

Kadın tekrar "Dirdra!" diye seslendi ve bu sefer ormanın yıpranmış kenarından bir araya geldi.

Kız ayağa fırladı ve yığınlarından birine çarptı. Yine de bir şekilde düşmedi. Sallanıyor ve tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama yine de dik duruyordu. Kızın kaçışını izlerken kalbim ikiye ayrılmasaydı daha fazla merak edebilirdim.

Köprüyü geçti ve kadının bekleyen kollarına atıldı. Hızlı bir kucaklaşmanın ardından kızı ormana kışkırladı. Adaya, çeşmenin etrafına ve nihayet kuzey kıyısına doğru yürümeden önce kız gözden kaybolana kadar bekledi.

Doğrudan bana baktı.

Hemen dizlerimin üzerine çöktüm.

"Neden onu almıyorsunuz?" diye bağırdı aksanlı Cartorran dilinde. "O zeki ve iyi dinliyor! Lütfen Sightwitch, onu bırakacak başka yerimiz yok."

Beni görebiliyor, diye düşündüm, yuvanın kenarından sürünerek uzaklaşırken. *Beni görebiliyordu ve büyü bozuldu ve ben açığa çıktım.* Kaçmaya çalışırken yarı yarıya merdivenden düştüm. Ayakta Duran Taşları kontrol etmem - bir şekilde kırılmış ve büyü bozulmuş olmalıydı.

BENİ GÖREBİLİYORDU.

"Burada ölecek," diye bağırdı kadın arkamdan. "Onu alman için sana yalvarıyorum, Sightwitch. Lütfen!"

O an durakladım, nabzım kulak zarıma vuruyordu. Cevap vermezsem beni takip eder miydi? Büyü bozulduysa, onu Manastır arazisinin dışında tutacak hiçbir şey yoktu.

Ben de geri döndüm ve ağzımı kapattım. "Ve o da burada ölecek! Sightwitch'lerin hepsi gitti ve Manastır'da onun için bir yuva olamaz."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde döndüm ve doğrudan Dikili Taşlar' doğru koştum.

Ancak şimdi, günün son ışıkları da kaybolurken sekizin en yüksek monolitine oturduğumda, kadının bir Threadwitch olması gerektiğini anlıyorum.

Tüm Dikili Taşlar sağlam, bu da onlara bağlı olan büyülerin hâlâ geçerli olduğu anlamına geliyor. Büyü sayesinde beni değil, iplerimi görmüş olmalı.

Bu da cevabımı duymadığı anlamına geliyor.

Yani küçük Dirdra'yı neden kabul edemediğimi asla bilemeyecek.

Nedense bu beni ağlatıyor. Ve ağlatıyor, ağlatıyor, ağlatıyor ve ağlatıyor.

Çimenler ayak bileklerimi gıdıklıyor. Kale, yakındaki daha küçük bir taşın üzerinde süzülüyor.

Tanzi'yi özledim.

Tanzi Lamanaya

Y14 D27

KURAL 12 İLE İLGİLİ NOTLAR: ÇOCUKLARIN MANASTIRA KABULÜ

Uzun zaman önce, Sightwitch Rahibe Manastırı dağın yarısına yayılan geniş bir yerdi ve Rahibeler Keder'de kalan her kızı kabul ediyorlardı.

"Ama bu yüzyıllar önceydi," diye açıkladı Hilga bugünkü toplantımızda. "Biz Sightwitch'lerin kralların ve kraliçelerin baş danışmanları olduğumuz On İki'ler zamanında. Zenginler ve fakirler, anılarını kaydedebilmemiz için cesetlerini buraya gönderdiklerinde.

"Yiyeceğimiz vardı, zenginliğimiz vardı ve yerimiz vardı. Dikili Taşlar henüz inşa edilmemişti, bu yüzden hiçbir cazibe bizi dünyadan saklamadı."

"Bu büyü neden yapıldı?" Ry sordu. "Neden saklandık?"

"Çünkü altı şövalye diğer altısını ele verdi ve artık güvende değildik." Hilga, Ryber kaçınılmaz olarak daha fazla açıklama talep edemeden önce düz bir el kaldırdı. "Bu başka bir zaman için bir ders. Şu anda bilmen gereken tek şey, büyüünün yapıldığı günün Manastır Kuralları'nın daha da katılaştığı gün olduğudur. Kural 12 de dahil.

"Bu yüzden kalplerinizi katılaştırmalısınız kızlar, çünkü her zaman güvenle tutabileceğimizden daha fazla çocuk kalacak. Ve zaman, *her zaman* aileleri yalvaracak, çılgılık atacak ya da onları görmezden geldiğinizde size lanet okuyacak. Ve her zaman, *her zaman*, 'Onu almazsanız bu çocuk ölecek!' diyecekler.

"Ama dinlememelisiniz ve inanmamalısınız. Size yol göstermesi için Kurallara bakın ve Sirmaya'ya güvenmeyi unutmayın."

12: THE RULE OF ACCEPTING CHILDREN

1. There must always be at least five Sightwitch Sisters for every one Serving Sister.

2. There must always be more food than sisters, so new children may only be accepted during late fall and winter, when winter reserves are stored and quantities known.

Gökyüzü yarıldığında ve dağ sarsıldığında,

Vedalaşmak için zaman ayırın,

Çünkü Uyuyan yakında kırılır.

-Sightwitch Kardeş atlama şarkısı

Ryber Fortiza

Y18 D216 - Son olmamın üzerinden 42 gün
geçtiSightwitch Kardeş

HAYALLER

Aynı rüya bana da geldi ama bu sefer Hilga da oradaydı. "Bul bizi! Lütfen, Ryber, çok geç olmadan!"

İki kız kardeş bir su duvarının arkasında sıkışıp kaldı. Kurtaramadığım iki kız kardeş.

ANILAR

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Gün çok uzun ve kopuk kopuk geçiyor. Rüyalarımı yazdığımdan beri çok şey oldu.

Çok şey *değişti*.

Ancak "tesadüf diye bir şey yoktur" ve "olması gerekeni değiştirmek mümkün değildir." Bu yüzden bunu kabul etmeliyim.

"Başlangıç," derdi Tanzi burada olsaydı. "Hikayene en başından başla."

Sabah duası o zaman.

Her zaman yaptığım gibi onları okudum ve hiçbir ruh kırlangıcı benim için gelmedi. Son kelimeyi söyler söylemez teleskopa doğru koştum.

Nubrevnalılar büyük bir ilerleme kaydettiler ve ahşap iskeleleri giderek daha düzgün bir kuleye benziyor.

Soluk saçlı kaptanları ortalıkta de bugün daha da telaşlı bir şekilde etrafta dolanıyorlardı. Nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Dağların toplanan fırtına bulutları işçileri teşvik olmalı. Kara gök gürültülü bulutlar

Yılın bu zamanı, bunların Kuzeybatı'dan gelmesi dışında.

Daha önce Arithuania'dan gelen bir fırtına görmemiştim.

Sonunda gözlerimi kısmaktan gözlerim yandı ve şimşekler çakmaya başladı. Koyunları kontrol etmem gerekiyordu, zayıf sebze ve meyvelerin üzerini örtmemden bahsetmiyorum bile.

Her zaman saygılı Hizmetkar Kardeş.

İşte o zaman oldu. Teleskoptan uzaklaşıp merdivenlere doğru döndüğümde gözüme bir hareket çarptı.

Büyü havuzunda hareketlilik var.

Olağandışı bir şey yok. Suyun üstünde her zaman titreşimler görüyorum. Güneş ışığının dalgalanmaları ya da Rook'un yanından geçerkenki yansıması. Bakışlarım daha ona kilitlenmeden önce bu dikkat dağıtıcı şeyi çoktan göz ardı etmiştim.

Yine de yanılmışım. İlk defa güneş ışığı değildi, bir yansıma da değildi.

Suyun üzerinde şekiller oluşuyordu. Birbiri ardına, kalbimin her atışında daha da netleşen ve büyüyen ince uzun şekiller. Sanki bana doğru yürüyorlardı, yağmur fırtınasında mahsur kalmış ve yardımımı isteyen insanlar gibiydiler.

Görüntü kristalleşmeden önce, kendimi merdivenlerden aşağı tökezleyerek inerken buldum, onlar beni nasıl pençelediyse ben de onları öyle çaresizce pençeliyordum.

Sonra havuzun kenarındaydım ve her bir Sightwitch Rahibe bana bakarken dizlerimin üzerine çöktüm. Trina vardı, Birgit vardı, Gaellan, Ute ve Lachmi vardı.

Hilga vardı.

Tanzi vardı.

Ağızları uyum içinde çalışıyor, aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyorlardı. Onları duyamıyordum ama duymama da gerek yoktu. Kelimeleri rüyalarımda yeterince sık duymuştum.

"Bizi bul," dediler. "Lütfen, Ryber, çok geç olmadan!" "Nereye?"

Ağladım. Parmaklarım suyu tutmak için ağrıyordu; bacaklarım atlamak için can atıyordu. "Neredesin? Seni nasıl bulabilirim? Nasıl, nasıl, nasıl? Lütfen Tanz," diye yalvardım ona bakarak. Sonra Hilga'ya. "Lütfen, seni nasıl bulacağımı söyle bana!"

Ancak Rahibeler bana hiçbir cevap vermediler ve birkaç dakika içinde tüm görüntü eriyip gitti.

Bakakaldım, nefes vermekten çok korkuyordum. Bu anı bozabilecek ve ikinci bir görüntünün gelmesini engelleyebilecek herhangi bir şey yapmaktan çok korkuyordum.

Elbette başka bir öngörü gelecekti.

Dakikalar geçti; ikinci bir görüntü ortaya çıkmadı.

Sonra suya dokundum. Yumruğumu havuza vurdum ve tepemdeki vitray tavana çığlık attım. Sirmaya'ya çığlık attım, Rahibelere çığlık attım ve kendime çığlık attım.

Çünkü bu gerçeği hiçbir zaman o andaki kadar keskin hissetmemiştim.

YALNIZ BİR KIZ KARDEŞ KAYBOLDU.

Sonunda boğazım bağırmaya devam edemeyecek kadar acımişti. Ruhum umursamayacak kadar yorgundu. Taşların üzerine çöktüm, yanıma kıvrıldım ve ağladım.

Sadece fırtına beni harekete geçirdi.

Bir saat boyunca beni gözlemevinin zemininden itmeye çalışan Rook değil. Rahatsızlığı çoktan geçip sefalet dönüşmüş olan mesanem de. Taş zemine düşmenin sonucu olan kanlı dizlerim bile beni kehanet havuzunun yanındaki yerimden kaldıramadı.

Yine de fırtına görmezden gelinecek gibi değildi. Şimşek o kadar parlaktı ki kapalı göz kapaklarımı yaktı ve gök gürültüsü o kadar güçlüydü ki her çarpışta vücudumu sarstı.

Bu fırtına gökyüzüyle sınırlı değildi. Dağın kendisi de hareket ediyordu.

Kendimi dik tuttum. Yıldızlar görüşümü noktaladı. Her şey acıyordu. İşte tam bu anda, Rook nihayet hareket ettiğim için mutlu bir şekilde öterken, ikinci bir görüntü belirdi.

Hilga. Tek başına. Dudakları yeni kelimeler oluşturuyor.

Hareket etmedim. Nefes almadım. Ne kadar süre öyle oturduğumu bile kestiremiyorum, bakışlarım onun yüzüne sabitlenmişti - ağzı, fark edemediğim kelimelerle sessizce çalışıyordu.

Ta ki artık sessiz kalmayana kadar.

"On iki tur," dedi, sesi sadece bir parça kısıktı. "On iki tur. O zaman çok geç olacak."

On iki tur. Kum saatini kastediyordu. Her çevirişte tam bir saat boyunca cıva damlıyordu.

Bu da kız kardeşlerimi kurtarmak için çok geç olmadan önce on iki saatim olduğu anlamına geliyordu.

Bir kalp atışı ile diğeri arasında, ayağa kalkmışım, sallanıyordum ve kapiya doğru koşarken neredeyse takılıp düşüyordum.

Manastırın kurallarının canı cehenneme. Rahibelerin dağa girmem için bana ihtiyaçları vardı.

Şimdi tek yapmam gereken nasıl yapacağımı bulmaktı.

DAHA SONRA

İnişimi metodik bir hassasiyetle gerçekleştirdim. Tanzi onu bulduktan sonra benimle istediği kadar dalga geçebilirdi. Ama her olasılığa karşı hazırlık yapmadan dağa Çağrılmamış olarak girmeyecektim.

Doğru, dağa nasıl gireceğimi hâlâ bilmiyordum ama içimde bir kesinlik vardı. Gözlemevinden ayrıldığımdan beri kendimi emin hissediyordum. Yaşadığımı hissettim. Doğru hissediyordum.

Bu yol benim içindi ve yoldan sapmayacaktım.

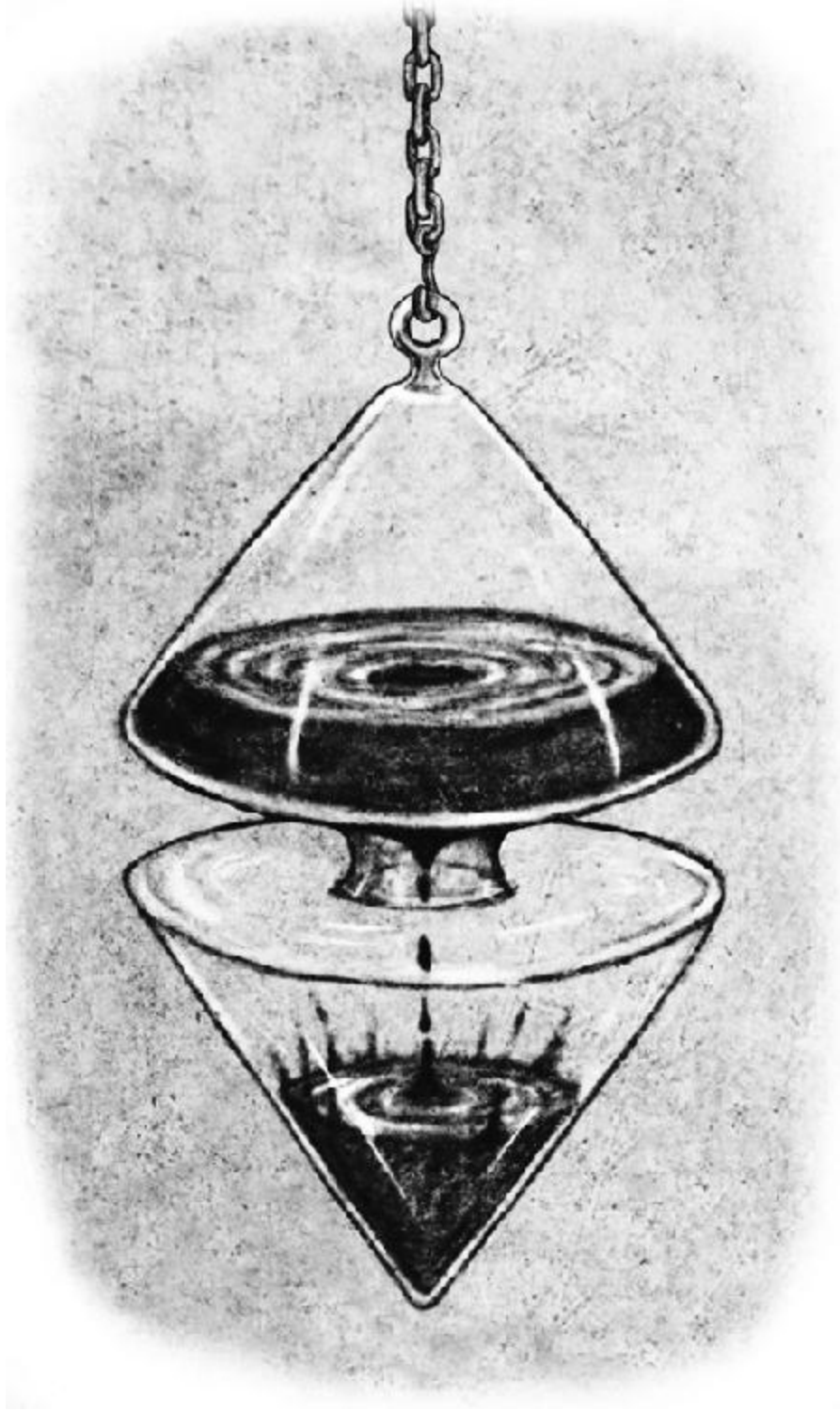
Bir yerden diğerine -gözlemevinden manastıra, mahzenlere ve tekrar manastıra- koşarken fırtına beni sıırılsıklam etse de umursamayacak kadar çok işim vardı. Buz gibi yağmur beni yavaşlatamadı. Rüzgâr ve düşen dallar beni caydıramazdı.

Her şeyden önce, Hilga'nın odasındaki kum saatini buldum ve çevirdim. Quicksilver damladı.

Zaten çeyrek saat kaybettiğimi tahmin ediyordum, yani Tanzi ve diğerlerine ulaşmak için on bir takla daha atmam gerekiyordu.

Bir dakikamı bile boşa harcamayacaktım ama hazırlık yapmadan da gitmeyecektim. Diğer Kız Kardeşler dağda bir ya da iki gün hayatta kalabilirdi ama onlar Çağrılmıştı.

İçeri girmeye çalışıyordum.

Hayaletlerin yardımıyla, Cryptts'in üst katlarında mağara keşfi ile ilgili kayıtlar buldum. Bunlardan, sıcak ve su geçirmez katmanların hayatta kalmamın anahtarı olduğunu öğrendim. Ayrıca seyahat kayıtlarını da okudum, böylece ne kadar yiyecek (ve en iyi türlerini) tahmin edebildim.

Paket. Rahibe Rose'un şifacı setini karyolasının altında buldum ve sonra bir çekiç kullanarak kuyudan bir Su ile Arıtılmış arındırma taşı çıkardım. Ateşle çalışan kibritler, bir fener ve bir tencere; her şey hızla genişleyen çantama girdi.

Hatta yanımda getirebileceğim uygun bir silah bulma umuduyla muhafız odasını bile araştırdım. Ancak sonunda bir kılıçta karar kıldıktan ve onu havada birkaç kez savurduktan sonra, Rahibe Lachmi'nin bir zamanlar söylediği bir şey aklıma geldi.

"Nasıl kullanılacağını bilmediğin bir silahı asla yanında taşıma," diye yüksek sesle söyledim beni bir zırhın üstünden izleyen Kale'ye. "Gerçek bir savunma sağlamaktan ziyade sana karşı kullanılması daha muhtemeldir. Pekâlâ"-kuşa sert bir bakış fırlattım-"Ne bu kılıcı ne de buradaki başka bir şeyi nasıl kullanacağımı kesinlikle bilmiyorum. Siz ne düşünüyorsunuz? Elim boş mu gideyim?"

Kale tüylerini kabarttı ve bunu sadece bir anlaşma olarak kabul edebilirdi.

Zaten kararımı vermiştim. Sightwitch Kardeş bıçağım vardı; bu yeterli olmalıydı.

Dağa doğru ilerlemeden önce yaptığım son şey teleskoba geri dönmek ve Nubrevnans'ı son bir kez daha incelemek oldu.

Geriye dönüp baktığımda, kontrol etmemeliydim. Bu sadece oyalanmak için bir bahaneydi, çünkü bir yanım -oldukça büyük bir yanım- başka bir görüntünün ortaya çıkmasını umuyordu. Dağa tam olarak *nasıl* girileceğini gösteren bir şey.

Ancak böyle bir görüntü gelmedi ve onun yerine teleskobun merceğinden gözüme bir kaos ve ölüm sahnesi çarptı.

Fırtına Nubrevnalıları yerle bir etmişti. Yeni kuleleri ortadan ikiye bölünmüş, gemilerinden biri parçalanmış, diğer ikisi ise tamamen kaybolmuştu.

"Ah, Uyuyan," diye fısıldadım, ellerim boğazıma gitti. "Oh, Uyuyan, oh, Uyuyan."

Belli ki bir kasırga hücum etmişti ve nehir kıyısında eğri büğrü bir sıra halinde yatan cesetleri gözden kaçırmak mümkün değildi; bunlardan birinin Airwitch kaptanı olması gerektiğini düşündüm, çünkü adam görünürde yoktu.

Bazı nedenlerden dolayı bu beni üzdü.

Daha da kötüsü, yağmur yağmaya devam ediyordu. Geride kalan askerler ve siviller, bu cehennem manzarasını yeniden bir araya getirmek zorunda kalanlar, bir cenaze ateşi bile yakamadılar. Denedikleri yerde ıslak duman havaya karıştı.

Yardıma gitmek için neredeyse rotamı terk ediyordum. Yiyeceğim vardı, barınağım vardı, Sirmaya'nın en sert fırtınalarını bile yakabilecek Ateşle Çalışan kibritlerim vardı.

Hayır. Bu kelime zihnimde patladı ve teleskoptan geriye sallandım. Bu şatafatın arkasındaki insanları davet etmek neredeyse tüm Manastır Kurallarını çiğnemekle kalmaz, Tanzi ve Rahibelerin bana ihtiyacı vardı.

"Onlara yardım etmek şu anda senin yolun değil," dedim kendi kendime, sırtımı dikleştirerek teleskoptan uzaklaşırken, çıkıntıdan inerken ve çantamla mumlu kanvas pelerinin beni beklediği kehanet havuzuna inerken yumruklarımı sıktım.

Yine de On İki'ye kadar, acıları izleyip el uzatmak istememek mümkün değildir.

Pelerinin içine büzülüp çantanın kayışlarını omuzlarımda, göğsümde ve belimde sıkarken dört kelime okudum: "Sıkıca kavradım."

Sonra tekrar çağırma çanını çaldığımda. "Sıkıca kavradım."

Ve yine cevap zili çalmadığında.

Gözlemevinden çıktıktan sonra dağ yolundan Crypts'e doğru attığım her adımda bu sözleri söyledim.

Rook, gri bir dünyada siyah bir leke gibi uçarak ilerledi ve sonunda şapele ulaştık.

İçeri adım attım; fırtınanın sesi geri çekildi. Artık kapüşonlu başıma yağacak yağmur yoktu.

Kale beni içeriye kadar takip etti ve mahzen kapısının üzerindeki eğri büğrü tuğlanın üzerine yerleşti. İhtiyacım olan her şeyin yanımda olup olmadığını son bir kez kontrol ederken beni izledi.

Ben hazırdım.

"Benimle gelemezsin," dedim Rook'a kollarımı silkelerken. Ben zaten üşümüş yağmurdan, ve yolculuktan vardı.

daha yeni başlamıştı. "Dağın içine girdikten sonra daha derin seviyelerde nelerle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Dağın içine girebileceğini varsayarsak, dedi beynimin arkasındaki bir ses. Onu bir kenara ittim.

"Burada beklemen gerekiyor, Rook-"
diye öfkeleni.

"Kale," diye düzelttim aceleyle, sonunda ona doğru baktım. Kesinlikle hoşnutsuz görünüyordu, gagası aşağı dönüktü ve gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ben yokken birinin Manastır'a göz kulak olması gerekiyor."

Kapıya doğru bir adım ilerledim.

Gagasını şaklattı ve kanatlarını açtı.

Tekrar adım attım ve bu sefer çığlık attı. *"Eğer sana katılmama izin vermezsen sana dalacağım"* şeklinde açık bir tehdit.

"Lütfen Kale," diye yalvardım, Tanzi'nin en iyi acıma yüz ifadesini taklit ederek. "Hayaletlerden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun - daha derin seviyelerde daha da kötü olacaklar."

Bu onu duraklatmış gibi görünüyordu. Kanatları çöktü.

"Ve yiyebileceğiniz herhangi bir tatlı da olmayacak. Reçel ya da ballı kek yok."

Şimdi hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ayrıca, geçitler çok dar olacak, muhtemelen uçamayacaksınız. Her yere zıplamanız gerekecek!"

Sonunda kanatları tamamen kırıldı ve başı öne eğildi. Ama kendimi muzaffer hissetmek , göğsümde dikenli bir hüznün çözöldü.

Ona eşlik etmek isterdim. Özellikle de YALNIZ BİR KIZ KARDEŞ KAYIPTIR yazısı birkaç adım arkamdaki duvara kazınmışken.

Yutkundum, yumruklarımı sıktım ve "Sıkıca kavradım" fısıldadım.

Sonra cesaretim kırılmadan Mahzenlere daldım ve Kale'yi arkamda bıraktım.

Y2786 D218

ANILAR

Cora bugün her zaman yaptığı gibi kendi kendine mırıldanarak dikkatimi dağıttı. Atölyemdeydik, çünkü hala yapacak çok işim var ve kızlar kitaplarını burada da Manastır'da olduğu kadar rahat çalışabiliyorlar.

Lisbet bir Hafıza Kaydı'nın üzerine eğilmiş oturuyor, Cora ise geçen hafta ona öğrettiğim atlama şarkılarından birine uygun olarak tüy kalemiyle harf alıştırması yapıyordu.

*"Teker teker mezarlara,
Teker teker uyumak için."*

Yine de Cora yeni bir mısra ekledi; tüylerimi diken diken eden sözler. Ona bunları uydurup uydurmadığını sorduğumda, basitçe "Şarkı böyle bitiyor. Hayaletlerin Lisbet'e söylediği buydu." Sonra yine kendi kendine ilahi söyleyerek gitti:

*"Teker teker mezarlara, Teker
teker uyumak için.
Gölgeler, çatlaklar, ikiye
bölünmüş, Birer birer sürünerek
gelirken."*

Lisbet'e hayaletlerden gelen bu yeni cümleleri gerçekten duyup duymadığını sorduğumda verdiği yanıt tüylerimi daha da diken diken etti. "Elbette, Dysi," dedi o ciddi haliyle. "Onların söylediklerini sen de duymuyor musun? Kesinlikle senin de duymanı istiyorlar."

"Duymamı istiyorlar," diye tekrarlardım, sözlerinin ne anlama gelebileceğini çözmeye çalışıyordum.

Bunu bir soru olarak algıladı ve sertçe başını salladı. "Ah, evet. Bu hepimiz için bir uyarı ama kimse dinlemiyor gibi görünüyor."

DAHA SONRA

Bu akşam yemekte Lisbet'in gözlerinin açıldığını fark ettim.

Evet, şimdiden. Daha dağın kalbine çağırılmadı bile ama *şimdiden* ela gözlerinde gümüş benekler belirmeye başladı.

Bunun beni neden korkuttuğunu bilmiyorum ve kartları çektiğimde bana hiçbir yardım sunmuyorlar.

LATER - nd Tanzi'ye 9 saat kaldı

Endişelenmekle aptallık etmişim. Alt Mahzenler üst katlardan çok farklı değildi.

Evet, Firewitched fenerleri gittikçe azalıyordu. Ve evet, hava ağırlaşmıştı, dağın ağırlığı her zamankinden daha fazla bastırıyordu. Yine de en büyük fark, sıcaklığın ne kadar hızlı düştüğüydü.

Seviye 6, yeterince rahattım. Seviye 7, daha az. Seviye 8'in yarısına geldiğimde dişlerim takırdıyor ve nefesim kesiliyordu. Ellerimi tuniğimin ceplerine sokarak pelerininin içine gömülmek zorunda kaldım.

Eldivenler, diye düşündüm. *Eldiven getirmeliydim*. Nefesimi üfledim ve yakınımnda uçuşan hayaletlerin etrafında dolandı.

Tahmin ettiğimden daha az. Çok daha az. Sanki buradaki anılar çok eskiymiş gibi, hayaletler sonunda sayfaya geri yerleşmişti.

Özellikle de 9. kata inen merdiven boşluğuna ulaştığımda eldivenlerimin olmadığına pişman olmuşum. Yılan gibi kıvrılan tünel o kadar karanlıktı ki, durup çantamdan bir fener çıkarmam gerekti - Ateşli bir fener, çünkü en azından bu konuda tamamen hazırlıklı gelmişim. Endişelenecek ne çıkmaktaşı ne de alev vardı. Sadece fısıltıyla "Ateşle."

Sonra aşağı .

Sonunda merdivenlerden çıkıp 9. Katın balkonuna adımımı attığımda, bir an durakladım. Hayaletler daha önce sessiz ve yokken, şimdi bana doğru koşuyorlardı. Fısıltılardan ve rüzgârdan oluşan bir gelgit dalgası beni iki büklüm etti.

Hiçbir şey göremiyordum. Sadece ayaklarımın dibindeki fenerden sarı ışık yelpazesini görebiliyordum.

Soğuk, basınç, hayaletler ve karanlık... Ölüm böyle bir şey olmalı. Buzdan zincirler ve sizi sıkıştıran fısıltılarla kapana kısıldınız. Sadece bir anlığına o kutsanmış sessizliğe dönmek istedim-

"Hayır," diye tükürdüm. "Ona sıkıca tutunmuş durumdayım." Görme yetisinden yoksun olsam da kurallara nasıl uyulacağını biliyordum. Olması gerekeni nasıl yapacağımı

Bitti.

Feneri aldıktan sonra bir kez daha yola koyuldum. On adım - önümü görebildiğim kadar uzaktaydım. Seviye 9'un ana katındaki dik merdivenlerden inmek için yeterliydi. Her katta olduğu gibi rafları ikiye bölen ana caddeden aşağı inmek için yeterliydi.

Hayaletler takip etti, kalın bir şekilde pıhtılaşarak. Fenerimin ışığını azaltan bir pus. Anlaşılmaz sesler ve öfkeli anılardan oluşan bir uğultu, ileriye doğru attığım her adımda bir şekilde daha keskin, daha yüksek bir sese dönüşüyordu.

Bu katta her ne kayıt varsa, mutlu kayıtlar değildi.

İlerledim. Bir ayağım diğerinin önünde. Tüm zaman kavramını, tüm mekan kavramını kaybettim. Sadece ben, hayaletler ve soğuk vardı.

Ta ki aniden artık öyle olmayana kadar.

Bir sıra taş raftan diğerine hayaletler kaçıştı. Tüylerimi diken diken eden bir çığlıkla, dönen bir rüzgâra dönüştüler. Bana çarptı. Ayağımı kaybettim ve bir dizimin üstüne düştüm.

Sonra gittiler. Aynen öyle. ne hayaletler, ne de öfkeli anılar vardı; sadece son ulumalarının yankılanan sarsıntısı havada parıldıyordu.

Bir anda bunun kötü bir şey olduğunu anladım. Hayaletleri korkutup kaçırın her şey kötü, kötü, *kötü* olmalıydı.

Nefes nefese kendimi ayağa kaldırdım ve feneri söndürdüm. Sola. Sağa. Raflar, taşlar, gölgeler ve kitaplardan başka bir şey yoktu.

"Ryber," diye tınladı bir ses. Tiz ve şarkı söyler gibiydi.

Etrafımda dolandım, ışık çizgileri. Nabız sesi. Ama hiçbir şey yoktu.

"Ryber," aradı a ikinci Ses, biraz daha derin ve gelen farklı bir yön.

Yine ona doğru döndüğümde hiçbir şey görmedim. Sadece sallanan fener ışığı huzmeleri.

"Ryber," diye üçüncü bir ses geldi. Hepsinden daha yüksek bir tondaydı ve arkamdan bana doğru geliyordu.

Bakmak istemedim ama gerektiğini biliyordum.

Döndüm. Gördüm.

Üç kadın bana doğru süzüldü. Katı. Gerçek. Ve çok, çok yanlış. Gümüş tunikler giymişlerdi, çıplak ayakları altlarından görünüyordu...

Yere değmeyen ayaklar. Havada asılı kaldılar. *Uçtular.*

Ve yüzlerin olması gereken yerde şey yoktu.

Sadece siyah ten, kahverengi ten ve soluk ten.

Yine de en doğal olmayan şey kolları ve elleriydi. Ayaklarına uzanmış ve parmakları olması gerekenin üç katı uzunluğunda olan kadınların elleri bana doğru süzülürken taşın üzerinde sürtünüyordu.

"Ryber," diye minör bir akorda uyum sağladılar. "Buraya gelmemeliydin, Ryber."

İçimdeki her kas hareket etme ihtiyacıyla titriyordu. Koşmak için. Yine de sanki ipler beni tutuyordu. Başka tarafa bakamıyordum. Dönemiyor, hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyordum.

"Buraya neden geldin, Ryber?" Daha yakın, daha yakın. "Burası ait olduğun yer değil."

Hayır, öyle değil diye düşündüm. Ve bu tek düşünceyle vücudum sonunda ateşlendi.

Döndüm. Koştum.

Kadınlar takip etti.

Onları görebildiğimden değil. Gördüğüm tek şey ileriye, paket şingirtıları ve fener ışığı zıplıyordu. Raf üstüne raf, kaba kiremit üstüne kaba kiremit.

Ama parmakları yeri daha yüksek sesle tırmalarken kadınların adımı tekrar tekrar söylediklerini duydum.

Onlar da neyin nesiydi? Ve onlardan nasıl kaçmam gerekiyordu?

"Ryber, sen buraya ait değilsin. Ryber, Ryber, sen bizden biri değilsin."

Her nasılsa, bacaklarımı daha da hızlandıran panik içinde, 10. Seviyeye ulaşabilirsem bu yaratıkların peşimi bırakacağı sonucuna vardım. Bir bariyer bu Ölüm Bakirelerini bu cehennem buzu zeminde kilitli tutacaktı.

Geriye dönüp baktığımda, bunu neden varsaydığımı bilmiyorum. Çaresizlik, sanırım. Ulaşılabilecek bir hedefe doğru koşmaya devam etmek için bir teşvik.

Merdiven boşluğuna ulaştım ve içeri daldım. Her seferinde iki adım atarak aşağı yuvarlandım. Adım sıçradı. Çantam duvara, tavana ve sırtıma çarptı. Bu tünel bir öncekinden bile dardı. İki kez tökezledim. İki kez ayak bileklerim patladı ve dik durmak için duvarlardan sekmek zorunda kaldım.

Hâlâ adımı haykırıyorlar. *Hala* parmakları taşları tırmalıyor.

Sonra oradaydım. Kat 10'un balkonuna.

Dışarı ittim ve Tanrı'ya şükür yavaşlamadım. En azından henüz değil.

Aptal ayaklarımın durmasına izin vermeden önce ana kata doğru ilerledim. Sonra geriye dönüp baktım. Merdivenlerin karanlık çıkışında hiçbir şeyin görünmemesi için dua ettim.

Tabii ki varsayımım yanlıştı, çünkü çoktan odaya girmişlerdi ve balkonun tepesinden bana bakıyorlardı.

Kıkırdadılar. Artık uyum yoktu. Sadece baş döndürücü, aç kahkahalar. Ve benim aksime, inmek için merdivenlere ihtiyaç duymadılar.

Yukarı uçtular. Sonra aşağı ve yukarı.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı dönmemiştim. Hiç bu kadar çabuk bir hıza ulaşmamıştım. Donmuş ve soluk soluğayken dizlerimi tekmeleyerek hücumla geçtim, fenerimin ışını her yöne sallanıyordu. Nereye gittiğimi göremiyordum ve 10. Seviyenin de kendisinden önceki her seviye gibi şekillenmiş olması için dua etmek zorundaydım.

Değildi.

Bunu bir duvara doğru depar attığımda öğrendim.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, keskin bir şekilde sağa dönüp taşla çarpmayı zar zor önlediğimde bir çıtırtı duyuldu.

Sonra bir tane daha, bir tane daha ve titreyen gözlerimin önünde duvardan molozlar fırladı... ardından eller.

İnsan elleri beni yakaladı. İki tanesi tuttu ve iki tanesi daha yapışmadan önce zar zor kurtulmayı başardım.

Ölüm Bakireleri buna nasıl da güldü.

"Hayır bir istiyor sen Burada." onlar trilled.

"Sen basitçe yap ait değil."

"Hayır!" Çıglık attım, kurtulmak için tüm gücümü kullandım ve kendimi tekrar koşuya attım.

Ama tabii ki ellerin benimle işi bitmemiştir. Şimdi de yerden serbest kaldılar. Parmaklar, *her yerdeki* parmaklar, beni aşağı çekmeye çalışırken zıplamak, dönmek, dart etmek ve sıçramak zorunda kaldım.

Düşünmek için zaman yok, strateji için zaman yok. Sadece ileri. Hâlâ arkamızda dolaşan Ölüm Bakireleri'nden uzakta.

Kıkırdamaları çok ama çok yakındı.

Her nasılsa, duvardan sağa dönerek Lady Fate'in bıçağının doğru tarafını seçmiştim. İleride bir kapının sivri ağzı parlıyordu. Kayadan uzanan tombul tilki ateşi yaprakları Ateşböceği fenerime yeşilimsi bir parlaklık veriyor ve pençeleriyle uzanan ellere çürüyen bir parlaklık veriyordu.

Bu sefer, bir sonraki seviyenin beni kurtaracağına inanmak gibi bir hata yapmadım. En azından artık kayadan kurtulmamı sağlayacak eller yoktu. Sadece duvarlar o kadar yakındı ki omuzlarım birbirine değiyor ve ben hızla aşağı inerken çantam tavana çarpıyordu.

Dar alan üç canavarı yavaşlattı. "Ryber, Ryber, Ryber," diye şarkı söylemeleri ben ilerledikçe biraz azaldı.

Seviye 11. Balkona düştüm, ellerim beni dik tutmak için dönüyordu.

Işık. Tilki ateşi. Her yerde parlıyordu, gözlerimi yakacak kadar parlaktı. Görüşümü ayarlarken beni yarım bir umutsuz nefes için yavaşlatmaya yetecek kadar.

Neredeyse görüşümün *hiç* düzelmemiş olmasını dileyecektim. O zaman gelecek dehşetin en kötüsünü göremeyebilirdim.

Mağara kadar uzun ve bir örümcek gibi dikilmiş -ama onu yüksekte tutmak için dört insan koluna sahip- başı bana doğru dönen bir canavar duruyordu. Sonra dönmeye devam etti, her dönüşünde kemikleri tıkırdıyordu. Kafatasına benzeyen bu yaratığın gözlerinin yerinde siyah çukurlar ve daha geniş, daha geniş, daha geniş yayılan bir sırtış vardı. Gülümseme başının arkasına kadar uzanıyordu.

Devasa etli vücudunu bana doğru kaldırdı, şaşırtıcı derecede çevikti. Şok edici derecede hızlı.

Ve arkamda, adımın sesi daha da yaklaştı. Başka seçeneğim yoktu: İlerlemeye devam etmeliydim.

Merdivenlerden aşağı atladım. Gözlerim bastığım yerde değil, önümdeki Kurukafa Surat'ın hareket ettiği yerdeydi. Hızlıydı ama aynı zamanda büyüktü. Duvarlar ve raflar arasındaki boşluğa yakın durabilirsem, bana ulaşamazdı.

Planım kötü bir plandı, bunu sağ duvara doğru ilerlediğim anda fark ettim.

Eller, eller - 10. Seviyedeki aynı üç kez lanetlenmiş eller serbest kalmaya başladı. Tutuyor, koparıyor, beni aşağı çekiyordu.

Neden, Sirmaya? Bir sıra rafı keserken çılgık atmak istedim. *Bunların hepsi neden burada?* Bu eller neydi? Ya da şimdi bana doğru tırmanan, başı dönüp duran devasa yaratık?

Cevaplar için zaman yok. Sadece koşuyordum. Nefesim kesildi. Kaslarım yorgunluktan uyuşmaya başlamıştı. Her şey kendi kendine hareket ediyordu. Zihnim işe yaramaz bir dehşet karmaşasıyken bile pompalamaya devam eden uzak uzuvlar.

Sonra gördüm, ana patikaya saptığımda ve üzerime çürümüş et gibi bir koku yayıldığında -Kafatası Surat'ın yıkanmaya ihtiyacı vardı- 11. Seviye'nin sonunu gördüm. Önceki seviyelerden daha yakındı ve duvardaki karanlık bir kapı yerine bir şapel bekliyordu.

Etrafı parlak tilki ateşiyle çevrili olan bu yer, tıpkı şimdi çok gerimde kalmış olan Crypts'in girişindeki şapele benziyordu.

Yine de dışarıdaki şapelin aksine, bunun bir kapısı vardı. Benim iki katım boyunda ve ne mandalı ne de tokmağı vardı.

Önemli değil, bir adımdan diğerine geçerken karar verdim. Oraya vardığımda nasıl açacağımı bulacaktım. Bana kalan tek yol .

Arkama bakmadım, bakmama da gerek yoktu. Canavarın dönen yüzünün sesi daha da yükseldi; ölümün kokusu daha da ağırlaştı.

Ve elbette, senkoplu kahkahalarla bölünen isminin ilahi çağrısı hala çok yakından takip ediyordu.

Kapı sallandı ve ileriye doğru yüzdü, kenarları garip bir mavi ışıkla parlıyordu. Bunun tilki ateşinden gelen bir ışık olduğunu düşünmüştüm ama yaklaştıkça bunun doğal bir ışık değil, büyülü bir ışık olduğunu fark ettim.

Bu kapı bir tür anahtar olmadan açılmayacaktı.

Çan. Giriş yolu bu olmalıydı, çünkü şapelin üzerinde küçük bir çan kulesi vardı, tıpkı yer üstündeki gibi.

Boşta kalan tek elimle Hilga'nın çanını kemerimden çıkardım. Etli, sırtan Kurukafa Surat tırmanarak yaklaştığında yer sarsıldı.

Daha Çağrı Çanı'nı serbest bırakmadan gölgesi üzerime düştü.

Ölüm Bakireleri sadece güldüler ve güldüler ve güldüler.

Sonra çan çözüldü ve arkama bakmadan -hâlâ olabildiğince hızlı koşuyordum- çanı çaldım.

Bir kere, iki kere. Sert, sert. Şapel çanı cevap verene kadar dışarıya doğru dalgalanan bir zil sesi, arkasından gelen her şeyi kadar yüksekti. Ses beynimi ikiye böldü ve göğsümde bir rahatlama hissettim.

Koşmaya devam edersem, buradan çıkabilirim.

Ama kapı açılmıyordu. Neredeyse ona varmışım ama mavi ışık hâlâ parlıyordu ve oymalı ahşap bir santim bile kıpırdamamıştı.

Zili daha sert çaldım; ana zil bir kez daha çaldı. Hâlâ *bir şey olmamıştı.*

Kapıya üç adım kala tüm gücümü ve korkumu yürüyüşüme aktardım. Tahtaya çarptım.

Hareket etmedi.

Daha çok ittim ama nafile. Ziller çalışmıyordu ve artık canavarlar bana ulaşmıştı.

Arkamı döndüm, sırtımı kapıya dayadım. Korktuğumdan çok daha kötüydü. Kafatası Surat . Derisi, altında solucanlar geziniyormuş gibi kıvrılıyordu ve gülümseyen ağzı görünecek şekilde ayrılmıştı...

Hiçbir şey. Karanlıktan başka bir şey yok.

Canavarın karnının altında sürünen Ölüm Bakireleri kollarını kaldırmış, pençeleriyle kavıyordu.

"Ryber, Ryber, ."

Zili düşürdüm. Bıçak, bıçak - en azından bıçağımı sıkıca kavrarsam, dünyayı sonsuza dek terk etmeden önce bu canavarlara biraz zarar .

Parmaklarım kabzayı kavradığı anda, kaosun içinden bir ses geldi: bir viyaklama ve kanat çırpma sesi.

Kale, Kafatası Surat'ın gözlerini hedef alan bir okla aşağıya doğru ateş etti.

Canavar kükredi, sonra şaha kalktı, bir eli Rook'a vurmak için yerden kalktı.

Ama kuş çoktan kenara çekilmişti ve artık ne şarkı söyleyen, ne gülen, ne de bana doğru uzanan Bakirelere doğru uçuyordu. Bunun yerine, Kaleye saldırdılar ve tam olarak duyulamayacak kadar tiz bir sesle çığlık attılar.

Canavarların dikkati dağılmışken bir, belki de iki nefesim vardı. Bu hediyeği boşa harcamayacaktım.

Dönerek zili yakaladım ve bir kez daha çalmaya başladım. Bu sırada gözlerim -görme yetisi olmayan, soluk benizli gözlerim- kapının üzerinde geziniyordu. Yukarı, aşağı, bir o yana bir bu yana. Geçmenin bir yolu olmalıydı.

Kurukafa Surat'ın eli yanımdaki toprağa düştü. Dünya sarsıldı ve sonunda ihtiyacım olan şeyi gördüm. Tıpkı daha önce düşündüğüm gibi, bu kapı bir tür anahtar olmadan açılmayacaktı.

Şu anda elimde tuttuğum gibi bir anahtar: Sightwitch Kardeş bıçağım.

Beceriksizce bir hız hamlesiyle bıçağı ince bir yuvaya kaydardım. Mavi ışık parladı ve kabzadaki kehribar rengi altın renginde parladı. Sonra metalin metale çarpması gibi bir gıcirtı patladı ve onunla birlikte eski, isteksiz ahşabın iniltisi geldi.

Kapı gıcırdayarak açıldı; ardında sadece karanlık bekliyordu.

Umursamadım. Düşünmedim. Sadece ileri atıldım ve Rook'un gelmesi için bağırdım.

Sonra Ölüm Bakireleri bana doğru savrulurken etrafımda dönmeye başladım. Kurukafa Surat artık gülümsemiyor, sadece çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyordu.

Kapanan kapının ardında parlayan tutam ışıktan başka bir şey kalmadığında, Rook içeri daldı. Bir kanat çırpışı, tanıdık bir esinti çürümenin kokusunu kısa süreliğine sildi.

Yarım saat sonra kapı tıkırdayarak kapandı. Karanlık ve sessizlik hakim oldu.

Sonunda dağın içindeydim.

NUBREVNAV ROYAL SOIL BOUND & NAVY

Voicewitches

FOR: His Royal Highness Merik Nikar

FROM: First Mate Hanna Sentay

We were hit by a storm from the north last night. The tower collapsed, causing three casualties and fourteen injuries. Additionally, one of our ships was destroyed, killing four more. All of our witch officers are either dead or too injured to assist us in

Please note that Temporary Captain Kullen Ibray is

This message was recorded by Voicewitch Hermin Laynar in Lovats, sent by Voicewitch Ginna Tritza in northern Nubrevnan border, on the 21st day in the 18th year
d3e işaret iig ol'.t}ie Tivetirv Ygşr Triicg'den beri.

Y2786 D302

ANILAR

Lisbet ve Cora benim vesayetim altına gireli altı ay oldu ve altı kez babalarıyla buluşmak için Sorrow'a gittik. Bugün sıkı giyinmek zorundaydık, çünkü hava kırılgan ve keskindi. Rahibe Xandra ilk karın bu gece yağacağını söyledi.

O da sarınmıştı, siyah asker tuniği yün üzerine kat kat giyilmişti. Bunun dışında her zamanki gibi görünüyor ve her zamanki gibi davranıyordu. Ama... bugün onda farklı olan *bir şeyler* vardı.

Ya da belki de değişen benim. Savaştan, isyandan yorulduğum kesin.

Tek bildiğim, bugün Lisbet'in başının üzerinde gözlerimiz buluştuğunda, onu sımsıkı kucaklarken, rüzgarın değiştiğini hissettiğim. Anahtarımın atölye kapısını açarken çıkardığı tıkırtı gibi, içimde bir şeyler kıpırdadı.

O zaman gülümsedi - onu hiç görmediğim bir ifadeyle. Hüzünlü bir gülümsemeydi, çünkü keder hâlâ ağırlığını hissettiriyor ve muhtemelen hep hissettirecek, ama yine de bir gülümsemeydi. Gözlerinin etrafındaki yorgun çizgileri hafifleten bir gülümsemeydi.

Güzel gözler. Bazı ışıklarda kahverengi, parlak yeşil. Daha önce nasıl fark etmedim?

Sonra da "Seni özledim" dedi.

Belindeki Lisbet'le ve etrafında dans eden Cora'yla konuştuğunu biliyorum. Tabii ki kızlarıyla konuşurdu.

Yine de bu sözleri söylerken bana baktı ve de aptal olduğum için başımı çevirmedi.

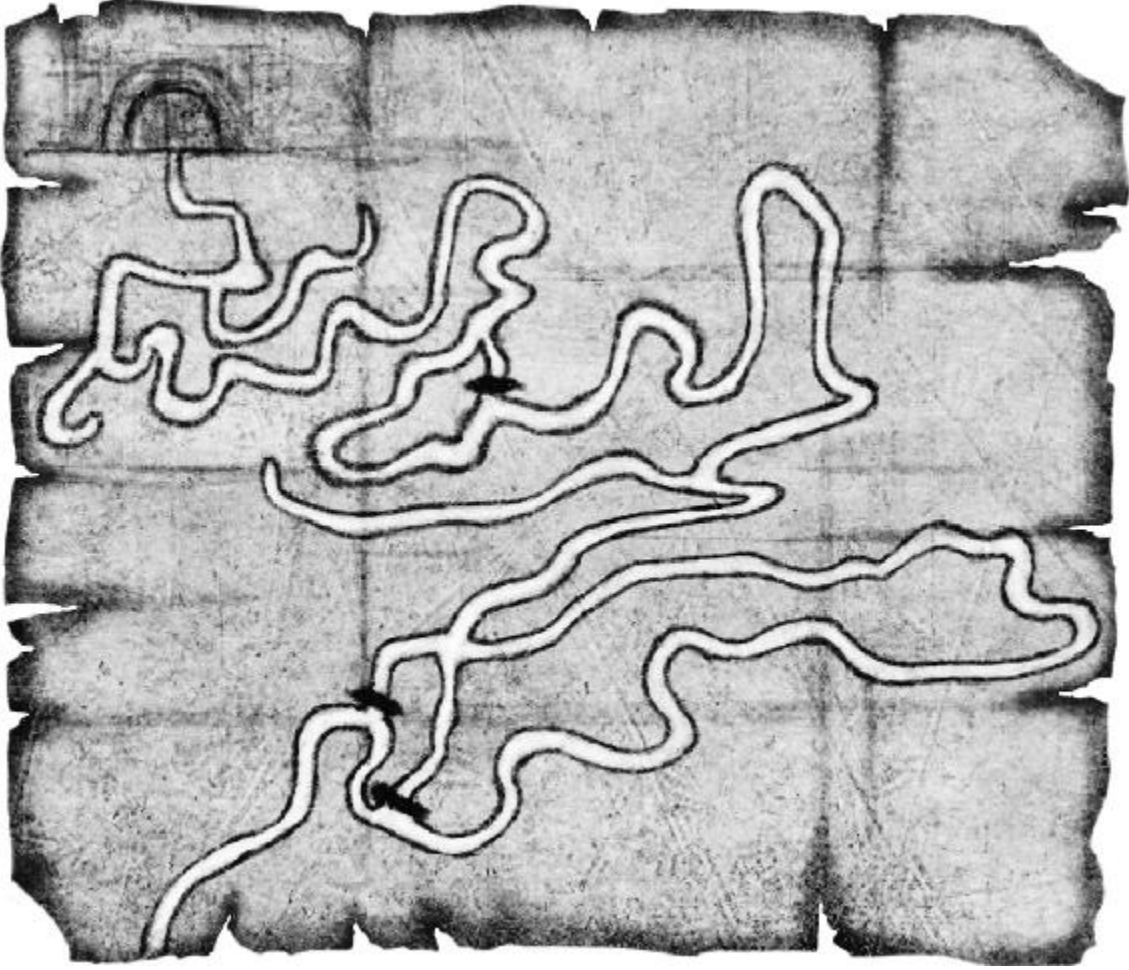
Bunun yerine, yarım kalp atışı kadar bir süre için bu sözlerin benim için söylendiğini düşünmeye cesaret ettim.

Şimdi bile, saatler sonra, onları unutamıyorum.

Ve onun gözlerini unutamam.

SONRA ve Tanzi için 8 saat kaldı

Uyuyan'a şükürler olsun ki fenerimi kaybetmedim. O olmasaydı, kaybolurdum.

Her kavşakta ışıldayan tilki ateşi yelpazeleri parlarsa da, ötesindeki kabaca yontulmuş tüneller mümkün olduğunu bildiğimden daha karanlık. Aysız bir gecede bile, en azından size yol gösterecek yıldızlar vardır. Yarasa, Tazı, İris. İplik ailesi kadar güvenilir. Ama burada hiçbir şey yok. Ne ateş lambaları, ne de basit bir fener.

O kadar sessiz ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum. Kendi *kanımı* duyabiliyorum, nabız gibi atan ve patlayan bir ses. İlk başta bunu tedirgin edici bulmuştum; şimdi ise garip bir tür rahatlık buluyorum. Tepetaklak

Dağın dünyası anlamsız olabilir ama en azından bedenim bana ihanet etmedi.

Henüz.

Diğer tek ses kum saatinin damla damla sesi ve Rook'un omzumdaki tüneğinden her ayrıldığında kanatlarını çırpması.

İki kez, yolu kapatan mağaralara çarptım ve geri dönmek zorunda kaldım. Üç kez, Rook omzumdan havalanarak karanlık bir deliğe doğru süzüldü, ancak birkaç dakika sonra "Buradan geçit yok" dercesine nalları dikti.

Ve bir keresinde, bir sarsıntı dağı salladı, o kadar çok toz ve kayayı oynattı ki tünelin etrafımda çöktüğünden emin oldum.

Ama öyle olmadı ve deprem bir anda geçti.

Kale yanımda olduğu için çok minnettarım. O olmasaydı, kaybolurdum.

Belki de ölmüş bile olabilirim.

Bilemiyorum.

Aşağı Mahzenlerle ilgili anılarımı kurcalayıp durdum. İllüzyonlar, kesinlikle hepsi illüzyondu. Görü'ye sahip olmanın kişinin geçmesine izin verebileceği tek yol . Bir şeyin gerçekte orada olmadığını görmek ve fark etmek.

Ya da belki de hepsi gerçektir ve o canavarlar sadece Mahzenlerin muhafızlarıydı, ait olmayan herhangi bir Rahibe'ye saldırmaya hazırdılar.

Rook'a yumuşak fısıltılarla sorduğumda, çünkü buradaki her şey sessizlik istiyor, sadece mırıldanıyor ve gagasını yüzüme doğru itiyor.

WHAT (OR WHO) IS THE ROOK?

A Study by Tanzi Lamanya

The Rook has been resident of the Sightwitch Sister Convent for almost one thousand years, first referenced by Sister Nadya fon Stamfel, whose diary is one of the few stored in the Crypts and not taken with her for sleeping

*Dare I ask
how you
accessed
this record?
-Hilga*

"A nuisance," Nadya describes. "He wants attention all day long and offers nothing in return. At least the cats keep our cellars clear. This creature, who insists we address him as 'the Rook,' spends most of the day sleeping in a patch of sunlight or reading over our shoulders."

Similar accounts appear throughout history, but with little substance regarding what the Rook actually is or why he is here. Ninety-seven Sisters have tried to catalog his diet, behavior, and life cycle, but all studies have yielded limited results.

In an attempt to add to these records, I followed the Rook about his daily activities for three weeks.

*And skipped half your
chores. You are lucky
Ryber covered for you.*

DIET

The bulk of the Rook's diet consists of sugary treats handed to him during mealtimes. He will perch at a table's end, beak clicking until someone eventually gives him a bit of her dessert.

Additionally, I watched him break into Sister Rose's cupboard of fruit preserves on four separate occasions. He uses his beak to tap out the lock-spell.

*And you
did not
try to stop
him?*

Any diet of actual substance or any diet mimicking that of normal rooks I never observed.

haps different from the one recorded one thousand years ago, but there are too many similarities, both physical (he is much smaller than standard rooks) and behavioral (such as his diet and communication).

There is no doubt that this bird is indeed the same bird, suggesting he is either able to live hundreds upon hundreds of years, or that perhaps he is immortal.

There are, of course, other creatures known to live forever (or to at least outlive humans by such a span that they seem immortal): sea foxes, mountain bats, flame hawks, and so on. However, unlike those animals, the Rook is the only known specimen of his kind to live longer than fifteen to twenty years.

Forty-nine Memory Records speculate that the Rook was a gift from the Goddess Sirmaya, while twenty-seven speculate the Rook might simply be the result of some magical experiment gone awry. I can find no evidence in the Crypts that either of these answers is true.

In conclusion, the Rook is a creature that, like the Sightwitch Sister Convent, does not fit into the modern Witchlands. Just as we exist hidden from the world as if lost to time, so does the Rook. And just as so much of our order defies all logic—from the Crypts, to the Sight, to Sirmaya Herself—so too does the Rook.

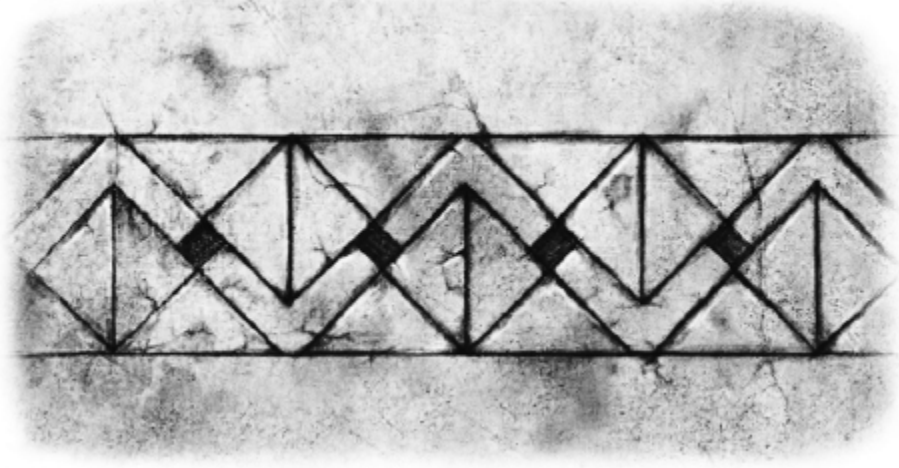
A nicely written sentiment, though it lacks any real substance. You can do better.

Because you cannot get access the lower levels. Which again begs the question of how you got Nadya's diary to begin with.

LATER - nd Tanzi'ye 7 saat kaldı

Dağ değişti. Artık sinsi tüneller yok, düzgün bir geçit var. Kare şeklinde ve omuz hizasında duvarlar boyunca uzanan tanıdık bir motif.

Açık gözlü bir Rahibe'nin gümüş tuniğinin kolları boyunca dikilmiş olan tasarımın aynısı. Yalvaranın Hüznü'nün çeşmesi boyunca, Koru'daki dolmende ve kehanet havuzunun kenarında da aynı desen işlenmiştir.

Hayatım boyunca bu motifi gördüm ve binlerce Hafıza Kaydı okudum ama yine de bu motifin ne anlama geldiğini ya da nereden geldiğini bilmiyorum.

Yürürken parmaklarımı taşa kazınmış oluklar boyunca gezdirdim ve ani yapı, insanlığın açık izleri beni o kadar meşgul etti ki, kayayı titrettiğini hissedene kadar giderek artan kükremeyi fark etmedim.

Su. Hem çok.

"Bir nehir var mı?" Rook'a sordum, o da onaylarcasına tüylerini kabarttı.

Elbette, 213 adım sonra ona ulaştım. Suyun çalkantısı diğer tüm sesleri maskeliyor ve yolumu kesiyordu, geçilemeyecek kadar şiddetliydi. Ve aynı zamanda çok genişti.

"Şerefsiz," diye mırıldandım, feneri daha yükseğe kaldırıp gözlerimi kısarak baktım. Sağ tarafımda bir şelale, bir delikten fişkırlarak aşağı dökülüyordu.

Onlarca adım yukarıdaki kayaya.

Şelalenin arkasında çıkış duruyordu. Tıpkı az önce terk kare şeklindeki salon gibi, ilerideki yol da tam olarak gidemeyeceğim bir yerde devam ediyordu.

Yarım nefes boyunca yenilgi üzerime çöktü. Nehirden buğulanan su kadar buz gibi bir umutsuzluk hissi. İleriye giden tek yolu seçmiştim ve şimdi o yol da bitiyor gibiydi.

Ama dişlerimi sıktım, parmaklarım fenerin etrafında sıkılaştı ve sağa doğru kestim. Karşıya geçmenin bir yolu olmalıydı. Çağrılmış Kız Kardeşler bu taraftan gelmişlerdi, değil mi?

Muhteme

len.

Olabilir.

Her iki durumda da, ileriye dönük tek seçeneğim buydu.

"Bana yardım eder misin?" Fenerimi bir sağa bir sola sallayıp ararken Rook'a sordum.

Kulağıma bir hava üfledi - inkar edilemez bir şekilde sinirlenmişti - ve kuş zıpladı. Dört kolay kanat çırpışıyla nehri geçti ve süzülerek çıkışın yanında durdu.

İşe yaramaz.

"Teşekkürler." Ona en sert bakışlarımı fırlattım. Sonra geldiğim yoldan geri . Hepimizin çocukken öğrendiği takımyıldızı zıplama şarkısına ayak uydurarak bir ritme kapıldım.

Sert nehir kıyısında dört kez inip çıktım, su her geçişte açıkta kalan tenime ve saçlarıma daha derin batıyordu.

Beşinci geçişe kadar, şelaleden uzaklaşmayı hedeflerken, doğru fikre sahip olduğumu fark ettim - ama *yanlış kafiye*.

Sözcükler ortaya çıktıkça, ışığın geniş bir alana yayılmasıyla yerimden sıçradım:

31: THE RULE OF HIDDEN TRUTHS

Always look behind, for there the truth unwinds.

Bu, Tanzi'nin onlara karşı argümanında kanıt olarak kullandığı yabancı Kurallardan biriydi. Bunun her zaman uyanık kalmam ve çevremden her zaman haberdar olmam gerektiği anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Ama belki ...

Uzun adımlarla şelaleye doğru koştum, sonra arkaya bakmak için boynumu bükтім. Tam orada, nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece görmeniz imkansız olan basamak taşları vardı.

Feneri çantama bağladıktan ve tüm aletlerimin hala kemerimde olduğunu doğruladıktan sonra, üç derin, canlandırıcı nefes aldım.

Sonra atladım. Üzerime yağın su uzuvlarımı uyuşturdu. Sis görüşümü bulanıklaştırdı ve korkunç bir an için taşı tamamen kaçırdığımı düşündüm.

Ama hayır. Altımda sağlam bir zemin vardı. Hâlâ, bir şekilde, ayaktaydım.

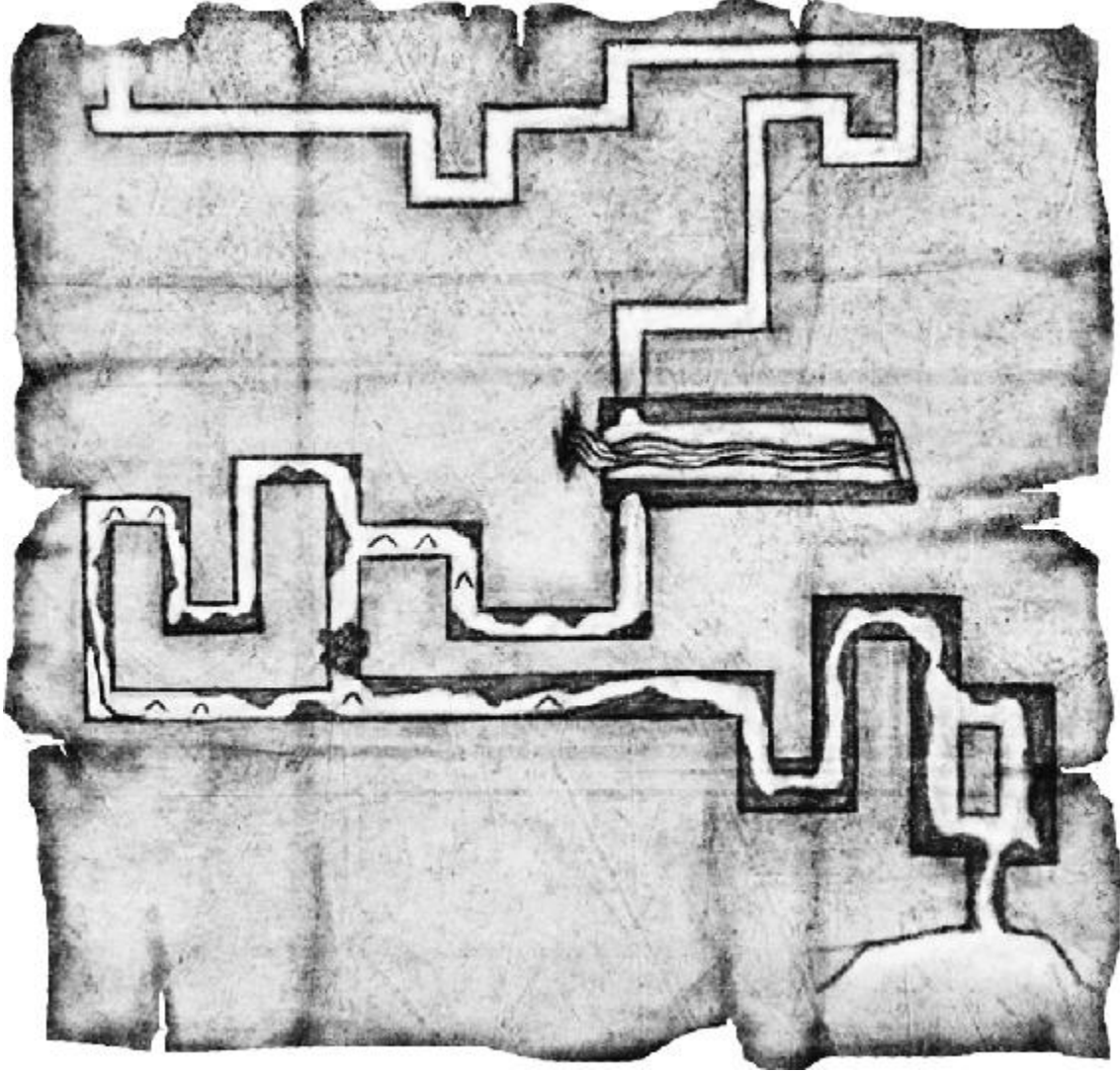
Bir sonraki kayayı görebilmem için gözlerimdeki suyu tekrar tekrar temizlemem gerekti ve sıçrama yapacak kadar kendime güvenmeden önce en az on kez daha çelik gibi nefes aldım.

Zıpla, zıpla, atla, atla. Diğer tarafa ulaşmadan önce toplam dört taş vardı.

Kale orada bekliyordu. Süslenmesine bana bakacak kadar ara verdi, yüzünde öyle derin bir can sıkıntısı ifadesi vardı ki dayanamayıp yanına gittim ve elimi *salladım*.

Su püskürtüldü.

Tısladı, takırdadı ve sıçrayarak geri döndü. Ve ben güldüm - ilk ...

Tanrıça. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum. Ve çok iyi hissettirdi. Göğsümde hafif bir sıcaklık hissettim. Kale omzuma fırlayıp kulağımı ısırırken bile kıkırdamamı engelleyemiyordum.

Mahzenlerin canavarından kaçmıştım. Fırtınayı geçtim. Şimdi bir kez daha ilerliyordum. Altı buçuk saatten az .

SONRA - Tanzi'yi bulmak için 6 saat kaldı

İlerlememden duyduğum sevinç kısa sürdü. Şelaleden sıırıslıklam olmuşum ve çok çabuk donuyordum. Çok çabuk titriyordum.

Kemiklerimin üşümesini daha da kötüleştirmek için, buz manzarayı ele geçirdi. Önce kırağı, taşı kaplayan ve duvarın tasarımını maskeleyen beyaz bir sır. Sonra tavandan sarkan buz sarkıtları geldi. Bazıları o kadar alçaktan uzanıyordu ki, eğilip etraflarında dönmek zorunda kaldım. Kısa bir süre sonra taş diye bir şey kalmadı. Sadece fenerimin ışığını maviye boyayan kaygan, parlak bir alan vardı.

Üşüyordum. Hiç bilmediğim kadar soğuk. Parmaklarım beceriksiz tuğlalara . Günlüğüme çizim yapmayı bırakmak zorunda kaldım. Artık koridorlardaki her bir kıvrımı, her bir yükselişi, basamağı ya da buz girintisini çizmek yoktu. Bunun yerine, adım ve dönüş sayılarını işaretledim.

Bir saat geçti, kum saatimi bir kez çevirdim, yine de ilerlediğim günler gibi geldi. Bir adımdan diğerine tökezleyerek, sayarak, hep sayarak. Omzumdaki Rook ve sırtımdaki çanta bile uzak, unutulmuş şeyler haline geldi.

Koridorlar ateşin dumanını riske atamayacak kadar sıkıştı, bu yüzden ısınmak ve hız kazanmak için koşmayı denedim ama iki kez düşüp neredeyse bileğimi burktuktan sonra Rahibe Rose'un sesi aklıma azarlayıcı bir şekilde geldi.

"Kural 10, Ryber! Kural 10! Ne yazıyor?"

Yemek salonunda Tanzi'nin yanına oturmak için yarışıyordum. Ayağım takıldı; güveç kasem sıçradı.

"Bu Metikülozite Kuralı," diye cevapladım tuniğimle yahniyi .

"Kesinlikle. Ve bu sadece bizim işimiz için geçerli değil, değil mi? Hiçbir zaman acele etmek için bir neden yoktur. Gitmeye çalıştığınız yer her neresiyse, oraya ulaşmanız daha uzun sürse bile yine de orada olacaktır."

Rahibe Rose o gün manastırda haklıydı. Güvecimi almam ne kadar sürerse sürsün Tanzi beni bekleyecekti.

Ama şimdi bekler miydi? *Bekleyebilir* miydi?

"Fark etmez," diye tısladım, Rook beni izlerken yeniden ayağa kalktım. "Eğer kendimi yaralarsam, Tanzi'ye ya da diğer Kız Kardeşlere asla ulaşamam. Kural 10. Kural 10."

Rook, omzumdaki yerini geri almadan önce onayını mırıldandı. Sonra, nadir bir sevgi gösterisiyle gagasını çeneme sürttü.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diye mırıldandım ve bir kez daha yola koyulduk.

Açık, açık, açık. Soğuk, , soğuk.

Sonunda koridorlar şekil değiştirdi... sonra da tamamen yol verdi.

Bir mağaraya ulaşmıştım.

Bir buzulun içinde olmak gibiydi - bunu tarif etmenin başka bir yolunu düşünemiyorum. Mavimsi ışık uzaya yayılmıştı, ancak nereden geldiğini söyleyemiyordum. Belki Sirmaya'nın kendisinden, ama kesinlikle gökyüzünden değil. Crypts'in herhangi bir katından daha büyük olan mağara, görebildiğim kadarıyla uzanıyordu.

Siyah çizgiler gibi. İlk başta bunların çatlak olduğunu düşündüm. Ancak daha yakından inceleyecek kadar dişlerimi sıkıgımda, buzun içinde saf karanlığın damarlarını buldum.

Ne olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve çok da umursamayacak kadar üşümüşüm.

Donmuş duvardan bir çıkıntı uzanıyordu. Güvenli görünmüyordu. Tek bir yanlış hamle yapsaydım, dümdüz aşağı düşüp kemiklerimin kırılmasına ve donarak ölmeme neden olacaktım.

Ancak gidilecek tek yön sağdı, bu yüzden Rook ve ben sağa yöneldik. Acı verecek *kadar* yavaşlık, *çok* yavaşlık ve hızlı cıva durmaksızın damlayan damlalarıyla benimle alay ediyordu.

Yine de daha hızlı hareket etmek için çaresizdim. O kadar üşümüşüm ki ayağımı her dikişimde başka birinin ayağı gibi hissediyordum. Topuğun yere indiğini duydum -ve topuğun yere indiğini gördüm!- ama kesinlikle hissetmedim.

Tek istediğim durmaktı. . Uyumak.

Zihnimin en derin köşelerinde, bunun soğuğun beni öldürdüğüne dair bir işaret olduğunu biliyordum. Uyumak benim sonum olacaktı.

Rook birkaç dakikada bir yanağımı gagalamasaydı, muhtemelen Sirmaya'nın son uykusuna sonsuza dek teslim olurdum.

Belki kırk adım ileride ve gözlemevi kadar geniş bir platform gördüğümde hızlı gümüş kum saatinin yarısına gelmişti. Orada durabilirdim. Bir ateş yakabilir ve uykulu ölümün pençelerinden kaçabilirdim.

Anlar bulanık geçti. Damla, damla, damla. Platforma ulaştım.

Merkeze doğru tökezlerken gözlerim yaşardı. Ateş. Sadece bir *ateş* istiyordum. Kale uçarak buzdan duvara dayalı bir paçavra yığınının doğru kanatlandı. Ancak o gittikten sonra ne kadar ısı yaydığını fark ettim.

Çantam gürültülü bir gumbürtüyle taşa düştü. Toz kabardı ya da belki de dondu. Yakından incelemeye zahmet etmedim çünkü daha az umursayamazdım.

Ateş, ateş, ateş. Isınmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Her biri ön kolum uzunluğunda üç tane ateş kibriti . Daha önce hiç kullanmamıştım ama Rahibe Ute'nin mutfakta bunu sık sık yaptığını görmüştüm, "Hamura vur, hamura vur, döv ve yoğur" diye şarkı söylüyordu.

"Ateşle," diye fısıldadım.

Sihir bir ışık parlaması, bir ses çatlaması ve ardından sıcaklıkla cevap verdi. Kutsanmış, *güzel* bir sıcaklık üzerime aktı.

Yavaş yavaş, kum saatimde biriken cıva gibi, Rahibe Ute'nin şarkısı beynimi tekrar tekrar gıdıklarken çözüldüm.

*Hamura vurun ve hamuru dövin, Çekiçleyin
ve yoğurun.*

Turtalar, tartlar ve reçelli ekmekler...

Kim yemek istemez ki?

Üçüncü şarkıda kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim
-Bir de Kale'nin yaygara kopardığını fark ettim.

Tıkırdadı ve tısladı, ben de ellerim hâlâ ateşin sıcaklığının üzerindeyken arkama baktım.

Ve doğruca bir çift gri göze. Bir adamın gözlerine.

Çığlık attım. Sonra neredeyse ateşin içine devriliyordum. Kollarımı sallayarak, etrafta yalpalayacak kadar uzun süre dik durdum... *ve sonra* acı veren bir gümbürtüyle yere çarptım.

Önümdeki paçavra yığını, siyah yağa bulanmış çok uzun boylu, çok solgun bir adama dönüşmüştü.

"Bir ateş," dedi adam Nubrevnan dilinde. "Ne kadar mükemmel."

36: THE RULE OF SHARING KEYS

Each Sister has a key unique to her, imbued with the magic of Sirmaya. Keys may not be traded nor shared.

37: THE RULE OF THE ACCIDENTAL GUEST

Should any man discover the Convent accidentally, then his life is forfeit to the judgment of Sirmaya. A woman, however, will be given the choice to remain or depart.

38: THE RULE OF DISPUTED TRUTH

Oftentimes, Memory Records offer different accounts for the same event. As such, all Memory Records are true and all Memory Records are false, for what is life except perception?

Bir adam. Önümde duruyordu. Kirli tenli, soluk saçlı, Nubrevnan dilinde konuşuyordu.

Tanzi aniden ortaya çıksaydı daha fazla şaşırmazdım. Aslında bu, bundan bin kat daha az şaşırtıcı olurdu.

Parmaklarım bıçağıma doğru hareket etti. Bu kadar iri bir adama karşı zayıf bir savunma -ki *iriydi*, omuzları ve uzun uzuvları vardı- ama alabileceğimi alırdım.

Elleri savunmaya geçti. Avuç içleri bile kirliydi. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece sıcaklığını istiyorum." Sesi çığ gibi sertti. Ateşimi işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Hayır," dedim açıkça. Sonra bıçağımı kınından çıkardım ve fırlattım. İç çekti. Ellerini indirdi ve birkaç uzun nefes boyunca birbirimize baktık. Ateşoku kibritlerinin çatırtı ve patırtıları etrafımızda yankılanıyordu. Kale bile tamamen hareketsiz, tamamen sessiz kaldı.

Kurallar, erkek türünden Kazara Misafirlere ne yapılacağı konusunda çok açıktı ve bu yasanın nasıl uygulandığını ilk elden görmüştüm. Tanzi'nin geldiği yıl olmuştu. Bir avcı kar fırtınasında yolunu kaybetmişti. Büyünün içinden geçmeyi başarmış ve kendini Manastır'ın ön kapısında bulmuştu.

Rahibe Rose bıçağı kullanmıştı. Soru sormadan, tereddüt etmeden, pişmanlık duymadan.

Hilga daha sonra Tanzi ve bana, "Bu Sirmaya'nın iradesidir," diye açıkladı. "Ve Kural 37 yanlış anlamaya yer bırakmıyor."

Ama bugün -şu anda- aslında Manastır'da değildim. Dağın içindeydim ve yanlış anlaşılmalara için bolca yer vardı.

Damla, damla, damla hızlı cıva gitti. Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim olmadığını hatırlattı. *Erkekler* için.

Duruşumuzu ilk ben bozdum. "Buraya nasıl girdin?"

"Güzel bir soru. İyi bir cevabım olmayan bir soru." "Yani bilmiyorsun."

"Hiçbir fikrim yok."

Boştaki elimle boğazımı ovuşturdum. Ya Nubrevnan'ım kötüydü ya da dolambaçlı bir konuşma tarzı vardı.

Muhtemelen ikisi de.

"Kes şunu," diye tersledim.

"Neyi durdurayım?" Ellerini yukarı kaldırdı.

"Yüzünle her ne yapıyorsan."

"Bu benim gülümseme denemem. Seni sakinleştirmek için." Daha da geniş gülümsedi ve ürperdim. Dudaklarının gerilmesi ve gözlerinin kırışması onu beni yemek istiyormuş gibi gösteriyordu.

İç çekti. Yüzü ve omuzları çöktü. "Sanırım diğer her şeyle birlikte gülümsemeyi de unuttum..." Sustu. Sonra bir elini kaldırdı, gözleri büyüdü. "Arkanda bir şey var."

"Ben aptal değilim."

Yutkundu. "Bunun doğru olduğuna şüphe yok, ama yalan söylemiyorum. Arkanda bir gölge yükseliyor. Şekli yılanı benziyor ve çok büyük."

O anda Kale bir tüy uyarısı ve ulumayla patladı.

Ben de

döndüm.

Gördüm.

Buzun üzerine mürekkep döküldü. Karanlık, her iki yanında binlerce tüylü bacak bulunan iki ayrı sütun halinde sürünüyordu.

"Gölge wyrm'ler," dedim aynı anda adam da "Hagfishes," dedi.

İrkildim. Tam yanımdaydı ve bu kadar yakınken ne kadar pis koktuğunu görmezden gelemezdim.

Tabii ki, onun kokusuna dair farkındalığım, yaklaşan wyrm'lere kıyasla üstünkörü, arka planda kalan bir şeydi.

Tüll'ün *Yaratıklar Özeti*'nde gölge wyrm'lerin resimlerini görmüştüm. Yine de o kitaptaki hiçbir şey beni onların boyutlarına - Manastır kadar uzun- ya da çıkardıkları sese hazırlamamıştı.

Tabii buna ses denebilirse. Daha çok göğsümde bir şaşkınlık yumruğuydu. Karnımdaki açlığın.

Bu, her yönden, ruh ebabillerinin nazik çağrısının tam tersiydi.

Bu içgüdüsel. Sertti. Ölümcüldü.

"Belki de kaçmalıyız!" diye bağırdı adam, gölge wyrm'lerin çılgılığı yüzünden sesi bozulmuştu.

"Katılıyorum!" Ben de ateşe doğru dönerek karşılık verdim. "Ama birlikte değil!" Ateşten kibritlere uzandım. Onları geride bırakamazdım. Isınmak için sahip olduğum tek şey onlardı. "Söndür," diye emrettim ve alevler söndü.

Yarım nefes sonra, wyrm'ler çılgılık atmayı bıraktı. Her nasılsa, sessizlik daha da kötüydü. Omurgamı titreten ve organlarımın içine vuran bir yankı.

Canavarlar bu taraftan geliyordu. Buzul tavanı üzerinden geçerek yakında arkamızdaki patıkaya ulaşacaklardı.

"Özellikle 'birlikte değil' dediğini biliyorum," dedi adam, "ama başka seçeneğim yok. Sen bu tarafa koşuyorsun, ben de bu tarafa koşuyorum ve eğer aynı anda yapmazsak, birimiz ölecek _."

"Yeter!" Çığlık attım. "ama!"

Bir çığlık daha bizi bıçakladı ama artık koşuyorduk. Duracak, arkamıza bakacak zamanımız yoktu.

O gün ikinci kez hayatımı kurtarmak için koştum.

Wyrmler bundan hoşlanmadı. Karnımda sertleşen ve uzuvlarıma dolanan bir çığlık daha attılar.

Tökezledim. Çantam hızla öne doğru , her zaman bu kadar ağır mıydı? Ama adam beni tutarak sabitledi.

"Dokunma bana," diye tersledim, içgüdüsel bir tepkiydi bu. Gölge wyrm'lerin ortak düşmanlığına rağmen, bu adamın kim olduğunu ya da ne istediğini hâlâ bilmiyordum.

Beni serbest bıraktı ve etrafımızdaki hava daha da soğudu.

Ayaklarım platformdan öne doğru uzanan çıkıntıya çarptığında wyrmler çığlık atmayı bıraktı. Kaçışım gürültülü bir dörtlüye dönüştü, sürünün şangırtısı ve çınlamasıyla daha da gürültülü hale geldi.

"Belki... bize... zarar vermezler," dedi adam soluk soluğa. Daha şimdiden hırıldamaya başlamıştı ve biz kaçışımıza daha yeni başlamıştık. "Belki de sadece merak ediyorlardır!"

"Tadımızın nasıl olduğunu merak ediyorum," diye karşılık verdim.

"Daha hızlı!"

Bu komutu neden eklediğimi bilmiyorum - daha hızlı hareket edebilecek gibi değildi. Yolunu kapattım ve sürü beni yavaşlattı. Ayrıca bacaklarım onunkilerin yarısı kadardı.

İleride, buzla birlikte kıvrılan yürüyüş yolu bir virajın etrafında kaybolmadan önce sola doğru kesiliyordu.

Lütfen, Sirmaya, lütfen diğer tarafta bir tünel ol-

Bir gümbürtü toprağı sarstı. Dizlerime kadar sarsıldı ve arkamdan bir soğuk dalgası beni kavurdu.

"Arkana bakma!" diye kükredi

adam. Arkama baktım.

Bir hata, çünkü gölge wyrm'ler çıkıntıya inmişlerdi ve altlarındaki düz, pürüzsüz taşla hızlanıyorlardı.

Hem de çok. Gölge bacaklar bir ileri bir geri uzanıyordu. Hiçbir ayırt edici özelliği olmayan saf karanlık kırkayaklar. Sadece silüet ve açıklık.

Bakışlarım bir kez daha ileriye doğru uçarken adamın gözleriyle karşılaştım. Şişkin ve titriyorlardı, beyazlar her şeyi yutuyordu. Sadece benimkilerin de aynı görüldüğünü varsayabilirdim.

Ayağım takıldı. Sol topuğum buzlu kayaların üzerinden kaydı. Çantam uçuşuma doğru eğildi.

Ancak bu sefer, adam çantamı tutup beni dik tuttuğunda tek kelime etmedim. Sadece bacaklarımı daha hızlı pompaladım.

Tekrar geriye bakmaya da cesaret edemedim.

Buzda içe doğru bir kıvrıma ulaştık ve dışa doğru kıvrım hızla yaklaşıyordu. Wyrm'ler de öyle. Yüzlerce bacakları taşta sonsuz bir titreşim yaratıyordu ve boğazımdan kopan her nefeste titreşimler daha da sarsılıyordu.

"Onlara daha önce gölge wyrm'ler demiştin!" diye bağırdı adam.

Cevap vermedim çünkü On İki'nin yanında neden konuşmaya çalıştığımı anlamamıştım. Aynı anda hem hem de zorlukla nefes alabiliyordum ve o benden çok daha fazla nefes nefese kalmıştı.

Yine de devam etti: "Yani burası Noden'in Cehennemi değil, öyle mi? Bunlar da onun Hagfish'leri değil mi?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Bu bir rahatlama-"

"DUR. KONUŞMAYI."

Konuşmayı kesti.

Viraja girdik. Rook çoktan etrafımızda dönmeye başlamıştı - bunu ileride tehlikeli bir şey olmadığına dair bir işaret olarak aldım.

Yanılmışım.

Üçüncü bir gölge wyrm tavanda sürünüyordu, tıpkı öncekine benziyordu ve şu anki hızıyla, tek ve tek kaçışımızla kesişecekti.

Ancak tüm bu kaosu kaplayan bir parça altın vardı: Mahzenlerdekinin neredeyse aynısı olan bir kapı, birkaç yüz metre ötede bekliyordu.

bir adım önde.

Wyrmler bize ulaşmadan önce oraya varabilirsek.

Rook da aynı şeyi düşünüyor gibiydi ve mübarek kuş, tavandaki gölge wyrm'e doğru kanat çırpmadan önce hırçın bir çığlık attı.

Bir an sonra, wyrm çığlık attı. Ve arkamızdaki kardeşleri de çığlık attı.

İşte yine o içgüdüsel tepki. Boğazımda kusma isteği kabardı ve yavaşlamak zorunda kaldım... sonra tamamen durdum, dengemi kaybetmemek için bir elimi duvara dayadım.

"Kuşun kendini öldürtecek!" dedi adam. Çıkıntıdan kafa üstü düşmemi engellemek için ellerini çantama sıkıca kenetledi.

"O ne yaptığını... biliyor!" Soluk soluğa cevap verdim ama bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değildim. Mahzenlerde işe yarayan şey burada işe yaramayabilirdi.

Yine de bunun üzerinde duramazdım, tıpkı uzun süre duramadığım gibi. Kale süpürme ve savurma hareketleriyle bize çok değerli birkaç dakika kazandırmıştı.

Wyrmlerin çığlıkları daha da yükselirken, her adımda hızımı artırarak bir kez daha ilerledim.

Eğer Rook o wyrm'in tavanı birkaç dakika daha engelleyebilirse, o zaman kapıya ulaşabiliriz.

Arkamızdakiler bize .

Sanki bir işaretmiş gibi, wyrmelerin çığlıkları kesildi ve adam, "Arkamızda iki wyrm yok muydu?" diye seslendi.

Oh, .

"Arkamızda kesinlikle bir wyrm vardı," diye devam etti ama bu sefer arkama bakma hatasını yapmadım. Eğer bir wyrm gitmişse, bu belki de iyi bir şeydi.

Ayrıca, kapı aralığı yaklaşıyordu. Tahtadaki kalasları tek tek seçebiliyordum ve göz hizamda bıçağım için bir yuva vardı.

Elli adım sonra ona ulaşacaktık.

Tabii ki, üzerinde yarıştığımız çıkıntı da her adımda daralıyordu. Daha da kötüsü, tavandaki wyrm şimdi bize doğru sığıyordu.

Tam bıçağı kınından çıkardığım sırada -kırk adım, sadece kırk adım- önceki gölge wyrm yanımdaki vadiden fırladı.

Tüm ışık söndü. Bir an ile bir sonraki an arasındaki boşlukta dünya bana, wyrm'e ve sonsuz serbest düşüş hissine doğru küçüldü.

Bu kadar yakından, yarattığın gerçekte ne olduğunu görebiliyordum: sanki kemikler ateşe atılmış ve yanmaya bırakılmış gibi, korlarla beneklenmiş siyah bir iskelet. Duman, donmuş karanlığın uçsuz bucaksız, sonsuz tüyleri halinde kıvrılıyordu.

Sonra serbest düşüş hissi daha da *arttı* çünkü gerçekten düşüyor.

Cadı Toprakları'nın yalnızca en derin, en karanlık yerlerinde bulunan gölge wyrmiler, Boşluk'un yaratıklarıdır. Çok azı inlerine girip hikâyesini anlatacak kadar yaşayabilmiştir.

Bir şey omuzlarımı sertçe sıktı ve düşüşüm başladığı gibi aniden sona erdi. İlk başta wyrm'in bana ulaştığını ve ısırıldığını düşündüm.

Sonra sarktığımı fark ettim, arkamda buzdan bir duvar ve uzun bir mesafe vardı,

uzun bir düşüş. Yanımda, wyrm hala yukarı doğru tırmanıyordu.

Soğuk, kısır ve zihni uyuşturan dalgalar halinde yayıldı.

Gergin bir ses aşağıya seslenmeden önce nereye nişan aldığını öğrenecek zamanım olmadı, "Özür dilerim! Sana dokunmamamı söylediğini biliyorum ama bu ölüm kalım meselesiydi-"

"ÇEK BENİ YUKARI," diye bağırdım. Gölge wyrm henüz rotasını değiştirmemişti ama bu değiştirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Bu konuda..." diye nefes nefese kaldı adam, çantam görüş alanımı kapatmıştı, "senin çantan ve benim açım... Yapabileceğimden emin değilim." Sanki bunu kanıtlamak istercesine ileri atıldı.

Ve sarsıldım.

"Özür dilerim," diye seslendi adam, sesi şimdi buz ve taşların arasından gelen sabit bir gümbürtüyle kısılmıştı. "Wyrmler... birbirleriyle savaşıyorlar... ve... bu tarafa doğru yuvarlanıyorlar."

Başka seçeneğim yoktu - her ne kadar aptal olsam da, başka bir yol düşünmeye çalıştım. Bu sürü beni ayakta tutan tek şeydi. Yüzeyden geriye kalan tek şeydi. O olmadan, gerçekten tek başımaydım.

Aşağı doğru bir düşüş daha adamın yüzü sürünün üzerinde belirdi. Bu da düşmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

İşte buydu. Bu benim yolumdu ve ona sıkıca tutunmalıyım.

Çantadan kurtuldum. Bir kayış, iki kayış ve çıktı. Görüşüm yukarı doğru kırılmadan ve sırtım buzla kaplanmadan önce çantanın aşağı doğru düşüşünü -çok çok uzağa- izleyecek kadar zamanım vardı.

Nubrevnan'ın ayağa kalkmama yardım ettiği çıkıntıya ulaşmadan önce kemerime bir şey çarptı. O nefes nefese kalmıştı, ben de nefes nefese kalmıştım ama hep birlikte koşmaya başladık ve tam zamanında, çünkü wyrm'lerden biri bize doğru geri dönüyordu ve görüşümü döndüren bir çığlık attı.

Soğuğun kesmesini umursamadan koşarken bir elimi buzun üzerinde düz tutmak zorunda kaldım.

Çığlık olmayan o çığlıklar giderek yaklaşıyordu ve altımdaki taş titriyordu.

Yirmi adım küçüldü, on adım küçüldü, beş adım küçüldü.

Kapıya ulaştım ve düşmenin deri kılıfımdan fırlamasına neden olan çılgınca bir hareketle bıçağı serbest bıraktım.

Göz hizasındaki deliğe çarptım. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Nubrevnan pazılarımdan tutup beni içeri fırlattı, tam o sırada kara soğuk ve dizlerimi titreten çığlıklar tüm duyularımı yuttu.

Sonra kapıdan , arkamızdan gürültüyle kapanırken koşmaya devam ediyorduk.

Wyrmler bizi takip etmemişti. Güvendeydik.

Y2786 D354

ANILAR

Bugün Altı ile atölyemde ve gece karanlığında buluştum. Her zaman gecenin karanlığında.

Her biri kendi büyüğü yöntemleriyle bana geldiler. Sadece Kale Kralı gelemedi ama o da kuşunu vekil olarak gönderdi. Herhangi bir köpek kadar iyi eğitilmiş bir kale. Hatta daha iyi, çünkü bu toplantılardan sonra kuş bir şekilde konuştuğumuz her şeyi efendisine iletiyor.

O kale beni tedirgin ediyor. Keşke kral onun yerine generalini gönderseydi. Adamları hiç tanışmadım ama en azından o bir insan.

Altıların son buluşmasının üzerinden neredeyse yarım yıl geçti ve onlara krallıklar arasındaki kapıları ve Yüce Olanları sonsuza dek öldürmenin bir yolunu yapabileceğime dair söz vermemin üzerinden de yarım yıl geçti.

Ama elimde hiç kapı yok ve bir silah üretmeye son görüşmemizde olduğumdan daha yakın değilim.

Yine de bunu Altı'ya söylemedim. Kartlar bana tekrar tekrar bir yanıtın gelmekte olduğunu gösteriyor - bu da *Sirmaya'nın Kendisinin* bana sabırlı olmamı söylediği anlamına geliyor.

O yüzden sabırlı olacağım.

"Yeraltı şehri neredeyse bitti," dedi Bastien, biz masanın etrafında çeşitli güncellemelerimizle dolaşırken. Her zaman taktığı maskeyi ilk kez çıkarmıştı ve Yüce Olanlar'dan aldığı yaralar açıkça görülüyordu.

Karşı karşıya olduğumuz gücün yanı sıra neden savaştığımıza dair pek de ince olmayan bir hatırlatma. Birlikte çalıştığım altı Şovalye ne kadar güçlüyse, kendilerine Yüce Olanlar diyen diğer altısı daha da güçlüydü.

"Şu anda yirmi bin kişilik yer var," diye devam etti Bastien, kayıp gözünün üzerindeki kaşını kaşıyarak, "ama Saria

genişletebiliriz."

", " diye araya girdi Saria. "Buğday ve sorgum ekinleri sonunda tilki ateşine ve sihirli ışığa yanıt veriyor."

"Ve biz," dedi Rhian, "lambaları ve ısıtma tertibatını neredeyse bitirdik."

"Tek eksiğımız," diye sözlerini tamamladı Midne, Baile'e bakarak, "dalgaların esmesini sağlayacak bir enerji kaynağı."

Baile gülümsedi. ". Üç gün önce bitirdim. Platonun içindeki akıntılar tam olarak ihtiyacımız olan yere akacak ve hareket edecek." "Oh, mükemmel!" diye bağırdı Midne ve Rhian teyzesine gülümsedi. "Bu da demek oluyor ki kapılar açılır açılmaz aileleri taşımaya başlayabiliriz. hazırız."

Mükemmel bir eşzamanlılık içinde, tüm bakışlar bana döndü. Kuşunki bile, çünkü elbette kapı girişleri benim sorumluluğumdaydı. Altı'ya verdiğim söz. "Yakında," diye mırıldandım. "Bu azımsanacak bir sihir değil ve , ben güçle doğmadım."

Her seferinde bu bahaneyi kullanıyorum: Ben bir Paladin değilim. Sihrim . Ama bu masalın sonsuza dek işe yaramayacağını biliyorum.

Toplantının geri kalanını tartışarak geçirdik. Aile aile, Yüce Olanlar tarafından en çok ezilen insanları tehlikenin dışına taşıyacaktık. Yozlaşmış Şovalyeleri öldürüp reenkarnasyonlarına sonsuza dek son verene kadar güneydeki yeraltı şehrinde kalacaklardı.

Planlarımız yakında meyvelerini verecek olsa da, yanlış bir hareket hepimizi ele verebilirdi. Bastien'in Yüce Varlıkların ellerinde maruz kaldığı şiddet, isyanımızın yol açacağı cezayla kıyaslanamaz bile.

Kum saatimdeki cıva bittiğinde, Altılı gitti. Leydi Baile hariç hepsi. Son taş çeşitlerimi inceliyormuş gibi yaparak oyalandı. Yine de yalnız kaldığımızda konuştu: "Bugün meşgul görünüyorsun Dysi."

Ürperdim. Bu tam da korktuğum şeydi; Lisbet ve Cora aklımdan ve enerjimden daha fazlasını .

"Özür dilerim leydim." Başımı salladım. "Koğuşlarımdan biri... sorunlu." Bu tamamen doğru değildi elbette. Lisbet sorunlu değildi.

Ama son zamanlarda beni ne kadar endişelendirdiğini açıklamak istemedim.

Gözleri neredeyse tamamen gümüş rengindeydi, aklı başka bir dünyadaydı.

"Ah." Baile'nin alnı kaşlarını çatarak kırıştı. Bir kireçtaşı parçasını yığının üzerine bıraktı. "İtiraf etmeliyim ki bunu söylemeni beklemiyordum. Belki de birini bulmuşundur diye düşünmüştüm."

"Birini mi buldun?"

"Hye. Yeni bir erkek ya da kadın, belki de ikisi birden." Bir elini havada döndürdü. "Sadece seni uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyorsun."

Hiçbir şey beni daha fazla şaşırtamazdı ve Baile yüzümdeki şoku fark etmiş olacak ki hemen ekledi: "Elbette sen de endişeli görünüyorsun Dysi, ama bugünlerde hepimiz endişeliyiz. Bu gece sende gördüğüm şey yanaklarında bir kızarıklık ve dudaklarında gizli bir gülümseme. İşte bu yüzden birini bulduğundan şüphelenmekten kendimi alamıyorum."

"Ben... hayır." Göğsümde oluşan kıkırdamayı güçlkle bastırabildim. Ben, birini bulmak. Gerçekten gülünçtü. "Kalp İpliği gibi bir şey demek istiyorsun, değil mi?"

Ama Baile gülmüyordu. "Hye, Kalp İpliği gibi."

Bu sefer bir homurtu kopmasına izin verdim. "Biriyle nereden tanışabilirim ki leydim? Tüm zamanımı burada, atölyede, kapılarımızı inşa etmeye çalışarak geçiriyorum."

Baile bir omzunu zıplattı. "Kız kardeşler sevgili olabilir, değil mi?" "Elbette," dedim, "ama ben yapmadım."

Dışarıdaki tünelde maskeli bir figürün beklediğini fark ettiğim kapıya doğru baktı. "Bazen başından beri yanımızda olanlara aşık oluruz."

Ah. Demek o iki şövalye hakkındaki şüphelerim doğruymuş.

Başımı salladım. "Korkarım benim için durum böyle değil. Hiçbir kız kardeş aniden gözüme çarpmadı ve hayatıma başka biri de girmedi..." Argümanımın geri kalanı dudaklarımdan uçup gitti, çünkü ben konuşurken gerçekten de birinin yüzü aklıma gelmişti.

Yarın Yalvaranın Hüznü'nde olacak biri.
Her ay bir kez dolunayda ziyaret eden biri.

Ama tabii ki yarın onu göreceğim için mutluydum - *kendim* için değil, Lisbet ve Cora için. Tabii ki nedeni buydu.

Baile'nin ayrılmadan önce söylediği tek şey şüpheli bir "hmmm" oldu. Benim de ona karşılık verebileceğim tek şey "hmmm" oldu.

Y2787 D104

ANILAR

Lisbet bugün çağrıldı. Çok, çok genç.

Hiç şaşırmadım. O özel biri.

İki ruh kırlangıcı kehanet havuzundan çıkıp Lisbet'in ayaklarının dibine konduktan sonra bana doğru yürüdü -Nadya'ya değil- ve parmak uçlarına doğru yuvarlanarak, "Yine de gitmelisin," diye fısıldadı.

Sonra o kadar geniş gülümsedi ki görmek göğsümü acıttı.

Geri döndüğünde, zaten değişmekte olan gözleri baştan aşağı gümüş rengine bürünecek.

DAHA SONRA

Cora hasta. Alnı dokunulduğunda yanıyor ve boğazının ağrıdığından şikayet ediyor.

"Sadece bir kış öksürüğü," diye beni temin ediyor Rahibe Leigh. "Onu revirde tutacağım ve birkaç gün içinde iyileşecek."

Lütfen, Kutsanmış Sirmaya, öyle olmasına izin ver. Burada sadece dokuz ay geçirdim ama Cora ve Lisbet benim için tahmin edebileceğimden çok daha değerli oldular. Cora bana daha geçen hafta "İplik ailesi," dedi ve ben gözlerimdeki yaşları saklamak için elimi kaldırmak zorunda kaldım.

Y2787 D105

HAYALLER

Bugün dolunay günü.

Bütün gece uyuyamadım. Lisbet Kuru'ya dönmedi ve güçlü Görü'ye sahip olanların Tanrıça ile daha uzun süre görüşmesi alışılmadık bir durum olmasa da, bu beni yine de endişelendiriyor.

Cora öksürüyor da öksürüyor. Leigh onu görmeme izin vermiyor.

Bu da beni atölyemde gümüş zamanın akıp gidişini izlemek üzere yalnız bırakıyor.

Bugün Keder'de olacak. Üç saat sonra kızların babası gelecek ama onu karşılayacak kızları olmayacak.

"Yine de gitmelisin," demişti Lisbet bana.

Öyle yapacağım. Ne de olsa kibarlık bu. Aksi takdirde endişelenecek, merak edecek ve bekleyecek.

Oh, kimi kandırıyorum?

Hüzün'e gideceğim çünkü Vergedi Düğümleri ve Arlenni Döngüleri günlerimi doldursa da, rüyalarımı dolduran onun yüzüdür.

LATER - ve Tanzi'ye 5(sanırım?) saat kaldı

Tilki ateşi bu yeni mekânda her açıdan duvarlara tırmanıyordu. Koyu tenime yeşilimsi bir parlaklık veriyordu.

Rook çoktan geniş koridorda uçup gitmişti. Bu sırada adam yanımda hırıltılı bir şekilde duruyordu.

"Teşekkürler... Noden," diye nefes nefese kaldı. Ona doğru döndüm, bıçağımı havaya kaldırdım.

Bu bir içgüdüydü. Kaçıştan dolayı kanım hala kulaklarımda zonkluyordu.

-Ve sonbahardan da.

Sadece saf şans beni Lady Fate'in bıçağının kör tarafında tutmuştu. Bu şansın bitmesi ne kadar sürer?

Adam iki büklüm oldu, öksürüyor ve ciğerlerinin çalışmadığından şikayet ediyordu. Bıçağın kabzasını daha da sıkı kavradım. Onun kim olduğunu ve dağa nasıl girdiğini bilmiyordum. Wyrmlerden birlikte kaçmak bizi birdenbire müttefik yapmamıştı.

Bana baktı, gözleri sulanmıştı. "Sen"-öksür-"tutuyorsun"

-"yanlış." Zayıf bir şekilde bıçağıma doğru el salladı. değil. Ters ters baktım. "keskin, değil mi?"

"Bu açıdan... etkisiz hale getirmek kolaydır." Nedense öncekinden daha da korkunç görünüyordu. Bir mağara semenderi gibiydi - Tanzi ve benim yeraltı derelerinde her zaman bulduğumuz sümüksü olanlardan biri.

Doğruldu ve alnını sildi. Siyah yağ yüzüne daha da yayıldı. "Sana zarar vermeyeceğim." Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Ne de olsa az önce hayatını kurtardım."

"Senden bunu hiç istemedim."

"Oh." Düzensiz bir kahkaha attı. "O zaman oraya geri dönebiliriz. Her şeyi tekrar ama bu sefer düşüp ölürken seni tutmayacağım."

Bakışlarım derinleşti.

"Hmmm." Elleri düştü. "Belli ki mizah sana değil."

İrkildim. Tanzi'nin her zaman söylediklerine çok benziyordu. *Gül, Ry!*

de komik değil mi?

Tanzi'yi düşününce bıçağı indirdim ama kınına sokmadım.

Adamın omuzları anında gevşedi. Sırıtmaya çalıştı ama bu da en az önceki kadar korkunçtu. Belki daha da korkunçtu, çünkü şimdi bir iskelet-salamander melezine benziyordu.

"Tekrar özür dilerim. Bunun için, ah ..." Parmaklarını oynattı. "Dokunma. Daha önce."

Homurdandım. Sonra, en kısa göz temasıyla, "Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için. Şimdi yürü." Rook'un gittiği yönü işaret ettim. İlerlemenin tek yolu buydu.

Adam, hakkını yemeyelim, tam da bunu yaptı. Topuklarının üzerinde döndü, yüzündeki o korkunç sırıtış hâlâ gergindi ve hareketlerinde biraz halsiz olsa da ileriye doğru yürüdü.

Koridorun bitimine yirmi üç adım kala bir atölye gözümüze çarptı; balkonları ve merdiven boşlukları olan geniş bir taş alan. Duvarlarda raflar sıralanmıştı; zemini ise her biri kâğıtlar, kitaplar ve tanımadığım yüzlerce tuhaf aletle dolu, farklı şekil ve boyutlardaki masalar dolduruyordu.

Duvarların her santimi tilki ateşiyle kaplanmıştı. Hatta bazı raflar bile, tüm odanın yeşil renkte parlamasına neden oldu.

"Noden'in nefesi," diye mırıldandı adam iki adım ötede. Her şeyi kavramak için başını geriye eğdi.

Yardım edemedim ama ben de aynısını yaptım. Burası her neyse, özel bir yerdi.

Rook yakındaki bir masadan ciyakladı. Adam ve ben hep birlikte sıçradık, bu da Rook'un kıkırdamasına neden oldu.

Bu da adamın gülmesine ve benim kaşlarımı çatmama neden oldu. Yine de kızgınlığım kısa sürdü, çünkü adam bana doğru dönüp dudaklarını konuşmak için ayırdığı anda göğsünde kan gördüm.

"Yaralısın," dedim ve bir an içinde, hiç düşünmeden bıçağı kınına soktum.

"Eski bir yara," dedi, yere bakıp lekeli ceketini sıvazlayarak. "Buzun üzerinde uyandığımda vardı... Oh, bekle. Bu yeni." Bu keşiften memnun olmuş gibi bir kahkaha attı ve yarayı dürttü. Göğsündeki yaranın gerçek olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi parmağını sertçe vurdu.

Parmakları kanlı çizgiye çarptı.

Dudaklarından şok ve acı dolu bir çığlık döküldü.

Sonra ben ileri atılamadan ya da herhangi bir şey yapamadan gözleri yuvalarından fırladı ve öne doğru devrildi. Çok büyüktü. Bir ağaç gövdesi devriliyordu.

Odayı sarsan bir gümbürtüyle yere düştü.

Hemen yanına gittim ve bir dizimin üzerine çöktüm. Onu kaldırmaya, döndürmeye, tokatlayarak uyandırmaya çalıştım.

Ama bayılmıştı. Tamamen baygındı, teni her geçen saniye daha da soğuyordu.

Şimdi, burada normal şartlar altında ona yardım edeceğimi belirtme ihtiyacı hissediyorum. Erkek türünden bir Kazara Misafir olarak bile, daha sonra gördüğüm şeyi görmemiş olsaydım ona yardım etmek için dururdum.

Yanında diz çöktüm ve kum saatim dizime doğru sarktı.

Üst yarısı boştu. Bir noktada, son bir saat .

Mide bulantısı üzerime çöktü. Camı çekip baktım; ancak kırık camlardan oluşan eğri büğrü bir çizgiyle karşılaştım.

Gerçekten kusacağımı sandım.

Kum saati kırılmıştı. Alt yarısı parçalanmış ve cihazın içindeki cıva tamamen boşalmıştı. Tek bir damla bile kalmamıştı.

Nefes alamıyordum. Düşüncelerim bir sağa bir sola, bir yukarı bir aşağı kayıyor, sorular ve panikle karmakarışık bir hal alıyordu.

Kovalamaca sırasında onu parçalamış olmalıyım, bunu buz duvarında hissettiğim çıtırtı izledi. Sonra bu düşüncenin hemen ardından, Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne kadar zaman kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra küfretmeye başladım. Birbiri ardına gelen küfürler, ayağa kalkmaya çalışırken dilimden döküldü.

Keşke adamı unuttuğumu söyleyebilseydim ama bu doğru olmazdı. Gerçek şu ki, kadar incinmiş olabileceği ya da nasıl bir iyileşmeye ihtiyaç duyabileceği umurumda değildi.

Tek düşünebildiğim şey zamandı; yeterince zaman yoktu ve devam etmem gerekiyordu. Bu atölyeden bir çıkış olmalıydı.

Bir yerlerde. İlerlemeye devam etmenin bir yolu olmalıydı, duraklama olmadan. Geriye bakmak yok.

Adamdan sendeleyerek uzaklaşırken, bakışlarım etrafımdaki kalabalık odayı taradı, Tanzi'nin yüzü zihnimi doldurdu.

Yanakları şişmiş, gözleri muziplikle parlıyordu. "Gül, Ry!" diye alay etti. "Komik, sence de öyle değil mi?"

Y2787 D105

ANILAR

Onunla adaya giden köprüde karşılaştım, onun arkasında bahar ormanı, benim arkamda ise Hüzün vardı. Sağlam bir hayvan olan kestane rengi dağ atı kıyıya yakın bir yerde otlarken, sabah kuşları ağaçlarda cıvılcıvıl ötüyordu.

Her zaman olduğu gibi, yüksek yakalı bej bir gömleğin üzerine siyah ipek bir tunik giymişti.

Ve her zaman olduğu gibi, Keder'e ulaştığımda, köprüde beni çoktan bekliyordu. Onu yenmeyi umarak bugün erken gelmişim. Sabahın ilk ekmeğinden ve Rahibe Xandra'nın değerli kayısı reçellerinden oluşan bir piknik hazırlamayı umuyordum (bunlar karşılığında ona yeni bir soğutma taşı sözü vermişim, ancak bunu ne zaman yapma şansım olacağını Uyuyan bilir). Yine de ilk o gelmişti.

Köprüye yaklaşırken yutkunmadan duramıyordum. Ya da göz kırpmayı. Kalbim kaburgalarımaya öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki, onun da duyabileceğini düşündüm. Dün gece geç gelen bahar ayazının da yardımı olmamıştı, bu yüzden sık nefeslerim her nefes verişimde şişiyordu.

Güneşin doğudaki dağların üzerinden yeni doğmuş olması da yardımcı olmuyordu, onu görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Beni görünce mutlu mu oldu, yoksa şaşırdı mı, sinirlendi mi, sevindi mi, hayal kırıklığına mı uğradı anlayamadım.

Ve Tanrıça, neden ellerim titriyordu?

Ona ulaştım. Dağ usulü eğildi: dizlerini salladı ve eliyle alnına vurdu. "Leydim."

Onun hareketine uydum ve sonra, dört yaşındaki bir çocuğun tüm soğukkanlılığına sahip olduğum için, yiyecek çuvalını fırlattım ve haykırdım, "Sana kahvaltı getirdim. Kızlar bugün gelemedi. Lisbet çağrıldı, ki bu en büyük onurdur ve biz de

Hepiniz çok gururlusunuz ve siz de gurur duymalısınız. Cora hasta ama endişelenmenize gerek yok. Küçük bir öksürük ve Rahibe Leigh bana bir gün içinde geçeceğini söyledi. Burada olmadıkları için çok üzgünüm ama umarım ekmeğin tadını çıkarırsınız-"

Oh, Tanrım, ne diyordum ki?

"-Yeni pişti ve reçellerin içindeki kayısılar bu yılın hasadından. Umarım kızların burada olmamasına çok üzölmüyorsunuzdur-"

Konuşmayı kes! İçimden çığlık attım. Konuşmayı kes, konuşmayı kes!

"-Seni özledikleri için üzgün olduklarını biliyorum ama her zaman bir sonraki dolunay vardır. O zaman geleceksin, değil mi?" Ağzımı kapattım. Daha fazla kelime yok, daha fazla saçmalamak yok.

Özellikle de gülümsemediği için. Alnına kazınmış ciddi çizgiler derinleşmişti ve gözleri -arkasındaki ışıkla birlikte zengin bir kahverengiydi- şaşkınlıkla kapalıydı. Ya da kızgınlık. Hatta belki de geldiğine pişman olmuştu.

"Ah," diye mırıldandı sonunda, yemeğe uzanırken.

Parmakları çuvalın etrafında kıvrıldı.

Ellerimiz buluştu.

En ufak bir dokunuştu, parmak eklemleri tutuşuma sürtünüyordu. Açıklanamayan bir nedenden dolayı bırakmadığım bir tutuş. Aynı şekilde, açıklanamayan bir nedenden dolayı, onun ellerine bakıyordum.

Parmaklarını daha önce de fark etmiştim. Bu kadar uzun, ince kemikli parmakları fark zordu. Nasırlı parmak eklemleri ve deriyi büzen küçük yara izleri. Bir askerin elleri. Bir babanın elleri.

Yine de ağzımı hiç bu kadar kurutmamışlardı. Boğazını temizledi.

Öfkeyle kızararak geri çekildim ve ciyaklayarak, "Umarım yemeği beğenirsiniz. Eve iyi yolculuklar." Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım, pikniği paylaşmaya dair tüm düşüncelerim panik yüzünden çoktan silinmişti.

Aptal, aptal, aptal, bu da neydi? Oh, Tanrıça, kurtar beni, ne yapıyordum ben? Ellerimi kaynayan yanaklarıma bastırarak, daha fazla utanç yığınınan uzaklaşmak için yarı koştum, yarı atlardım. Ama köprünün sonuna ulaşıp Hüzün'ün çimenlerine ayak bastığımda, bir ses üzerimden geçti.

"Kal."

Donup kaldım.

"Yani," diye devam etti, sesi kısılmıştı, "uzun bir yol kat ettim. Yemeği paylaşabilir miyiz? Eğer yemek yemediyseniz tabii. Ve tabii ki yapacak başka bir işiniz yoksa, çünkü eminim meşgul bir kadınsınızdır. Yine de arkadaşılığınızdan memnun olurum. Yani sizin arkadaşılığınız."

Şimdi saçmalayan ve ona doğru döndüğümde içime uzak bir sükûnet çöktü.

Kalmamı istedi. Kızlar olmadan

Ve bana doğru yürüyordu, güçlü adımlarla. Bir asker gibi hareket ediyordu ama bakışları yere bakıyordu ve boştaki eli siyah saçlarını ovalamaya devam ediyordu.

Saçlarının nemli olduğunu fark ettim. Sanki ben gelmeden önce gölde temizlenmiş gibiydi.

Bu farkındalıkla birlikte tüm gerginliğim kayboldu. Hatta damarlarımda bir güven mayalanmaya başladı. Hissettiğim şeyin -her ne ise- onun da hissettiğinden emin oldum.

Kalmamı istedi. Arkadaşılığımı istedi.

Bu yüzden yanıma doğru yürüdüğünde ve bakışlarımız ikinci kez buluştuğunda, gözlerimi kaçırmadım.

O da yapmadı.

Gözleri artık yeşildi, içine ışık doluyordu ve dudakları ayrılmıştı, göğsü hareketsizdi.

Baktık, baktık ve baktık.

Rüzgâr dönüyordu. Kuşlar şarkı söyledi. Atlar yemlenirdi.

O şekilde ne kadar kaldığımızı söyleyemem. Güneş ışığına yakalanmış bir adam ve bir kadın. Tek bildiğim, sonunda birimizin hareket ettiği ve zamanın ileriye doğru atmaya devam ettiği.

Ondan sonra gariplik ortadan kalktı. Ne konuşmakta, ne gözlerini tutmakta ne de her gülüşümün ve yan gülümsememin tadını çıkarmakta sorun yaşadım.

Saatlerce birlikte kaldık, ta ki tepemizdeki güneş tüm yakıcılığıyla ortaya çıkana kadar. Onun hakkında daha önce sormaya cesaret edemediğim kadar çok şey öğrenene kadar. Nasıl kendi seçimiyle amalej olmadığını, kabilesinin Yüce Olanlar tarafından zorla dağıtıldığını. Kızların nasıl

Annesi bir hastalıktan ölmüştü. Rook King'in dağ halkını korumak için nasıl uzaklara gittiğini.

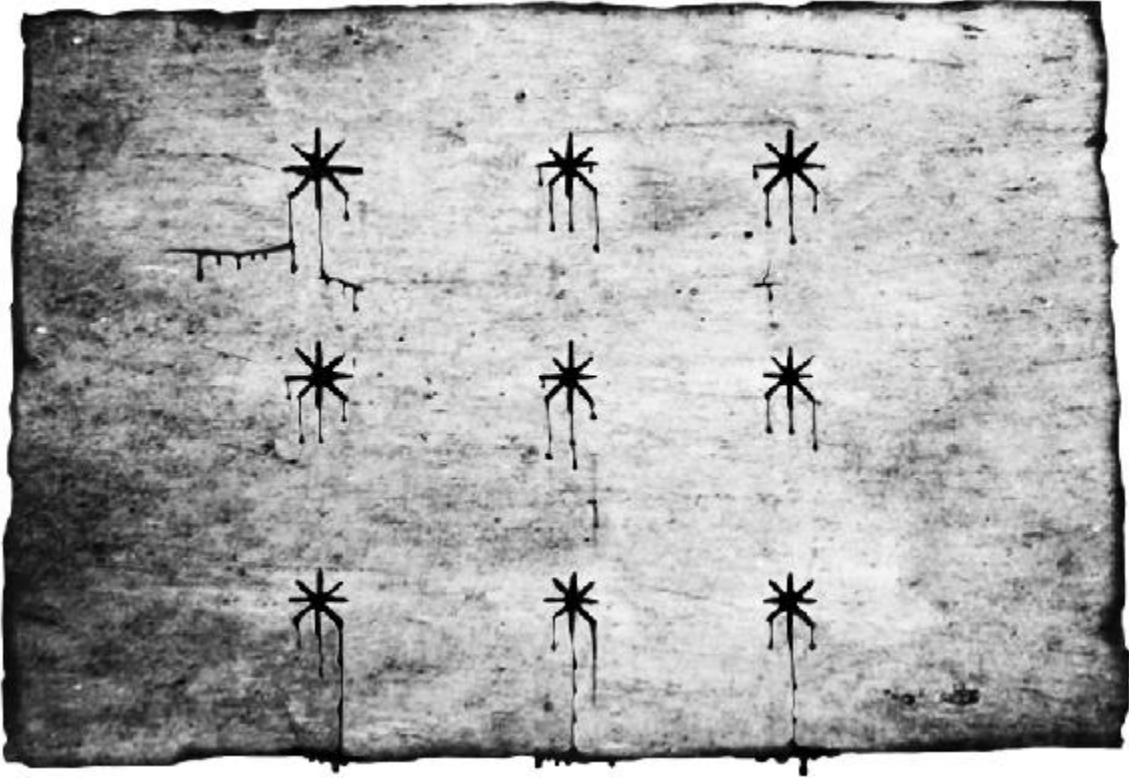
Sadece ayrı yollara gitmek zorunda kaldığımızda -o eve için, ben de Cora'yı kontrol etmek için- önceki gerginliğimizden eser kalmamıştı. Gerçi artık o bile değişmişti, beceriksiz vedalarımız sinir yerine isteksizlikle besleniyordu.

Ya da en azından benim için öyleydi.

Tanrıça, bir sonraki ziyareti için yirmi sekiz gün nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum.

DAHA SONRA

Bunu dün gece atölyemde buldum. Belli ki Lisbet Çağırılmadan önce bunu bana bırakmış ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Buzdaki çatlaklar

her zaman tahılı takip edin.

Tabii bir şey onları durdurmazsa,

*Bir Şey onları engelliyor,
Bir Şey onları değişmeye zorlar.*

*Sonra buzdaki çatlaklar
seyahat etmek için yeni yollar bulacaktır.*

Tesadüf diye bir Şey yoktur.

Olduğu zamanlar hariç.

nd Tanzi adresine 5(?) saat

Tanzi'nin hafızası benimle dalga geçmeye devam etti. "Gül, Ry!" diye ısrar etti ben en yakın katta bir çıkış yolu ararken. "Komik, sence de öyle değil mi?"

Sonra, ben üst kata çıkarken, sesi dolambaçlı, gıcırdayan tahtadaki adımlarıma eşlik etti.

Gülün. Ry. Eğlenceli. Ry. Yapma. Sen. Düşünme.

Üst kata çıktım, taştan daha geniş bir zemine yayılan ahşap bir çatı katına. Daha fazla raf, daha fazla masa, daha fazla kitap, kâğıt ve alet.

Atölyeyi titreten ve neredeyse başladığı kadar çabuk sona eren kısa süreli deprem bile Tanzi'nin alaycı sözleriyle aynı anda hareket ediyor gibiydi.

"Bunun komik olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Hiç de komik değil..." Gözlerim göz hizasında bir anahtar deliği olan başka bir kapıya takıldı.

Adımlarımda taze bir güç dalgasıyla yola .

Bu komik değildi ve ben de gülmeyecektim. Bunun yerine Tanzi'yi bulacaktım, Rahibeleri bulacaktım ve bir an bile gecikmeyecektim-

Siyah bir fırtına yoluma çıktı. Tüyler, must ve vahşi bir gaga takırtısı.

Kale mutlu değildi.

Beni gagladı ve ciyakladı. Yüzüme doğru uçtu ve ellerimi sallamam ya da ona bağırıam hiçbir şeyi değıştirmede.

Gitmeme izin vermedi.

Gagası burnumu ısırdığında, sonunda pes ettim. "Ne?" İki adım geri atarak uludum. "Sorun ne?"

Konuşmamalıydım çünkü kendini bana doğru fırlattı. Bu sefer ellerimi havaya kaldıracak kadar akıllıydım ama onun yerine kollarımı ısırdı. Kan akıtacak kadar sert.

Geri çekilmekten başka çarem yoktu. Sonunda döndüm ve kaçtım.

Aklını kaybettiğini düşündüm. Bana sırt çevirdiğini ya da bir hayalet tarafından ele geçirildiğini ve şimdi de beni öldüreceğini düşündüm.

Ben de geldiğim yöne, aşağıya, Nubrevnan'a doğru geri döndüm.

Baygın adama ulaştığımda, Kale aniden saldırısını durdurdu. Arkamdaki bir masanın üzerine kondu, kanatları yolumu kesmek istercesine gerilmişti.

Kalbim göğsümde güm güm atarken havayı içime çektim ve aval aval ona baktım. "Ne," diye tersledim, "bu ne içindi?"

Kanatlarından biri düştü, sanki...

Sanki Nubrevnan'ı *işaret* ediyordu.

Aşağıya baktım. Kan, taş döşemelerdeki bir boşluğu takip ederek adamın sol tarafını çevreleyecek şekilde yanlara doğru akmıştı.

Bu sağlıklı olamaz. Nefes aldığımda sırtının neredeyse hiç hareket etmemesi de öyle.

"Hayır," diye inledim. Bunun için zamanım yoktu. Rahibelerin bana ihtiyacı vardı.

Yumruğum kalbime doğru hareket etti ve saniyeler geçti. Tanımadığım bir adamı iyileştirebilir ve potansiyel olarak Kız Kardeşlerimi kaybedebilirdim ya da onların peşinden gidebilirdim ve potansiyel olarak ölebilirdi.

Adama yardım edin. Kız kardeşlerime yardım edin.

Ancak tartışmanın anlamsız olduğunu fark ettim. Çantamı kaybettiğimde, şifacı kitimi de kaybetmiştim.

"Üzgünüm Kale," dedim sonunda. "Onun için hiçbir şey yapamam ve Rahibelerin bana ihtiyacı var. Bize ihtiyaçları var."

Kale etkilenmiş görünmüyordu ve benim öfkem daha da alevlendi.

Göğsümü şişirdim. "Ona yardım edersem Tanzi'yi kaybetme riskini göze alırım. İstedğin bu mu?"

Bir rasyon mırıltısı.

"Ama iyileştirici kitim yok! Burada yapabileceğim hiçbir şey yok!"

Kanatlarını bir esinti üzerimden geçene kadar salladı ve en yakın masadan bir sayfa koptu.

Ayağımın dibine düştü, iplik cadılarıyla ilgili bir kitaptan yırtılmış bir sayfa. Kenarlarına numaralar yazılmış, yanlarına da bir şeyler karalanmıştı.

Numaraların kitaplıklar ve raflar olduğunu fark ettim. Sonra hepsini bir araya getirdim: bu bir tür envanterdi. Kaba ve düzensiz bir envanterdi ama sistem, gözlerimin üzerinde gezindiği neredeyse her kâğıdı .

Eğer burada taşlar, mücevherler, içecekler ve silahlar varsa, belki başka şeyler de vardı.

Tek bir hareketle sayfayı kaptım ve en sert kaşlarımı Rook'a çattım. "Bana buralarda bir yerde bir şifacı kiti olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir mırıltı daha ve bu sefer kanatları yarım santim alçaldı.

Yutkundum ve şimdi yumruğumda sıktığım kâğıda baktım. Kum saatini, muhtemelen üstündeki cıvanın yarısıyla birlikte kırmıştım. O zamandan bu yana yarım saatten fazla zaman geçmemişti.

Elbette, elbette bu adamın ve Tanzi'nin hayatını kurtarabilirdim.

Başka hiçbir şey olmasa bile tek seçeneğim buydu. Kale başka türlü gitmeme asla izin vermezdi.

Bu yüzden Sirmaya'ya dua ederek - gerçekten de Thread ailemi güvende tutması için çılgınca bir yalvarış - kâğıdı bir masanın üzerine çarptım ve bir şifa kiti bulmak için yola koyuldum.

Anett det Vergedi Understanding Threads

Floor 1,
Case 18 —
Pine Cones

No one contests that Threads exist, yet people live by them and fear them alike. Terms like "Thread-brother" or "Heart-Thread" are found in all languages of the Witchlands, and were used long before the No'Amatsi people reached this continent.

Floor 2, Case 3,
shelf 2 — rubies,
sapphires, emeralds

Floor 3,
Case 4 —
limestone
samples

Threadwitches, however, did not appear in the Witchlands until the No'Amatsis' arrival, and at that time, a Threadwitch's ability to bind magic to stones was a learned skill—not an inborn power. On the Fareastern continent from which the No'Amatsis originally hailed, magic was not exclusive to the Twelve Paladins (as it was in the Witchlands), and such power could be accessed by anyone with sufficient training.

Shelves
3-5
— quartz

No'matsis

Floor 1,
Case 11 —
moths &
butterflies

It was the unique ability of Threadwitches to create magic stones that led to the first hints of mistrust between native Witchlanders and the No'Amatsi tribes. Though ethnic and racial tensions have always existed in the Witchlands, such clashes worsened when the Paladins' reign ended and magic spread through the continent. It was also at this time that Threadwitchery changed into the form we know and use today and that the No'matsis' were fully ostracized from society.

That newer power combined with the old ways from the Fareast has led to a rich tapestry of methodologies. Dating back to the earliest Threadstone master, Valya det Arlenni, we begin with the simplest method of fastening Threads to stones: the Arlenni Loop.

ve Tanzi- için 5(?) saat kaldı.

Keşke daha fazla zamanım olsaydı. Atölye, üç katı ve akan suyuyla (Waterwitched *değil*, gerçek pompalar ve bir musluk ile) keşfedilmek için yalvardı.

Tam bir icat harikasıydı. Bazıları büyü, bazıları mekanik. Bazıları teorik ve kâğıt üzerinde karalanmış. Bazıları monte edilmiş ve kullanılmaya hazır.

Yüzeyleri toz kaplamamış, köşelerde örümcek ağları kümelenmemiş ve güveler arkalarında delikler bırakmamıştı. Bu, Crypts'teki kayıtları koruyanlar gibi, bu alanın üzerinde bir koruma büyü olduğu anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda buranın eski olduğu anlamına da geliyordu.

Çok eski. Her bir sayfadaki yazım ve dilbilgisine bakarak en az bin yıllık olduğunu tahmin ediyorum.

Ama zaman yoktu. Keşfedecek zaman yoktu.

İhtiyacım olan şeyi üçüncü katta buldum. Rook'un yardımı olmadan fark edemezdim tabii.

Merdivenlerden indiğimde tiz bir gıklama duydum, sonra yuvarlanmış kırmızı deri bir keseye doğru ilerledi. Bir musluğun (şimdiye kadar gördüğüm dördüncü musluk) üzerindeki kancaya asılmıştı. İçine hızlıca bir göz attığımda tanıdık isimler taşıyan merhemler, kremler, tentürler ve hatta bir şerit çakmaktaşı ile bir avuç çıra gördüm.

Bir başka zekice buluş da, iç cebe dikilmiş küçük bir şemada çakmak taşını kesenin metal tokasına vurarak ateşin nasıl yakılacağıнын gösterilmesidir.

Burayı her kim hazırladıysa, o ya da onlar gerçek bir dâhiydi.

Sarmal merdivenlerden aşağı inip Nubrevnan'ın yanına koşmadan önce çantamı toparlamaya zahmet etmedim.

Hâlâ yüzüstü yatıyordu, yüzü garip bir şekilde bir tarafa doğru eğilmişti. Tanrıça, çok iriydi ve onu ters çevirirken kanından kaçmak mümkün olmayacaktı.

Yine de ters çevrilmesi gerekiyordu. Bunu başarmak için üç deneme ve iniltili bir bağırış gerekti. Sırt üstü yattığında -sadece birkaç santim uzaktayken ve derisini ve üniformasını kaplayan kirin altını görebildiğimde- bana çarptı: Bu genç adamı tanıyordum.

Nubrevnan kampındaki o cer'di. Emir yağıdırırken ve bir gözetleme kulesi inşa ederken izlediğim kişi.

Belki üzerini kaplayan siyah yağdandı, belki de sadece cam merceğin olmaması ve uzaklığın onu çarpıtmasıydı, ama her iki durumda da bu kadar yakından farklı görünüyordu. Birincisi, uzaktan düşündüğümünden daha gençti. Benim yaşımda ya da ona yakın.

Ayrıca, çetrefilli uzuvlarını oluşturan kemikler şaşırtıcı derecede ince, şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Hatta Manastır'ın mahzeninde saklanan mermer heykeller gibi zarifti.

Mermer kanamasa da bu adamın kanadığı kesindi. Gölge wyrm'lerden biri onu sağ omzundan sol omzuna kadar kesmişti.

Kalçası ve giysisi düzgünce kesilmiş olsa da derisi kesilmemişti. Kenarları sanki yanmış gibi yıpranmış ve büzüşmüştü.

Ya da donmuş gibi.

Aslında şanslıydı, çünkü wyrm'in yoğun soğuğu yaranın büyük kısmını dağlamıştı. Sadece en üstteki çeyrek açık kalmış ve sızıntı yapmıştı.

Yutkundum, sonra kısa bir süreliğine arkamı döndüm. Diğer tüm Hizmetkâr Rahibelerle aynı şifa derslerini almış olsam da, bu konuda hiçbir zaman usta olmamıştım ve kan görmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Üstelik daha önce *hiç* bir erkek üzerinde çalışmamıştım.

Bir nefes verdim. "Sıkıca kavradım," diye fısıldadım. Sonra şifa kitine döndüm ve işe koyuldum.

Dakikalar akıp gidiyordu ve kum saatim damlaya damlaya akmadığı için kaç dakika geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi odaklanmaya kaptırdım ve Uyuyan'ın üzerine yemin ederim ki acele etmedim.

Evet, Kız Kardeşlerimi kurtarmak istiyordum ama Rook haklıydı: Başka bir insanı ölüme terk edemezdim.

Ben adamın yarasını suyla yıkarken kuş yakındaki bir raftan beni izledi. Neredeyse katran benzeri bir madde olan yağ hemen temizlendi ve adamın yüzünden bile daha soluk bir deri ortaya çıktı. Ardından, bozulmayı önlemek için bir Waterwitch iyileştirici kremi sürdüm ve yarayı kapatmak ve cildi iyileştirmek için bir Earthwitch merhemi ile devam ettim.

Böylesine iri bir adam, kalın omuzlar ve sıırım gibi kaslar, neredeyse tüm krem ve merhem küvetlerini gerektiriyordu.

Ve son olarak, acıtacağını düşünmediğim için, doğrudan yaranın üzerine Cure-All denilen bir şeyden birkaç damla sıktım.

Adamın nefesi şimdiden daha düzenli geliyordu. Yüzündeki ter parıltısı çoktan gitmiş, yerine *neredeyse* sıcaklık denbir şey gelmişti.

Cure-All'i cebine geri koyduğumda içinde başka bir şey hissettim. Kağıt, mumlu ve katlanmış. Dışarı kaydurdım-

"Bunun cehennem olmadığına emin misin?"

Kalbim küt küt atarak bakışlarımı kaldırdım ve adamın kapüşonlu, cam gibi gözleriyle karşılaştım.

"Sen... hayattasın," dedim anlamlı bir şekilde. Sonra bir kez daha başka tarafa baktım.

Çok yakındı; bundan hoşlanmadım.

"Senin sayende." Homurdanarak kendini ayağa kaldırdı. Bu da onu daha da yaklaştırdı.

"Airwitched kokulu bitkiler var mı?" Göğsünü sıvazladı - bu sefer kesik yeri değil. "Ciğerlerim... zayıf hissediyorum."

"Hayır," diye cevap verdim, eğilerek ve şifacı kitini alarak. "Ayrıca leş gibi kokuyorsun. Her ne ile kaplıysan, iğrenç."

Başını salladı. "Kokuyor ama en azından iyileşiyor! Ciğerlerim dışında, nasıl ve neden olduğunu bilmediğim bir buzulun içinde uyandığımdan beri... kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Önceki sırtışılarından çok az korkutucuydu.

"Adın ne senin?" diye sordu kaşları zıplayarak. Gerçekten de birkaç dakika öncesine göre bin kat daha iyi görünüyordu.

O Cure-All özel bir şey olmalı.

"Ryber Fortiza," diye cevap verdim daha iyi düşünmeden.

"Ryberta Fortsa," diye mırıldandı kendi kendine. "Çok Nubrevnan."

"Öyle değil!" Vurarak keseyi kapattım ya da kapatmaya çalıştım ama içindeki kâğıt sıkıştı. Beni onu çekip çıkarmaya ve tekrar denemeye zorladı. "Çünkü bu benim adım değil!"

Sifonu çekme nezaketini gösterdi.

"Benim adım Illryan," diye devam ettim. "RY. BER-sonunda 'ta' yok -ve sonra FOR. TEE. ZAH. Değil.. az önce her ne söylediyse."

"Ry-ber," tekrarladı, gülümseyerek bir kez daha .

"For-tee-zah.

Anlaşıldı."

Keseyi bağlamayı ayağa kalkarken tek söylediğim "Hımm," oldu. Oda uğuladı; midem guruldadı.

Yine de açlık için yapılacak bir şey yoktu. Kitapları ve icatları korumak bir şeydi. Yemek ise bambaşka bir şeydi.

"Dikkatli ol," dedi genç adam bana doğru uzanarak.

Geri çekildim. "Ben iyiyim."

Yüzünü buruşturdu, elini geri çekti. "Özür dilerim. Dokunmak yok. Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi." Gülümsemeye çalıştı ama bu zorlamaydı.

"Adını bilmiyorum," dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"O zaman ortak bir noktamız var," diye cevap verdi. "Ben de adımın ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Hiçbir fikrin yok mu... hiç mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sanırım seni gördüm," diye başladım, şifacı kesesini ve katlanmış kâğıdı elime alarak. "Nubrevnan donanmasında görevliymişsin ve bir gözetleme kulesi inşa ediyormuşsun."

"Belki de." Yarasına baktı, uyandığından beri ilk kez yarasına ilgi gösteriyordu. Alnı gerildi ve odanın aniden soğuduğunu hayal ettiğimi sanmıyorum.

Sonra hatırladım. "Sen de bir Airwitch'sin."

"Ah, doğru." Sol elini kaldırdı, yağın arasına karışmış bir elmas dövmesi vardı. "Bunu daha önce görmüştüm ama sihrim varsa bile bulamıyorum."

"Cadıların böyle çalıştığını sanmıyorum." Ona doğru bir adım attım, dağın geri kalanında yolumuzu bulmak için onun büyüünü nasıl kullanabileceğimizi planlamaya başlamıştım bile. "Biraz zaman geçsin, eminim tekrar kullanabileceksin."

O sırada Rook da aynı fikirde olduğunu haykırdı. Adamın anladığından değil. Sadece kuşa başını salladı. "Sizinle tanışmak da bir zevk. Ve senin adın ... ?"

"O Rook," diye cevap verdim.

"ok güzel." Genç adam yumruğunu kalbine götürerek selam verdi.

Bu Rook'un hoşuna gitti, çünkü hemen adamın yanına doğru kanat ırpı ve mırlamaya başladı.

Hain. Gitmek istediğimi biliyordu. Ne de olsa Nubrevnan'ı iyileştirmiştim. şimdi gitme zamanıydı.

Rook'a ve adama ters ters baktım ama birbirlerine mırıldanmaya o kadar dalmışlardı ki fark etmediler.

Öfkem derinleşti ve deri çantayı en yakın masaya fırlattım. Ancak kâğıdı yerine koyamadan, kenarına karalanmış tek bir kelime gözüme çarptı.

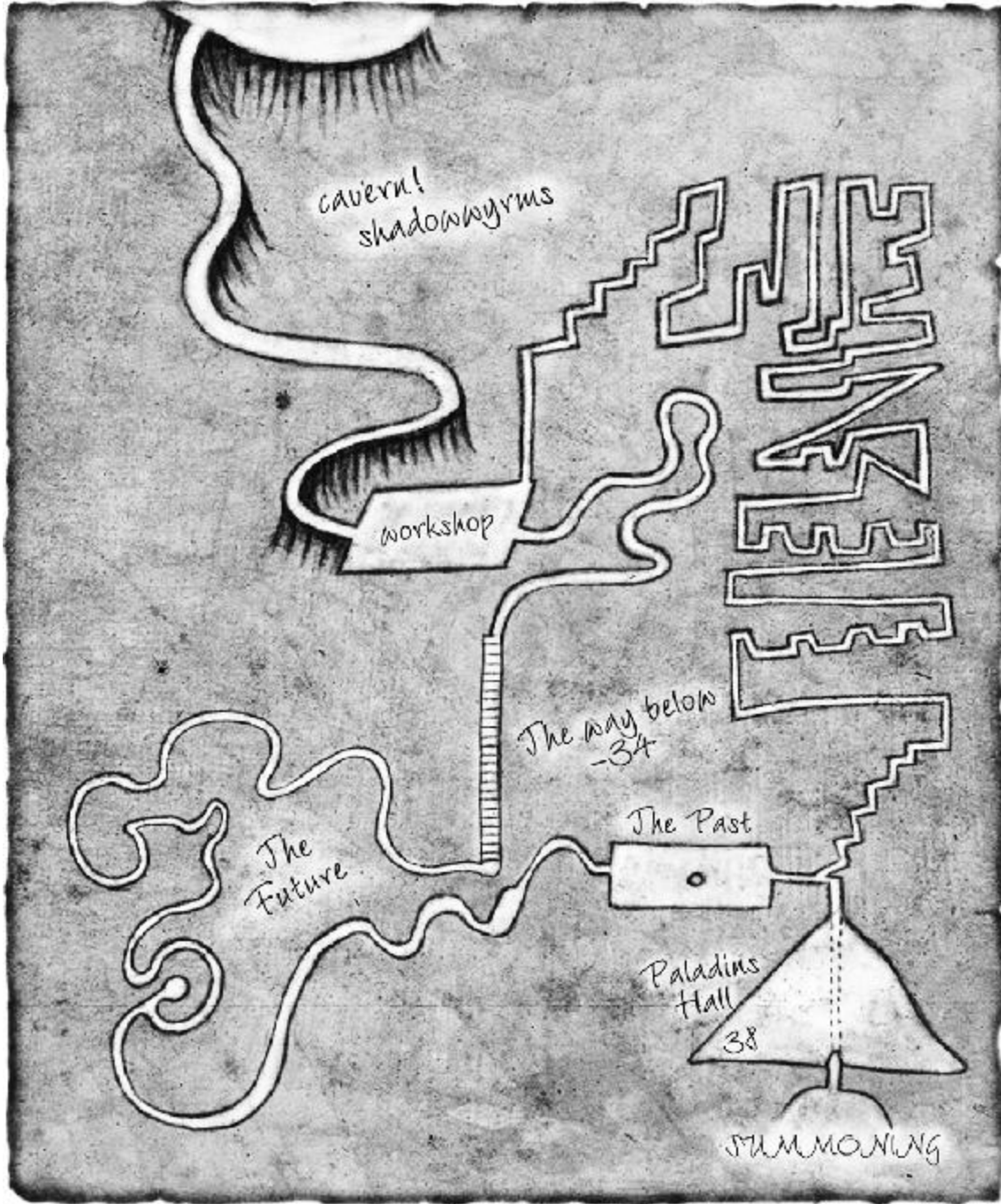
HARİTA.

Ağzım kurudu. Olabilir miydi? Sirmaya'nın bana böyle bir iyilik yapmayacağı kesindi. Hızlı bir telaşla sayfayı açtım.

Ve tabii ki gözlerim dağın haritasına takıldı.

Hepsi oradaydı. Bu atölye, daha önceki buz patikası. Daha önce denediğim tüm tüneller ve geçitlerle birlikte gölge wyrm yuvası bile işaretlenmişti.

Yine de bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Tek umursadığım ilerde beni neyin beklediği idi. Haritanın en alt köşesindeki devasa spiralde *SUMMONING* yazıyordu.

Rahibeler çağrıldıklarında oraya gitmeliydiler, benim de orada olmam gerekiyordu.

Heyecandan nefeslerim sığlaştı. Beni boydan boya kesecek uzun bir yol vardı, tünel tünel, geçit geçit, ya da kestirme bir yol vardı.

Şovalyeler Salonu olarak etiketlenmiş bir alandan geçen kutsanmış bir kestirme yol.

Haritaya göre üçgen şeklindeki mağarayı yarıklar, uçurumlar ve tehlikeli inişler dolduruyordu ama yanımda bir Airwitch vardı. Şu anda büyüsünü nasıl kullanacağını bilmiyor olsa da, Şovalyeler Salonu'na ulaştığımızda bunu çözebileceğimizden emindim.

Sırıtarak haritayı tekrar düzgünce katladım ve kalbimin hemen üzerindeki cebime yerleştirdim. Sonra bakışlarımı Nubrevnan'a sabitledim.

"Sana bir şey demeliyim," diye ilan ettim, ona doğru yürürken. "Peki ne olacak?"

Kaşları bir çentik yukarı kalktı. Rook'un boynunu kaşımaya ara verdi. "Peki ya... kahramanınız ve kurtarıcınız? Bunun hoş bir tonu var-"

Kafasına bir şaplak attım.

Güldü, itiraf etmeliyim ki hoş bir sestti. Gerçi belki de sadece benim heyecanım o anı aydınlatıyordu.

"Hep böyle misin?" Ayağa kalktığında sordum, kaskatı ama şaşırtıcı derecede enerjikti. "Yoksa acı mı böyle davranmana neden oluyor? Ya da belki de Cure-All adlı o tentür?"

"Yani, ben hep böyle çekici miyim?"

"Aklımdan geçen daha çok gülünçtü."

"Beni yaraladın, Ryber Fortiza." Dengeleyici elini masaya uzattı. "Sorunuza gelince, her zaman böyle miyim bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Hava yine buz gibi oldu. Nefesim buğulandı.

"O zaman size Kaptan dememe ne dersiniz?" Düğmelerini işaret ettim. "Gümüşün anlamı bu, değil mi?"

"Kaptan," diye tekrarladı, bakışları mesafeli bir hal almıştı. "Sanırım... hı, bu işe yarayacak." Hafif hafif kar yağmaya başladı.

Yüzüme indi, Rook'un geride bıraktığı çiziklere karşı hoş bir serinlikti. Yanaklarımdaki acıya rağmen sııttım, sııttım ve sııttım - evet, Sirmaya beni gerçekten de kutsamıştı. Bir harita ve bir Airwitch. Yakında Kız Kardeşlerime ulaşacaktım.

"O zaman gidelim, Kaptan." Kollarımı iki yana açtım. "Hazır varsayarsak, bir çıkış yolu buldum ve kaybedecek zamanımız yok."

"Yani beni de yanında mı getiriyorsun?" Kar bir anda durdu.

"Elbette." Korkunç sırtışıını görmeden önce döndüm ve merdivenlere yönelerek şifacı kitini kemerime bağladım.

"Biliyordum!" Kaptan seslendi.

değildi. En alt basamakta durdum ve arkama baktım. "Ne biliyordun?"

Ve işte : gülümsemesi. Yine de... bu sefer beni o kadar rahatsız etmedi.

" et, Ryber Fortiza," dedi elini döndürerek. "Sen büyüleyici olduğumu düşünüyorsun."

Y2787 D106

ANILAR

Lisbet bugün Çağrı'dan döndü.

Tanrıça ile buluştuktan sonra tüm Rahibelerin yaptığı gibi o da Koru'da belirdi ama onda farklı bir şeyler vardı. Taş, dolmenin içine geri kaydığı anda bunu hissettim.

Ondan güç *akıyordu*. Şafak ışığında yukarı dans eden dalgalar gönderdi. Diğer Kız Kardeşlerin bunu hissettiğini sanmıyorum, çünkü onlar benim gibi Sirmaya'nın yanında çalışmıyorlar. Güç ipliklerini görmeye ya da onları eleyip yakalamaya alışkın değiller.

Lisbet sakın adımlarla bana doğru yürüyordu; yürüyüşü, Yüce Olanlar'ın kış ortasında izlemeyi çok sevdiği dansçılarınkı kadar yumuşaktı.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar gümüştü. Neredeyse şeffaftı. Her zaman yeni gelenleri karşılayan Rahibe Nadya'nın yanından kasıla kasıla geçti.

Sightwitch Sisters, ve onun yerine benim için geldi.

İtiraf etmeliyim ki korkmuştum. Bu küçük kızın sahip olduğu güçten ve Sirmaya ile geçirdiği zamanın onu bir şekilde değiştirmiş olmasından korkuyordum.

Ama bana ulaşır ulaşmaz kollarını belime doladı ve sarıldı, sarıldı, sarıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu daha sıkı kendime çektim.

Diğer Kız Kardeşler bizi izlerken ona "Seni özledik," diye fısıldadım. Kimse bizi durdurmak için harekete geçmedi ve Nadya üzgün olmaktan çok şaşkın görünüyordu.

"Biliyorum," dedi Lisbet basitçe. Sonra gözlerimiz buluşana kadar geri çekildi. Onunkilere bakmak neredeyse *acı veriyordu*.

Çok parlak.

"Bir şeyler toplamalıyım Dysi ve bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var. Bir harita, çakmaktaşı keseniz ve şifa malzemeleriniz. Onları bir yere yerleştirmeliyiz.

Atölyen. O zaman benim için iki yeni alet yapmalısın. Şovalyelerin geçmiş yaşamlarını görmemizi sağlayacak bir görüş camı."

"Peki başka?" Bastırdım.

"Onları öldürmek için bir bıçak."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Emrettiği şeyin gerçekten de yapılması gerektiğini bir an bile sorgulamadım. Sözleri bir çocuğun değil, kadim, her şeyi bilen gerçeğin sözleriydi.

Yine de sordum, "Neden, Lisbet? Ne gördün?"

"Son Sightwitch Rahibe'nin dağa gittiğini gördüm. Bin yıl içinde, yanında bir Şovalye ile koridorlardan geçecek. Onun için bir yol hazırlamalıyız Dysi ve kaybolmaması için her şeyi hazırlamalıyız."

"Bin yıl." Kelimelerin tadı ateş gibiydi. Sadece söylerken bile boğazımı kurutuyor gibiydiler.

Evet, Sightwitch'ler gelecekte yaşıyorlardı ama bir Sightwitch'in bu kadar ileriye gördüğünü hiç duymamıştım.

Kollarımdaki soğuk şişlikler boynuma doğru yayıldı. "Bunu neden şimdi yapmak zorundayız, Lisbet? Neden on yıl sonra değil?"

"Çünkü," dedi, yüzünde ani bir gülümseme belirdi -sonradan gelen sözlerle çok çelişkili bir şekilde- "on yıl sonra hiçbirimiz burada olmayacağız, Dysi." Elini benimkinin içine kaydırды ve ekledi, "Şimdi Cora'yı görmeye gidebilir miyiz lütfen? Boğazı iyileşmiş olmalı ve bizi sorup duruyor."

ve Tanzi- için 3(?) saat kaldı.

Yanınızda bir arkadaşınızın olması yolculuğu çok daha iyi hale getirdi. Şurada.

Bunu yazdım çünkü bu doğru: bir arkadaşla sahip olmak yolculuğu daha iyi hale getiriyor.

Evet, Tanzi ve Rahibeler için endişeleniyordum. Evet, zamanın nasıl geçtiğini elimden geldiğince takip etmeye çalışıyordum. Ve evet, Kaptan'ı sürekli acele ettirmek zorundaydım. Ama yalnız olmamak güzeldi.

Kaptan her şeyden büyülenmişti. Manastıra yeni gelen bir Hizmetçi Rahibe gibi binlerce soru sordu.

Aslında, birçok yeni Rahibe'ye yaptığım gibi, Sightwitch'lerin kim olduğunu, görevimizin ne olduğunu ve neden dağın içinde olduğumu açıklamam gerekiyordu.

Ona her şeyi anlattım. Yardımsever Tanrıçamız Sirmaya'yı, Kuralları ve cazibeyi, geriye kalan tek Rahibe olduğumu. Burada geçirdiğim on üç yıla rağmen dağın içine hiç çağrılmadığımı söyledim.

Onunla konuşmak çok kolaydı ve göğsü yaralı ve anıları olmayan bir adam için şaşırtıcı derecede iyi bir dinleyiciydi. Sempatik homurtuları ve ara sıra ettiği yeminler gerçek gibiydi ve etrafımızda aniden yağan kar, onun benim durumumu gerçekten hissettiğini düşünmeme neden oldu.

"Nubrevnan'ı nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?" diye sordu bir noktada, haritada sadece *Aşağıdaki Yol* olarak işaretlenmiş ve yanında küçük bir 34 yazan kare bir merdiven boşluğundan aşağı inerken.

Uyuyan'a şükürler olsun ki, sürüyü kaybettiğimde kendiminkini de kaybettiğim için yolumuzu aydınlatacak Ateş Anahtarlı fenerler vardı. Herhangi bir komuta gerek kalmadan yanıp sönüyorlardı. On adım öteye ulaştığımızda bir sonraki fener yanıp *sönmeye* başlıyordu.

"Witchlands'in tüm dillerini öğreniyoruz," diye açıkladım. Adım, adım, adım. "Şarkılar öğrenerek başlıyoruz, böylece melodiler yeni hecelerin ve seslerin zihnimize yerleşmesine yardımcı oluyor."

"Dur tahmin edeyim. 'Lovats'ın Kuzeyindeki Bakireler' ile başladınız."

"Üçüncü şarkıydı aslında." Etkilenmiş bir şekilde arkama baktım. "Nasıl tahmin ettin?"

"Çünkü 'blighter' gerçek bir kelime değil ve sen bunu iki kez kullandın."

"Gerçek bir kelime değil mi? O zaman neden şarkıda var?"

"Bilmiyorum. Ritmin hatırına belki de?" Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, zarif bir elini göğsüne götürdü - zarar görmemiş kısmına- ve şarkı söylemeye başladı. "Lovats'ın kuzeyindeki Bakireler, hiçbiri bu kadar güzel görünmemişti-"

"Hayır!" Etrafımda döndüm, avuçlarım yükseldi. "Şarkı söylemek yok! Kim bilir burada uyandırabileceğin hangi yaratıklar var?"

Kaptan'ın yüzü çöktü. Sonra da bunca zamandır kocaman omzuna binmiş Rook'a döndü. "O kadar gürültü , değil mi Rook? *Ow.*" Kuşu omzundan indirdi. "Beni ısırdı!" "Tabii ki ısırdı." Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

"Onun adı Rook, sadece Rook değil."

"O' o kadar önemli, değil mi?" Kulağını ovuşturdu ve ağaç gövdesi büyüklüğünde somurtkan bir çocuk gibi suratını astı. Bilekleri ve kulakları bile devasaydı.

Etrafımızdaki hava yüklü bir sıcaklıkla ısındığında, içimden bir zevk geçti. Kaptan sihrini yeniden buluyordu. Onu nasıl kullanacağını hatırlaması an meselesiydi.

Yürüyüşe devam ederek, "'The'," dedim, "adımda 'ta' olmaması kadar önemli. Ryber, *Ryberta* değil. Rook, Rook değil."

"Ama sen bir insansın," diye itiraz etti Kaptan, ayak sesleri arkamda devam ederken. "O bir kuş."

"O bir kuş," diye düzelttim.

"Noden kurtar beni, sen gerçekten de kuralları hiç çiğnemiyorsun, değil mi?" "Bu da ne demek oluyor?" Sıcaklık yanaklarıma doğru yayıldı. Nasıl oldu da

kuralları bu sevdiğimi biliyor muydu? Beni sadece birkaç saattir tanıyordu.

Neredeyse soruyu sormamış olmayı dileyecektim, çünkü atölyeden ayrıldığından beri ona uymasını söylediğim her bir kuralı ve bu kurallara uymadığı için onu azarladığım her bir zamanı açık bir şekilde ayrıntılı olarak anlatmaya başladı (hafızası olmadığını düşünürsek ne büyük bir hatırlama yeteneği!).

"Kırk üç kez," dedi bana. "Hye, saydım ve kurallarını gerçekten sevdiğini inkâr edemeyeceğimi söyleyebilirim."

"Onları *sevmiyorum*," diye mırıldandım. "Ama onları takip etmeyeceksen neden sahip olasın ki?"

"Ya da," diye karşı çıktı, adımlarını hızlandırıp yanıma geldi, "belki de kurallar sadece çiğnenmek için vardır."

Bu sözler karşısında göğsüm sıkışmıştı. Sesi tıpkı Tanzi'nin sesine benziyordu ve gözlerimin arkasında aniden beliren yaşları saklayabilmemin tek yolu ona her zaman verdiğim cevabı vermektir.

Yine de önce sert bir alay önerdim. "Kuralları severim." Biraz daha hızlı adımlarla yürüdüm. "Bana bir yapı veriyorlar. Bana takip etmem için açık bir yol verirler."

-Bu arada bu 15. kuraldır: Her zaman işaretli yolu takip edin." "Ama belki işaretli yol doğru yol değildir. Belki de," dedi "Belirlenmiş tek bir yol yok" diye düşünüyormuş gibi bu kelimeyi uzattı.

"Elbette var. Tesadüf diye bir şey yoktur ve olması gerekeni değiştirmek de mümkün değildir."

"Ama bunu nereden *biliyorsun*? Tüm bunların" -elini döndürdü- "olman gereken şey olduğunu ve başka bir şey olmadığını nereden biliyorsun?"

O kadar hızlı bir şekilde durdum ki neredeyse takılıp düşüyordum ve gerçekten açıklayamadığım bir nedenden dolayı içimde bir öfke yükseldi. Sadece tek bir kelimeyle ifade edebileceğim kaynayan, vahşi bir sıcaklık, "Ne?"

Kaptan soruyu aynen söylendiği gibi aldı. "Bunu nasıl bildiğinizi sordum-"

"Seni duydum ama bunu neden söyledin?"

"Görüşü olmayan tek Rahibe olduğunu söyledin, bu da beni düşündürüyor: belki de olman gereken şey bu değildir."

"*Tabii ki* olmam gereken şey bu," diye . "Tesadüf diye bir şey yok! Manastırı daha dört yaşındayken kendi başıma buldum. Bunu yapan tek Rahibe benim! Bu da demek oluyor ki Sirmaya beni buraya getirdi çünkü olmam gereken şey buydu. Bir Sightwitch Rahibesi. *Güçlü* bir Sightwitch Kardeş. Hikayenin sonu."

Ellerim iki yanımda titreyerek öfkeli bir adım attığımda bir sarsıntı başladı. Öncekinden daha güçlüydü, ayaklarımı altımdan çekip aldı.

Basamaklara çöktüm, başımın üzerine koyarak top gibi kıvrıldım ve depremi geçmesini bekledim.

En az bir dakika sürdü, dağ gıcırdıyordu ve öfkeliydi. Toz pufladı ve tüylendi. Taşlar taşlara karşı kükredi.

Sirmaya kızgın. Üretebildiğim tek düşünce buydu. *Sirmaya kızgın.* *Sirmaya kızgın.*

Sadece bana kızgın olmaması için dua ettim. Dağa zorla girmiştım ve sayamayacağım kadar çok kuralı çiğnemiştım.

Sonunda sarsıntı , hareket etmedim. Orada öylece yattım, yaralanmıştım ve nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Bir hata mı yapmıştım? Yanlış yolu seçtiğim için Tanrıça kızgın mıydı?

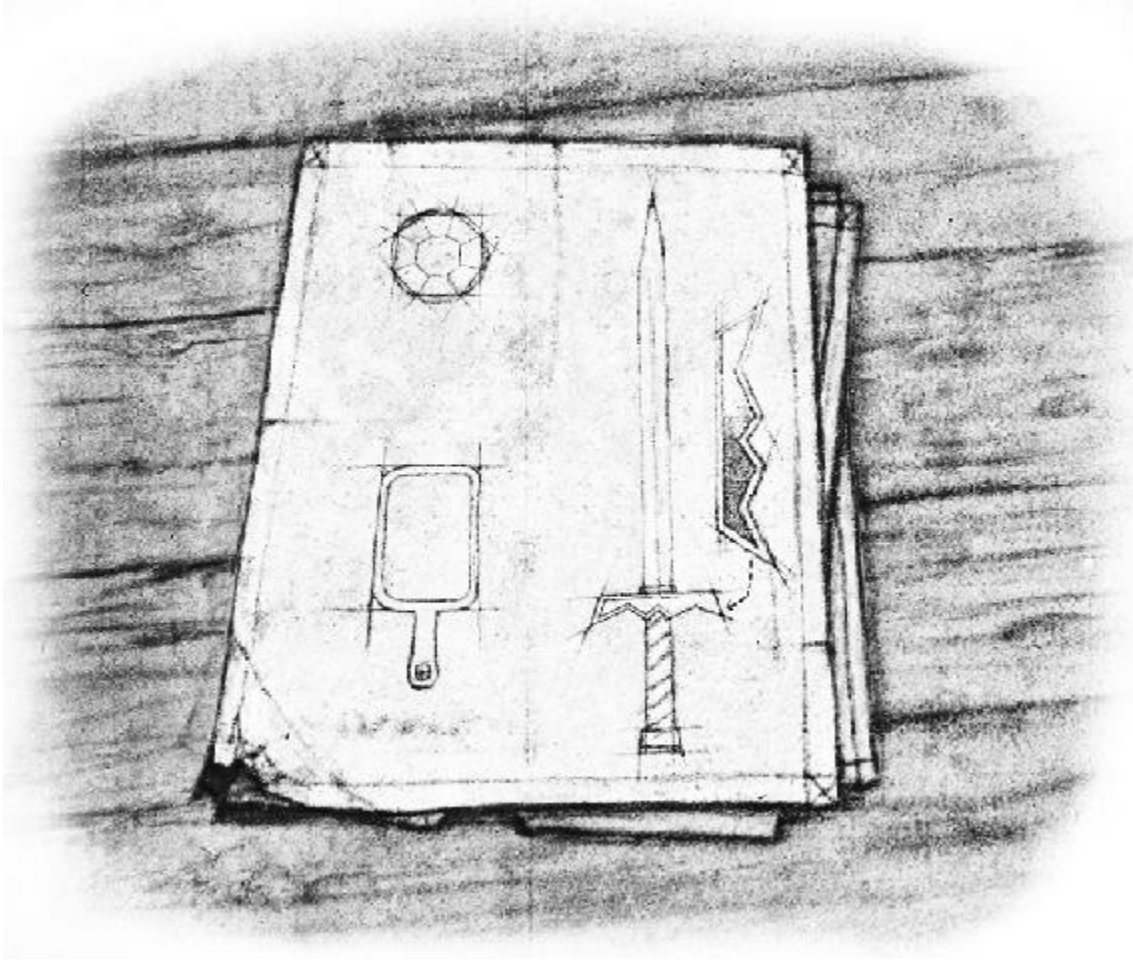
Hayır, sonunda karar verdim. Kaptan yanılıyordu. Tesadüf diye bir şey yoktu ve bu benim yolumdu.

Yapmak için geldiğim şeyi bitirecektim. Tanzi'yi ve diğer Kız Kardeşleri bulacaktım ve ne olursa olsun buna sıkı sıkıya bağlı kalmalıydım.

Y2787 D176

ANILAR

Lisbet'in bu sabah söylediği bir Şey her Şeyi değiştirdi. Bir yorum ve tüm bakış a ım değişti.

Ona izleme camı ve bıçak için yaptığım son tasarımı gösteriyordum.

"Cam daha büyük olmalı."  er eveyi işaret etti.

"Cam pahalıdır," dedim biraz da sinirlenerek. Ne de olsa bu, *sekiz yaşındaki bir çocuğun*  evirdiği dördüncü tasarımımdı.

"Bir dağ silsilesinin ortasında satın almanın çok zor olduğundan bahsetmiyorum bile, Lisbet."

"Daha büyük," diye ısrar etti.

"Sirmaya'dan gelen güç çok güçlü," diye ısrar ettim. "Daha büyük bir cam parçası için neden daha fazla zaman ve para kaybetmemiz gerektiğini anlamıyorum."

Küçük çenesi yana doğru çıkıktı ve yemin ederim gözleri gümüş bir ışıkla parlıyordu. "Sirmaya'nın güçlü olup olmaması önemli değil," dedi Tanrıça'nın tüm otoritesiyle. "İplikleri bağlanacak yeterli yüzeye sahip değilse, büyü asla yeterince güçlü olmayacaktır."

Ağzım açık kaldı. Sözlerinin anlamları zihnimde çözülürken en az bir dakika boyunca aptal gibi aval aval baktım.

Tabii ki. Elbette bir Paladin'in geçmiş yaşamlarını ortaya çıkaracak bir büyü yığınla güce ve elbette bu gücün İplerinin bağlı kalacağı bir alana ihtiyaç duyacaktır.

Bunca zamandır, Vergedi Düğümü bir geçit oluşturacak kadar güçlü olmadığından değil; *çok küçük* malzemeler kullanıyordum. Kutsanmış Sirmaya, neden göremedim? Çok açıktı! Cevap en başından beri ayak parmağımın altında gizleniyordu, ama ben asla Bir keresinde ayağımı kaldırmayı düşünmüştüm.

"Doğru," diye mırıldandım ona, çoktan arkamı dönmüştüm. Merdivenlere doğru ateş etmeye başladım bile. "Nadya'ya daha fazla bardak getirteceğim." Ayaklarım basamaklara çarptı ve hızla aşağıya, kaya yığınlarımın yanına indim. Kıyıdan gelen kireçtaşı, bu dağlardan gelen granit, kuzeydeki düzlüklerden gelen kil ...

Yapmam gereken altı kapı için altı çeşit taş gerekiyordu. Ama küçük kayalar yeterli değildi. Kayalara ihtiyacım vardı. Monolitlere ihtiyacım vardı.

Saria, daha en yakın yığına ulaşmadan karar verdim. Leydi Saria yardım edebilirdi ve bir hafta içinde Altı ile bir toplantım vardı.

Her şey *yoluna* girecekti.

Ve Rahibe Nadya bunca zamandır haklıydı: cevabımı bulmak için ihtiyacım olan tek şey bir şeyleri sarsacak bir değişiklikti.

2(?) saat kaldı nd Tanzi

Kaptan özür dilemeye çalıştı. Bu, Aşağı Yol'daki yolculuğumuzun geri kalanı boyunca konuştuğumuz tek andı ve aynı zamanda *Gelecek* olarak adlandırılan, tamamen buzdan oyulmuş bir tünelde paylaştığımız tek kelimelerdi.

Kaptan on yedi kez üzgün olduğunu söyledi ve on yedi kez onu görmezden geldim.

Çocukça davrandım. Bunu şimdi anlıyorum ama yanıt vermek, sözlerinin beni neden üzdüğünü düşünmem gerektiği anlamına .

Ve bu yapmaya hazır olmadığım bir şeydi.

Rook tüm yolculuk boyunca omzuma yaslandı ve dişlerim her gıcırdamaya başladığında boynuma sarıldı.

Daha önce gölge wyrm'lerin bulunduğu mağarada olduğu gibi, buz içeriden aydınlatılmış gibiydi. O kadar parlaktı ki görmek için gözlerimi kısmam gerekti.

Ve yine daha önce olduğu gibi, siyah iplikçikler ve lekeler donmuş mavinin derinliklerinde geziniyordu. Gerçek şekilleri ayırt etmek için çok uzaktaydılar ama yine de oradaydılar ve görmezden gelinmeleri imkânsızdı.

"Sence bunlar ne?" Kaptan, insan şeklini andıran karanlık bir genişliğin yanından hızla geçerken sordu. Çizgiler ondan her yöne doğru yayılıyordu. "Neredeyse buz... *yarılıyor* gibi görünüyor."

"Yarılmanın ne olduğunu hatırlıyorsun," dedim onunla en az yarım saattir ilk kez konuşurken, "ama kendi adını hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Bir omzunu silkti. "Ben de anlamıyorum. Bir bıçağı nasıl düzgün tutacağımı biliyorum ve 'Lovats'ın Kuzeyindeki Bakireler'in tüm sözlerini söyleyebilirim. Ama adımın ne olduğunu, buraya nasıl geldiğimi ya da neden bu pisliğe bulandığımı" -kollarını sıvazladı- "hiç hatırlamıyorum."

Bir vuruş geçti. İki. Sonra aceleyle ekledi, "Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

On sekiz numaralı özür ve bu sefer karşılığında bir homurtu sundum.

Doksan üç adım sonra Gelecek'ten ayrıldık ve haritada yeni bir noktaya ulaştık: *Geçmiş* olarak etiketlenmiş uzun, karanlık bir oda.

Kaptan omzumun üzerinden haritayı okurken, "Tuhaf isimler," diye fısıldadı. "Biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

"Sightwitch'ler sembolizmlerini severler," cevap verdim - yine fısıltıyla, çünkü bu alan sessizlik gerektiriyordu. Sonra, başka ne yapacağımı bilmediğim için, "Ateşle," diye mırıldandım.

Küçük bir puf sesi duyuldu ve yanımızdaki duvarda yalnız bir meşale canlandı. Bunun gibi bir tek o vardı. Ben de sürünerek yaklaştım, Kaptan hemen arkamızıdaydı ve onu çekip aldım.

Rook omzumun zıplamasından hoşlanmadı ve kulağıma hırçın bir tıslamadan sonra -bu odada o bile sessiz kaldı- Kaptan'ın daha geniş olan tünek yerine geri zıpladı.

Fener elime mükemmel bir şekilde oturdu. Parmaklarımın rahatça kavrayabilmesi için tam olarak doğru boyutta, kolumu yormadan tutabilmem için tam olarak doğru ağırlıkta.

"Bu işaretler ne anlama geliyor?" Kaptan sordu ve ışığı işaret ettiği yere keskin bir kabartma ortaya çıktı.

Tünellerdeki motifin aynısıydı ama her onuncu taşın üzerine yeni bir tasarım oyulmuştu.

"Bunlar... duvarcı izleri," dedim yavaşça, Hilga'yla yaptığım bir dersin anısı canlanıyordu. "Bu da demek oluyor ki bu oda Dünya Cadıları zamanından önce inşa edilmiş."

"Dünyalı cadılardan önce bir zaman olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü insanlar unuttu. Büyünün Cadı Toprakları'nın her yerinde var olmadığı bir zamandı." Duvarı yanımda tutarak yürüyüşümüze devam ettim. Bu sefer Kaptan yanımda kaldı ve ben de onu durdurmadım. Bu odadaki karanlık canlı gibiydi. Nefes alıyor ve sinsice ilerliyordu ve elimizdeki tek silah meşalenin zayıf titreşimiydi.

Harita olmasaydı, odanın şeklinin dikdörtgen olduğunu ya da odanın diğer ucunda bir çıkışın beklediğini bilmeme imkân yoktu.

"Sightwitch'ler büyü'nün arkasına saklandıklarında," diye açıkladım yumuşak bir tonda, "tuttuğumuz tüm kayıtlar ve anılar kısa sürede unutuldu, çünkü tarih çok kolay bir şekilde yeniden yazılır ve geçmiş çok kolay bir şekilde silinir."

Tıpkı Aşağıdaki Yol'da yaptığım gibi, öğretmen rolüne . Dersleri okumak ve bildiklerimi paylaşmak - bu basit görevle ilgili bir şey etrafımızdaki sonsuz karanlığı daha az tehdit edici hale getirdi.

Her kuralı kelimesi kelimesine ezberlediğim gibi, bu dersi de aynen Rahibe Hilga'nın bana öğrettiği gibi ezberlemiştim.

"Bir zamanlar, tüm Cadı Toprakları'nda sihre sahip sadece on iki kişi vardı. Şovalyeler olarak bilinen bu kişilere güçleri uyuyan Tanrıça'nın Kendisi tarafından bahşedilmiş ve toprakları korumakla görevlendirilmişlerdi. Bir Paladin öldüğünde, anıları ve büyüleri bir başkasında yeniden doğardı. Bu döngü, Witchlands var olduğu sürece tekrar tekrar devam etti. Ta ki bir gün On İki ortadan kaybolana kadar."

Soğuk üzerime fısıldadı - Kaptan'ın büyülerinden gelen bir rüzgar. "Şovalyeler nereye gitti?" diye sordu.

"Sonsuza dek öldüler. Artık reenkarnasyon yok." Yürürken elimi motifin üzerinde gezdirdim, yivleri şaşırtıcı derecede . Sonra okudum:

"Altı, altıya saldırdı ve kendilerini kral yaptı. Biri beşi devirdi ve her şeyi çaldı."

"Bunu daha önce de duymuştum," diye mırıldandı Kaptan. Alnını ovuşturdu. "Bu... bir şeyden."

Başımı salladım. "'Eridysi'nin Ağıdı.' Gerçi o kısmı duymuş olmana şaşırdım. Çoğu insan sadece küçük bir mısra bilir."

"Kırık bir kalp hakkında, değil mi? Nedense ben de o şarkıyı hatırlıyorum. Ama merak etme. Onu söylemeyeceğim." Kaptan, her zamanki mırıltısıyla dikkatleri üzerine çekmeyen Kale'yi tırmaladı. "Ama alıntıladığınız dizeler ne anlama geliyor?"

"Şovalyeler birbirlerine düşman oldular demek istiyorlar. Binlerce yıl liderlerin yükselişini ve düşüşünü izledikten, barışı koruduktan ve toplumun sınırlarında yaşadıktan sonra, Şovalyelerin yarısı güç istediklerine karar verdi. Liderlik etmek istediler. Böylece altı kişi altısını öldürdü ve son bir Şovalye hepsine ihanet etti..." Kaptan meşalenin ışığından kaybolurken ben de sözümü yarıda kestim.

Yürümeyi bırakmıştı.

"Ne oldu?" Geriye doğru eğildim. Üzerine ışık vurdu. "Neyin var?"
Başını bir yana eğmiş, gözlerini . "Bunu duyuyor musun?" diye
fısıldamadan önce bir nefes aldı.

Parmaklarım bıçağıma doğru hareket etti. "Neyi duydun?"
Odanın ortasını inceledi ama gölgelerin ötesinde görececek bir şey
yoktu.

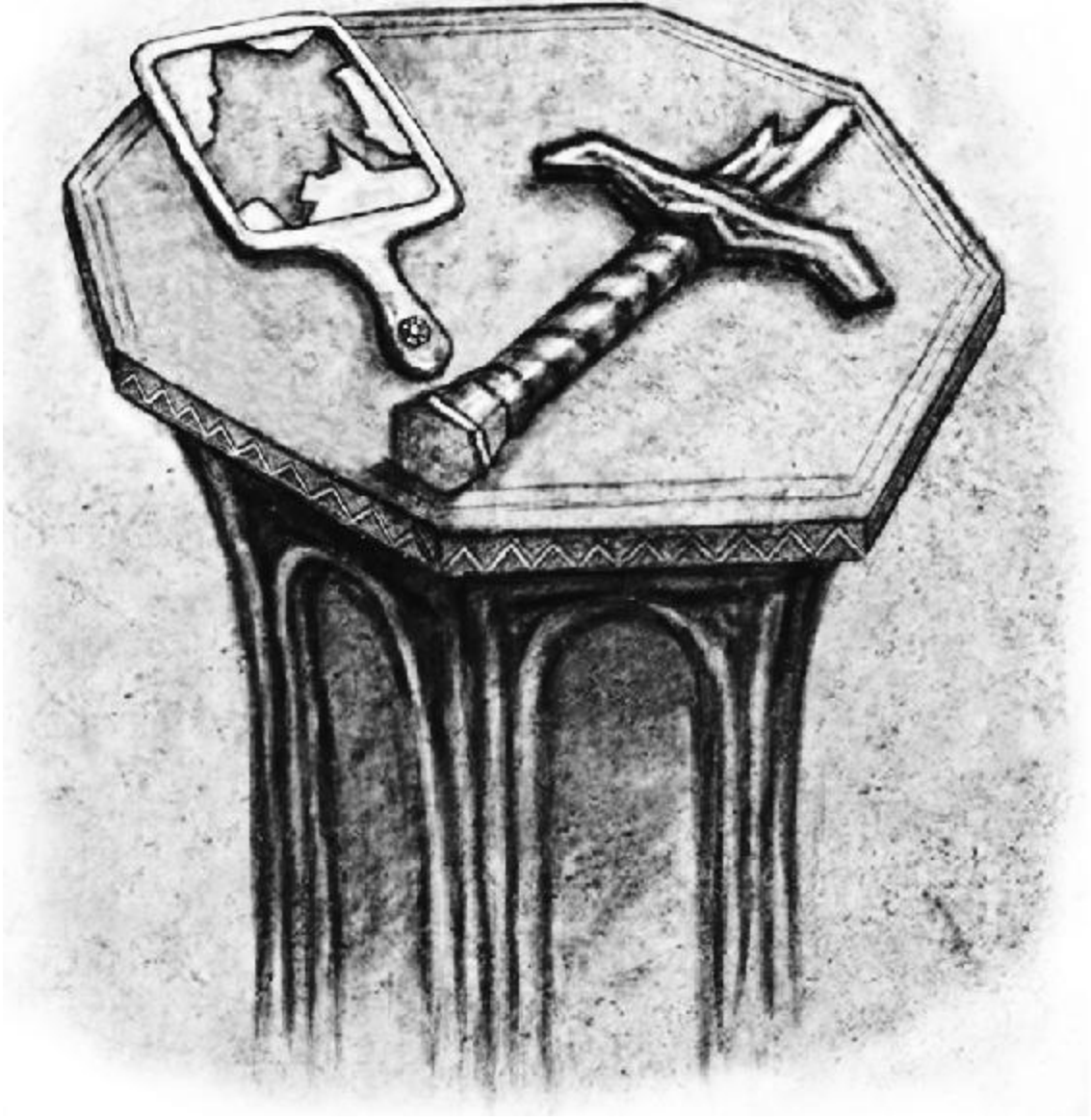
"Sesler," dedi Kaptan sonunda. "Bizimle konuştuklarını duyuyor
musun?" "Hayır," dedim, "ve muhtemelen dinlememelisin." Yine de
çoktan yola çıkmıştı. Hiç endişelenmeden, uzun bacakları onu uzaklara
taşıdı.

ve karanlık onu içine çekti.

Midem çukurlaştı. Ağzım kurudu, ama tüm akla ve mantığa karşı,
onun peşinden koşmaya başladım.

Benim her üç adımına karşılık o da bir adım attı. geçmeden ben ve
fenerim ona yetiştik. Mermer bir kaidenin önüne dikilmişti, üzerinde
bir kabza duruyordu, neredeyse ön kolum kadar uzun ama çapraz
muhafazanın üzerinde sadece sivri bir çelik parçası vardı.

Kırık bıçağın yanında uzun saplı kare bir çerçeve vardı. Bana küçük
yazıları büyütme için kullanılan bir okuma gözlüğünü hatırlattı, ancak
bu çerçeve daha büyüktü ve camının çoğu kırılmış ve kaybolmuştu.

Ben Kaptan'ı durduramadan parmakları bardağın sapına . Yukarı kaldırıyordu. Kolunu tuttum ama çok geç kalmıştım. Çok yavaştım.

Sonra onu gördüm. Hâlâ çerçevenin kenarına yapışan parçaların arasından onu gördüm. Elimini geri çektim ve boğazımı sıktım.

Çünkü camdan görünen Kaptan'ın yüzü değildi. Yaralı bir yüzdü, öfkeli bir yüz. Dudakları geriye kıvrılmış ve dişleri şiddetle açılmış bir adam.

İki adım geri gittim ve yüz bir kadına dönüştü. Sonra başka bir adamın. Söyleyemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bir kişinin dönüştüğünü gördüm; her biri bir önceki kadar vahşi ve öfkeliydi.

Sonra Kaptan bardağı bıraktı ve elleriyle yüzünü kavradı. "Dur," diye hırladı. "Seni anlayamıyorum-"

Etrafında dönüp durdu. Sonra karanlığa doğru bağırdı, "Kimsiniz siz? Gösterin kendinizi!" Tekrar döndü, her haykırışında daha da yüksek sesle. "Bana bağırmayı kes, kimsin sen? Durun, *durun, durun.*"

Fayansları sarsan büyük bir kemik çatırtısıyla dizlerinin üzerine düştü. Hareketleri sarsıntılı ve çılgınca oldu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Ayaklarım yere yapışmıştı ve zihnim işe yaramaz bir düşünce iğnesi kadar küçülmüştü: *Ona ne oluyor?*

Cevabımı birkaç dakika sonra bana doğru hamle yaptığında aldım.

"Öldür beni." Kelimeler boğazından fırladı. Gözleri şişkinleştii, loş ışık çemberinde parlayan küreler. "ÖLDÜR BENİ."

Siyah çizgiler yüzüne ve gözlerine doğru yayılıyordu. Çenesinin kenarında siyah bir kabarcık oluşmuştu.

Düşünmedim, bunun için zamanım yoktu. Tek yapabildiğim tepki vermektii. Yarılıyordu, büyüsü onu yakıyordu ve eğer hemen *bir şey* yapmazsam beni öldürecekti.

Daha önce bölünme görmemiştim ama ölümün tek sonuç olduğunu bilecek kadar sık okumuştum.

Meşaleyi ona doğru fırlattım. Havada sarsıldı ve yere düştüğünü görmeden önce kaidenin üzerindeydim ve devasa kabzayı yukarı çekiyordum. kavramak için iki elimi birden kullanmam ama yukarı doğru uzanan çelik hâlâ kesmeye yetecek kadar uzundu.

Ve yeterince uzun, umarım, öldürmek için.

Ona doğru geri döndüm. Elleri ve dizleri üzerinde, çoktan meşalenin yanından sürünerek geçmişti. Meşale arkasında yanıyor, onu alevler içinde siluet haline getiriyordu.

Crypts'teki Skull-Face'e benziyordu.

Saldırdım. Yapmak *zorundaydım* - eğer onu alçalmışken yakalayamazsam dövüşemeyeceğim kadar iriydi. Bu yüzden yüzüne nişan aldım ve saldırdım.

İki sıçrayışta ona ulaştım. Sanki bana boğazını sunuyormuş gibi başını geriye eğdi.

"Öldür beni," diye tekrarladı. Artık bir törpü değil, doğrudan zihnimin merkezine doğru akan net, ısrarlı bir emirdi.

Tökezledim. Yavaşladım. Tereddüt ettim.

Ve o anda, Kale aramıza daldı. Tüyler, ulumalar ve kesmek için pençeler. Atölyede tehdit ettiği saldırıyı şimdi tüm gücüyle yapıyordu.

Pençeleri yüzümü kesti, gücü beni geri itti. Bıçak metal bir şangırtıyla ellerimden düştü. Geriye doğru sallandım, kollarımı savurdum.

-Ama yere düşmemi engelleyecek kadar değil.

Sonra her şey durdu. Kale, şimdi fayansların üzerine yayılmış olan Kaptan'a doğru kanat çırpı ve birkaç kalp atışı boyunca orada oturdum ve hareket etmedim.

Düşerken kırdığım bileklerim ağrıyordu. Yüzüm, Rook'un pençelerinin her birinin derimi yırttığı zonklayan ısı çizgileriyle yandı.

Bu sırada meşale yanıp sönmeye devam ediyor, gölgeler Kaptan'ın üzerinde dalgalanıyordu. Karanlık etrafımda uğulduyordu. Işığın ulaşamayacağı bir yerdeydim; kendi sığ nefeslerimden ve çarpan nabzımdan başka bir şey duyamıyordum.

"Özür dilerim." Kelimeler fayansların üzerinden bana doğru kaydı. Kaptan yan tarafına yuvarlandı, hareketi sertti. Acı çekiyordu. Arkasındaki fener yüzünden yüzünü göremiyordum. "Ben... çok üzgünüm, Ryber."

Rook Kaptan'ın bacağını dürterek endişeyle mırıldandı.

"Nesin sen?" Nefes aldım, bedenim taş gibi hareketsizdi.

"Bilmiyorum." Sert bir nefes vererek oturma pozisyonuna geçti.

Arkasındaki ışık daha da küçüldü ve Rook, Kaptan'ın bacağına doğru zıpladı.

Kuş iki kez benim yerime bu Nubrevnan adamını seçmişti. Yine de ne üzgün ne de kızgındım.

Kale sebepsiz bir şey yapmazdı, o halde soru şuydu: Sebebi neydi?

"Yarılmışsın," dedim, sonunda yükselmek istercesine bacaklarımı içeri çektim.

Kaptan yavaşça başını salladı. Işığı zıplattı. "Ama sonra yarılma durdu."

"Bu mümkün değil." Bunun mümkün olmadığını biliyordum. Rahibe Hilga ve Rahibe Rose bana bunu öğretilmişti ve Hafıza Kayıtları'nda da okumuştum.

"Ama oldu." Kendi bacaklarını çekerek beni taklit etti. "Bir ses bana 'Henüz değil' dedi ve sonra... damarlarımdaki *ateş söndü*."

Bileklerim protesto edercesine inlese de kendimi ayağa kaldırdım. "Yarılmadan önce duyduğun sesler, kimdi onlar? *Neydiler*?"

"Bilmiyorum." Başını salladı ve o konuşmaya devam ederken, her seferinde ölçülü bir adım atarak ona yaklaştım.

Yol boyunca elimi bıçağımdan ayırmadım.

"Anlamadığım kelimeler kullandılar Ryber ve çığlık attılar, çığlık attılar ve çığlık attılar. Acı çekiyorlardı. Birisi onlara ihanet etmişti. O kadarını biliyordum, o kadarını hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda *benmişim* gibi hissediyordum. Sanki sesler *benim* anılarımdı ve ben ihanete uğramıştım."

Kaptan'ın yanına ulaştım ve o ve Kale bakışlarını bana doğru kaldırdılar.

Kale öfkelenildi, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardı.

Ancak Yüzbaşı o kadar utanmış, o kadar üzgün görünüyordu ki, onu öldürmemi tekrar isteyebileceğini düşündüm.

Birbirimize baktık, onun göğsü kıpırdamıyordu. Benimki içeri ve dışarı eğildi. Üç nefes aldım. Sonra dedi ki, "Burayı sevmiyorum, Ryber. Gitmek istiyorum. Kız kardeşlerini bulduktan sonra, lütfen: Gitmek istiyorum."

Sözlerimi toparlamam bir anımı aldı. Gerçek şu ki, nasıl ayrılacağımı bilmiyordum. Tanzi ve diğerlerini bulduğumda ne olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, onlara katılacağımdı.

Ve özümde, umduğum şey kesinlikle buydu.

Ben de basitçe, "Neredeyse geldik Kaptan," diye cevap verdim. Sonra ona elimi uzattım.

Bu hareket karşısında gerildi. Sonra bunun ne anlama geldiğini anlamış gibiydi - ona sadece fiziksel temasa izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda bunu teklif ediyordum.

Dudağının kenarı yukarı doğru seğırdi ama elimi eline almadı. Onun yerine hantalca bir ayakta kendi üzerinde durdu-ki ben

Takdir ettim. Meşaleyi geri aldıktan sonra, onu omzunda duran Rook ile kamburlaşmış bir utanç sütunu olarak buldum.

"Eğer bir daha olursa," dedi. "Eğer tekrar yararsam, lütfen bıçağını bana sapla, Ryber. Seni asla korkutmak istemiyorum ve sana asla zarar vermek istemiyorum."

"Hye," dedim, bunu söylerken Rook'a .

Çünkü ikimiz de Kaptan'ı öldürmeme asla izin vermeyeceğini biliyorduk. Bu Nubrevnan adamında özel bir şeyler vardı ve bunun ne olabileceğine dair şüphelerim vardı.

Y2787 D271

ANILAR

Atölyemdeki bugünkü toplantıda ilk kez Altı'nın tamamı hazır bulundu. Kale Kralı'nın pek bir katkısı olmadı. Masamızda oturması ve kendisiyle konuşulduğunda konuşması, ancak hiçbir zaman grubun *bir parçasıymış* gibi hissetmemesi çok garip.

Tüm bu girişim onun fikriydi, dolayısıyla elbette o da bunun bir parçası. Elbette o da bizden biri.

Yine de bu his beni rahatsız ediyor. Ayrıca, sık sık generaliyle ne zaman tanışacağımı merak ediyorum. Eğer bu adam planlarımız için bu kadar önemliyse, neden hiç gelmiyor?

Daha önce de olduğu gibi, Leydi Baile toplantıdan sonra diğerleri gidene kadar bekledi. Daha dudaklarını bile ayırmadan ne soracağını biliyordum ve bunu duyunca ayak parmaklarıma kadar kızardım.

O daha tek kelime edemeden ben ağzımdan kaçırdım: "Bastien'in senin Kalp İpliğın olduğunu nereden biliyordun?"

Solgun kaşları havaya kalktı. "Bilge Sightwitch benden tavsiye mi istiyor? Ne tuhaf bir dönüş."

Yanaklarımdaki sıcaklık daha da arttı ve o da güldü. "Dalga geçmemeliydim, Dysi. Özür dilerim. Ve soruna cevap vermek gerekirse" -masanın kenarına yaslandı ve kalbini okşadı- "Bastien'in benim için doğru kişi olduğunu biliyordum çünkü burada hissettim."

"Geçmiş yaşamlarında... o senin Kalp İpliğın mıydı?" Bu soru karşısında tereddüt ettim. Şovalyeler reenkarnasyonlarından nadiren bahsederlerdi ve bunun sebebinin konunun rahatsız edici olması mı yoksa bu bedenin her zaman sahip oldukları beden olmadığını unutmuş olmaları mı olduğunu asla bilemedim.

Baile'nin kolay yanıtına bakarak ikincisi olduğuna karar verdim.

"Hayır, o geçmiş yaşamlarda benim Kalp İpliğim değildi. Ve belki de bir daha asla olmayacak. Kalp İplikleri kadere bağlı değildir ve tekil olmaları da gerekmez. Her ilişki gibi, Kalp İpliği de yaptığınız bir seçimdir.

"Bağ, saygı ve paylaşılan deneyimden oluşur ve cazibe bazen rol oynayabilse de gerekli değildir. Sevgi sevgidir ve biz insanların sahip olduğu en güçlü bağıdır."

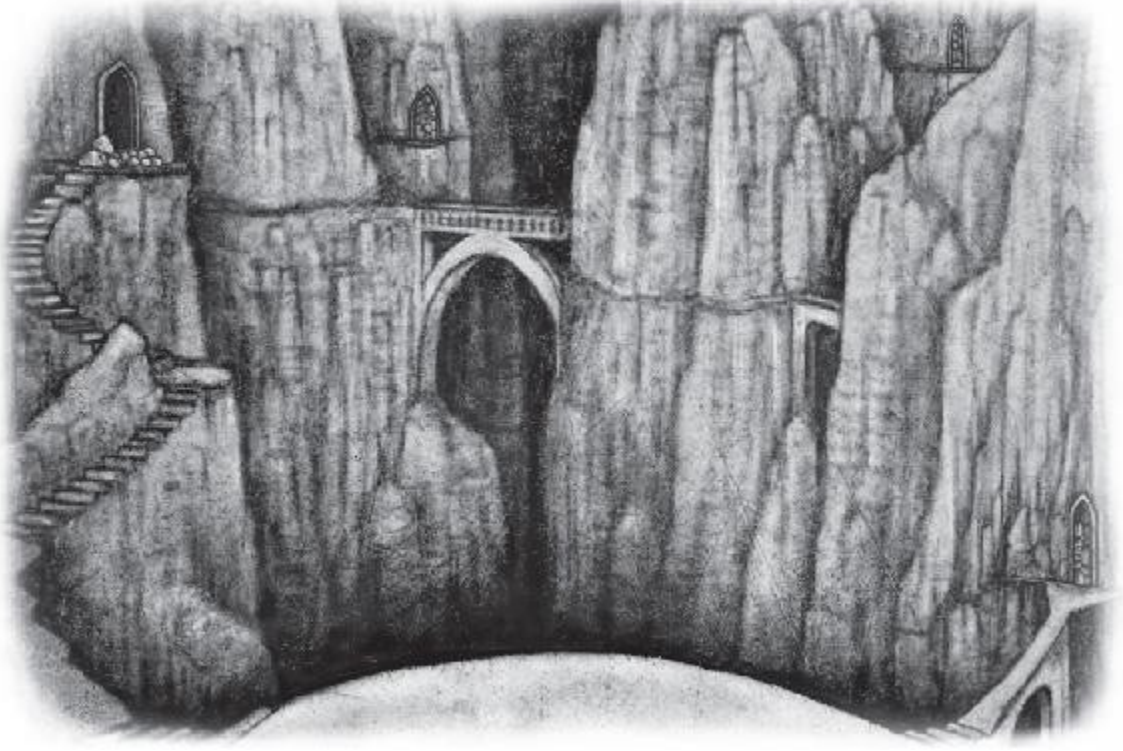
Durakladı, dudakları bir tarafa doğru büzüldü. Yine yüzümün kızarması geçmedi ve kendimi annesini etkilemeye çalışan bir çocuk gibi ellerime bakarken buldum.

"Dysi," diye mırıldandı sonunda ve parmağının nazik bir hareketiyle çenemi yukarı kaldırdı. Sonra bana binlerce hayat yaşamış ve binlerce aşk sevmiş birinin gülümsemesini sundu. "Eğer değer verdiğin birini bulduysan," dedi, "ve eğer o kişi sana değer veriyorsa, bunun geçip gitmesine izin verme. Bunu yaparsan en büyük pişmanlığın bu olur."

Elini geri çekti ve ben daha kayda değer bir yanıt veremedim masadan kalktı ve görüşmemiz resmen sona erdi.

1(?) saat kaldı nd Tanzi-

Şovalyeler Salonu.

Eğer gölge wyrm'lerin ininin devasa düşünmüş olsaydım, bu mağaranın yanında hiçbir şeydi. Görebildiğim kadarıyla tavan eğri büğrüydü, yukarı, yukarı ve yukarı.

Ve görebildiğim , aşağıya doğru düştü.

Kaptan ve ben eğri büğrü bir çıkıntının üzerinde durduk, az önce terk ettiğimiz tünel arkamızdaydı.

Solumuzda yükselen bir merdiven boşluğu dışında gidecek hiçbir yer yoktu. Yine de harita, farklı seviyelerde ve derinliklerde yedi kapının yanı sıra koridorun ortasından geçen bir yolu açıkça gösteriyordu.

"Ben bir köprü bekliyordum," dedim haritayı açıp önümde tutarak. "Gördün mü? Tam burada, bir köprünün bizi ihtiyacım olan kapıya götüreceği yazıyor."

Ben konuşurken, Rook gagasını kulağıma sürttü. Ben de dalgınca boynunu kaşıdım. "İşe yarar bir şey görüyor musun?" Ona sordum ama tek söylediği

coo yaptı.

"Belki köprü düşmüştür?" Kaptan bunu önerdi. Kasıla kasıla kayalığın kenarına geldi. Uzun gövdesini bir kez eğdi, boynunu bir kez uzattı ve dümdüz aşağıya baktı.

Ürperdim. "Böyle eğilerek beni sinirlendiriyorsun."

"Oldukça yakınım, değil mi?" Lekeli elini bana doğru çevirdi ve Cadı İşareti'ni gösterdi. "Sanırım zihnim 'Kesinlikle olmaz' dese de bedenim uçabileceğini biliyor." Bununla birlikte doğruldu ve "Zaten görecektir bir şey yok. Köprü her ne idiyse, artık burada değil."

Merdivenlerden yukarı kaşlarımı çatarak çıktım. Harita yukarıda bir kapı gösteriyordu ama ihtiyacım olan bu değildi. Hatta yanında açıkça *Hayır yazıyordu*.

Ama başka alternatif yoktu ve Kaptan'la burada durduğumuz her an, Tanzi'ye ulaşmak için sahip olduğum bir an daha azalıyordu.

Zaman tükeniyordu. Tam olarak ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum ama fazla olmayacağını biliyordum.

Böylece merdivenlerden yukarı çıktık, Rook kanatla, Kaptan ve ben yürüyerek. Toplamda elli dört basamak, her biri düzensiz ve garip bir şekilde dik.

Kaptan basamakları kolay buldu, ancak zirveye ulaştığımızda o bile nefes nefese kalmıştı; burada ikinci bir engebeli çıkıntının yanı sıra haritada işaretlenmiş kapıyla karşılaştık.

Bu gerçek bir kapı değil, boyumun iki katı ve enimin dört katı genişliğinde bir kemerdi. Gri molozlar yarısını kapatmıştı, sanki diğer tarafta bir tuğla duvar yıkılmıştı.

Kemerin içindeki her şey en soluk mavi ışıkla parlıyordu ve yakınlarda gerçekten bir buz ya da tilki ateşi olsaydı, bunun buzdan ya da tilki ateşinden kaynaklandığını düşünürdüm. Ama yoktu. Bunun yerine mağara duvarı, çıkıntının iki yanına dizilmiş altı şişman aplik dışında boştu. Ayaklarım son merdivenden ayrılır ayrılmaz hepsi alev alev yanmaya başladı.

Ben de Kaptan gibi adımlarımın ortasında donup kaldım. Orada öylece durduk, gölge büyücülerinin, seslerin ya da Ölüm Bakirelerinin şarkı söylemesi için hazırlandık.

Ancak Kale, sıkılmış olabileceği kadar sıkılmış görünüyordu. Sanki örümcek avlıyormuş gibi yıkılmış tuğlaların etrafında zıpladı ve gagaladı-

Ama bir örümcek yemeye tenezzül etmeyeceğini biliyordum.

Yine de onun rahatlığına , bu yüzden ölçülü adımlarla kapıya doğru süzıldüm. Her santimde sesler içeri sızıyordu. Kurbağalar, cırcır böcekleri, bir esinti... ve başka bir şey. Hepsinin üstünde vızıldayan ve dişlerimi titreten bir şey.

"Ağustos böcekleri." Kaptan'ın ağzından çıkan bu kelime beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmışa benziyordu.

"Ama burada ağustos böcekleri yok," dedim. "Ve... bunlar ağaç kökleri mi?" Merak, temkinliliğimi yok etti. Adımlarımı hızlandırdım ve molozların etrafında dolanan budaklı bitkiye dokundum. Sertti ama kökten çok kabuğa benziyordu.

"Bu bir asma," dedi Kaptan, sesinde şaşkın bir tını vardı. "Ve bu benim düğmem."

Dönüp ona baktım ve Rook'un gagasında gümüş bir düğme olduğunu gördüm.

Alnım çatladı. "Bu yoldan gelmiş olmalısın. Ama nasıl? Ve bu kapı nereye açılıyor?"

Kaptan omuz silkti ama bu dikkati dağılmış bir hareketti. Şimdiden yanımdan hızla geçerek molozlara ve sarmaşıklara doğru ilerliyordu.

"Burada olduğumu hatırlamıyorum," dedi, "ama bu sesler, bu esinti. Onları tanıyorum. Bu da demek oluyor ki..." Öne doğru eğildi, ellerini taşların üzerine koydu. "Bu, geçmem gerektiği anlamına geliyor, sence de öyle değil mi?"

Tırmanacakmış gibi bir bacağını kaldırdı-
"Hayır." Sözcük ağızımdan çıktı ve ona doğru hamle yaptım.
Hareketimle birlikte Tanzi'nin yüzü, Hilga'nın kaşları ve paramparça
olmuş

kum saati. Tüm bunlar mideme korku salan bir yumruk gibi içimde kükredi.

Zamanım kalmamıştı.

"O gidemezsin." Haritayı ona doğru ittim. "Çok açık bir şekilde 'Hayır' diyor ve ayrıca... Ben..."

"Sen ne?" Beni inceledi ve yarım anlığına, kemerin mavisi ikimizin de üzerinde titreşirken, düşme hissine kapıldım.

Sadece bir vınlama ve kulaklarımda keskin bir patlama.

Sonra geçti ve dilimden "Köprü falan yok" sözleri dökülürken gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Kaptan yavaşça, "Köprü yok," diye tekrarladı. Sanırım o da o garip baş dönmesi hissini yaşamıştı.

Ama sonra sözlerim beynine yerleşir gibi ve taşların üzerinden doğruldu, elimden kurtuldu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Başının etrafında bir kar halesi canlandı. "Nasıl yapacağımı bilmesem de seni bir yere uçurmamı istiyorsun."

"*Biliyorsun,*" diye karşılık verdim. "Büyü hala senin içinde."

"Eğer bu doğru olsaydı, onu gölge wrymlara karşı çağırılmaz mıydım sanıyorsun?"

"Şu anda onu kullanıyorsun!" Elimle işaret ettim ve harita -hâlâ sımsıkı tuttuğum- elimde kırıştı. "Bu kar senden!"

Sağa, sola baktı ve genişleyen gözleri bana o ana kadar karın farkına bile varmadığını söyledi. Bunca zamandır sıcaklığı değiştiriyordu ve bunun farkına bile varmamıştı.

"Ben ... sanmıyorum ..." Başını iki yana salladı. "Bunu yapacağımı sanmıyorum."

"Öylesin."

"O zaman nasıl olduğunu bilmiyorum!" Kaptan geri çekildi, neredeyse zıplayan ve ciyaklayan Kale'ye takılıyordu.

Kar peşinden koştu ve bu kez Kaptan'ın ayak parmaklarından hafif bir rüzgâr yükseldi.

Sahip olduğu azıcık renk de yüzünden tamamen akıp gitmişti. "Büyü bir insanın bölünmesini sağlayan şeydir." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sanki rüzgârı ve karı uzakta tutabilirmiş gibi. "Eğer denersem

bu gücü kullanırsam, tekrar yarılabilirim. Sonra ne olacak?" Dudaklarım aralandı. Havayı içime çektim, cevap vermeye hazırdım...

Ama sonra ağzım kapandı. Çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer ayrılırsa, ikimizden biri ölecekti. İşte bu kadar.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kolları gevşedi ve kar dağıldı. Ama rüzgâr değil. Etrafında dönüyor ve bana doğru savruluyordu.

Sıcak, kuru, *güçlü* rüzgar.

"Bunu riske atmana izin vermeyeceğim, Ryber. Sırf bu kâbus dolu yerde daha da derinlere inebilmek için hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim." Kendini en uzun boyuna kadar çekti, bir adamın kule gibi bir canavarı ve çenesinde açık bir meydan okuma vardı.

Hiçbirini kabul .

Duruşuna uydum. Yüz ifadesine uydum. Sonra ona doğru yürüdüm ve omzunu dürttüm. "Yapma," diye tısladım, "sadece' de. *Sırf* dağın derinliklerine gidebilmek için sihrini istemiyorum. Ben ailemin peşinden gidiyorum Kaptan. Threadsister'ımın peşinden.

"Hiçbir şey hatırlamıyor olabilirsiniz ama sevginin ve sadakatin nasıl bir his olduğunu bildiğinizden eminim. Bu yüzden bana, ailenizin, *tüm evrendeki* en iyi arkadaşınızın size ihtiyacı olsaydı, onlardan vazgeçeceğinizi söylemeyin.

"Senden tek istediğim beni bu çıkıntıya uçurman." Haritayı yüzüne doğru salladım. "Sonra gidebilirsin. Bu kapıdan geçip kim olduğunu bulabilirsin."

Daha fazla tartışacağından o kadar emindim ki - bağıracığından ya da kemere doğru koşacağından o kadar *emindim* ki - ayaklarımı diktim ve çarpışmaya hazırlandım.

Onun yerine çenesi düştü ve "Peki" dedi. Sonra dönerek uzaklaştı ve kayalığın kenarına doğru yürüdü.

Çenem düştü ve Rook'a baktığımda o da benim kadar şok olmuş görünüyordu, gagası yarı açık ve başı bir tarafa eğikti.

"Eee?" Kaptan aradı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Tamam." Koşarak yanına gittim ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kollarımı ona doladım.

"Uh." Boğazını temizledi ve etrafımızdaki hava kaynamaya başladı. "Beni neden tutuyorsun?"

"Uçmak için."

"Mesele Şu ki, sen, uh... gerek yok."

Kollarımı savurdum ve geriye yuvarlandım. Onun büyüünden kaynaklanmayan bir sıcaklık içime yayıldı.

"Benim için sakıncası yok elbette," diye ekledi aceleyle, gözlerini kırıştıran bir eğlenceyle, "ama kesinlikle birden fazla hava akımı yaratabilirim. Mantıklı görünüyor, değil mi? Ve iki ayrı akım bizi gideceğimiz yere ulaştıracak - bu arada orası neresi?"

Belli belirsiz yukarıyı işaret ederken utançtan boynum ve yanaklarım alev alev yanıyordu. "Şu tarafta bir yerde. Ve gülümsemeyi kes."

Sırışışı daha da genişledi. "Gülümsemiyorum. Bu sadece benim çağırma büyüü yüzüm."

"Yalancı," diye mırıldandım. Sonra, iyi bir önlem için, "Blighter" diye ekledim. Ama sözcükler saran rüzgârın uğultusu arasında kayboldu. Ayaklarımın altında kıvrıldı, kollarımı, bacaklarımı, belimi kavrayan fiziksel bir Şeydi.

Yukarı fırladım, taş düştü ve bir baktım ki uçuyorum.

Ben de çığlık olabilirdim ama sesim beni kavrayan yüklü, dönen havada kaybolmuştu. Midem de kaybolmuş, aşağıdaki taşın üzerinde bensiz safra kusabileceği bir yere bırakılmıştı.

Ve kalbim, eğer yavaşlamazsak ya da yere dönmezsek kulak zarımda patlayacaktı.

En azından rüzgar aşağıya bakmamı ve ne kadar düşmemiz gerektiğini görmemi engelleyecek kadar güçlüydü.

Kaptan'ı görmek için başımı çevirmeye çalıştığımda, gazlı bir Şey karnımdan yukarı fırladı ve kafatasıma doğru kıvrıldı. Boynumun arkasında ve kaburgalarımın arkasında Şarkı söylüyordu.

Uçuyordum. .

Kaptan başarmıştı ve her an inişe geçebilirdik ve ben de sonunda kız kardeşlerime ulaşabilirdim.

Y2787 D336

ANILAR

İlk kapı tamamlandı.

Ben .

İnanamıyorum ama ben bunu yazarken, Saria'nın oyma salonunda soğuk zeminde otururken sihirli yol tam duruyor.

Kale Kralı, Altı'dan bana bir kaya parçası getiren ilk kişiydi. Buluşmamızın üzerinden bir gün bile geçmeden, on iki atın çektiği bir arabanın üzerinde monolit geldi. Onu nehrin batısındaki çayıra, toprağın alçaldığı ve Sirmaya'nın gücünün topraktan yükseldiği yere yerleştirdik.

Taşı dağın içine sokmak çok zordu ve tahmin ettiğim gibi buna gerek de yoktu. Büyü yer üstünde gayet iyi çalıştı ve tüm iplikler tam olarak olması gerektiği gibi bağlandı.

Tanrıçadan kayaya, oradan da kapıya.

Şimdi soru : Geçmeye cesaret edebilir miyim?

nd Tanzi'ye 1/2 saat(?) kaldı

İnişimiz kalkışımız kadar zarif değildi.

Haritanın bizi yönlendirdiği çıkıntı ve kapıyı bulmak kolaydı - tam işaret ettiğim yerde ve daha önce olduğu gibi, aplikler yaklaştığımızda canlandı.

Yavaşlamayan bir yaklaşma. Fenerlerin ışığı altı turuncu çizgi halinde parladı.

"Çok hızlı!" Rüzgâra karşı bağırdım ama Kaptan ya duymadı ya da umursamadı. "Çok hızlı!" Tekrar denedim, şimdi çığlık atıyordum. O kayaya son hızla çarpacaktık. "Çok hızlı, çok hızlı, ÇOK HIZLI-"

Yere çakıldık. Ayak bileklerim çatırdadı, dizlerim büküldü. Öne doğru düştüm, ellerim beni o gün ikinci kez bileklerimi patlatarak yakaladı.

Ama acıyı fark edecek zaman yoktu. Ona harcayacak boş düşünce yoktu. Sendeleyerek ayağa kalktım ve haritada işaretlenmiş olan kapıya yöneldim.

Mahzenlere ve atölyeye girişle aynı şekilde, bıçak büyüklüğünde bir yarık hemen ileride bekliyordu. Hayal meyal, Rook'un bize katıldığını - çok daha zarif bir inişle- ve arkamda Kaptan'ın güldüğünü, alkışladığını ve "Başardım! Gördün mü, Ryber? Az önce bizi o uçurumun üzerinden uçurdum!"

Yine de Kaptan ve Kale önemsizdi. Sönük ve uzak.
Bu kapıyı açmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve zamanın henüz olması için dua ediyordu.

Nefesimi tutarak ve ellerim titreyerek bıçağı içeri kaydırdım. Metalin granit üzerindeki törpüsü. Sonra bir , kapı yarılırken dışarıya doğru dalgalanan bir ürperti. Ortadan soluk bir parıltı geçti ve iki panel geriye doğru sallandı.

Buz gözlerimle
buluştu. Daha
lanetli buz.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum. Haritada şöyle yazıyordu
TOPLANTI, Yani Ben olsam öngörülen bir şey belli
belirsiz Şanlı.

Tüm bu korku ve kalp ağrısına değecek bir şey.

Bunun yerine, daha önce gördüğümüz gibi, içinde gölgeler ve siyah ağlar dolaşan daha fazla buz vardı. Botlarımın üzerinde sis kayıyordu.

Ancak öncekinden farklı olarak, ileriye doğru açılan geçit soğukta sadece bir çatıaktı. O kadar dar ve alçaktı ki, başımı eğerek ve omuzlarımı yana doğru eğerek yürümem gerekiyordu.

"Bu çok dar," dedi Kaptan ve irkildim. Onun burada olduğunu unutmuştum.

Kaşlarımı çatarak bıçağımı kınına soktum. "Uymak zorunda değilsin," dedim ona. "Artık gidebilirsiniz Kaptan. Beni buraya getirdiniz ve şimdi... Bu 'kâbus gibi yerden' ayrılabilir ve geldiğinizi öğrenebilirsiniz."

Gözleri inceldi, benden kapıya baktı. Sonra tekrar bana döndü. "İçerisi pek güvenli görünmüyor. Ya yaralanırsan?"

"Kız kardeşlerim yardım edecek," dedim, ama bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Umurumda da değildi. Ben hareketsiz kalırken zaman ilerliyordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye ekledim kolumu kaldırarak. "Hadi, Rook."

Kaptan'a sempatik bir gıdıklamadan sonra, Rook itaat etti. Bir kanat çırpı, bir hamle yaptı ve ağırlığını ön koluma verdi. Sonra hop, hop, hop omzuma ulaştı.

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Kaptan sordu ve ben de bakışlarına karşılık verme hatasını yaptım. Yüzüne baktım.

"Yaralı" onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime. Kaburgaları içeri, dışarı eğildi, her nefesi kısa ve hırıltılıydı.

Tüm bunlar olurken kar taneleri başının etrafında dans ediyordu. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Seni bekleyebilirim." Kaşları ciddiyetle yukarı kalktı. "O zaman buradan birlikte ayrılabiliriz."

Tek bir hareketle başımı salladım. "Geri döneceğimden emin değilim, Kaptan. I ..." Rook'a baktım. Sonra ayak parmaklarıma. Onun hüznü gözleriyle karşılaşmamak için her yere baktım. "Burada ne bulacağımdan ya da ne kadar zaman alacağımdan emin değilim. Fırsatın varken gitmelisin."

Sonra, başka seçeneğim olmadığı için ona arkamı döndüm. "Özür dilerim Kaptan. Artık gitmem gerekiyor."

"Ah." Bu sözcük somut bir sestten çok bir iç çekişti ve ben uzaklaşırken soğuk bir hava kırbacı omuzlarımı öptü.

"Güle güle," dedim ve arkama bakmadım.

Buza ulaştığımda eğildim. Gövdemi eğdim, omurgamı kamburlaştırdım ve buzun içine daldım.

Geçit sola sapmadan ve buz beni tamamen yutmadan önce duyduğum son şey nazikçe, "Beni kurtardığın için teşekkürler Ryber Fortiza, umarım aradığını bulursun," oldu.

Buzda ilerlemek tüm konsantrasyonumu ve esnekliğimi gerektiriyordu. Yol eğildi, büküldü, eğrildi ve kıvrıldı.

On adım sonra Kale omzumdaki yerini terk etmek ve zıplayarak ilerlemek zorunda kaldı. Yirmi adım daha atınca buz o kadar daraldı ki yanlara doğru kıvranmak, midemi emmek ve ilerlemek zorunda kaldım.

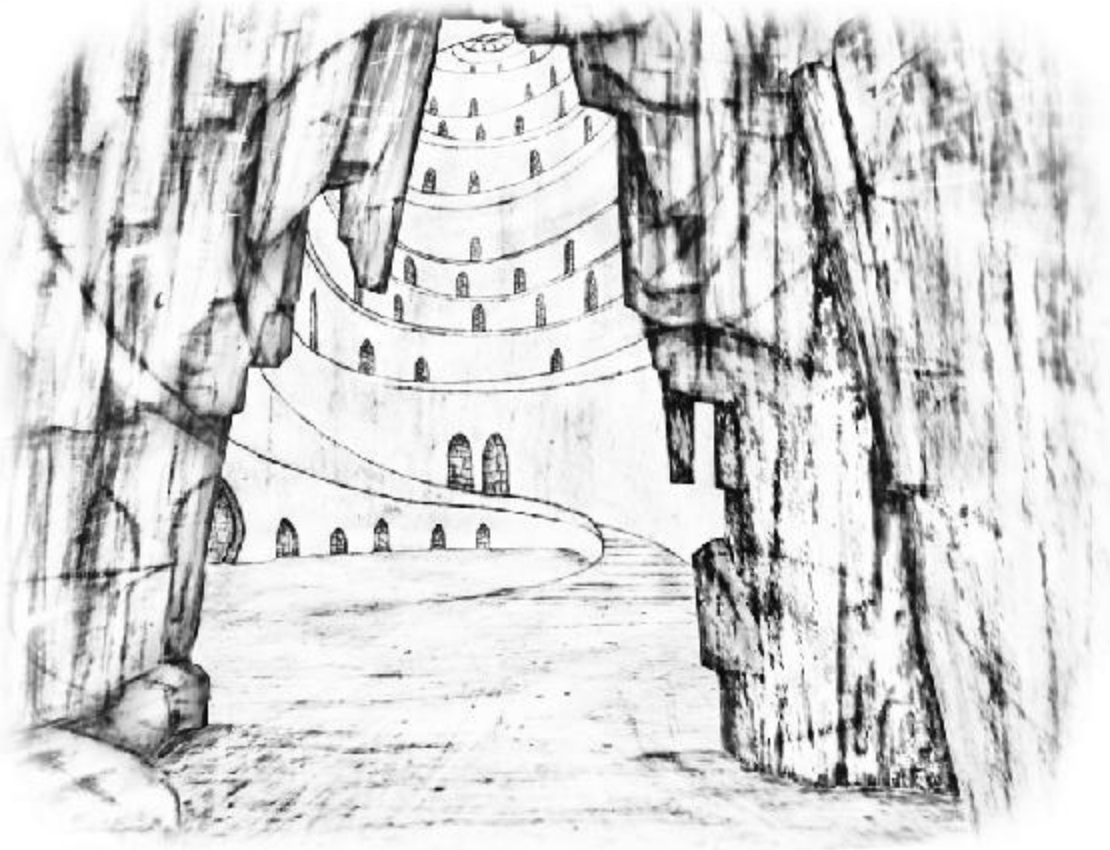
Siyah şekiller havada asılı duruyordu, bakışlarım doğrudan buza yöneldiğinde fark edilemiyordu ve dışarıya doğru uzanan siyah çizgilerin bana ulaştığına dair garip bir his vardı içimde.

Neyse ki, sıkışma sadece on beş yan adım sürdü. Sonra kristal mükemmellikte bir odaya girdim ve uzun, titreyen kalp atışları boyunca bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Buz, bir salyangozun spirali gibi yukarı doğru dönüyor ve cam gibi pürüzsüz bir patika, kenarın etrafında kavis çiziyordu. Her birkaç adımda bir, buzla tıkanmış bir kapı buzun içine giriyordu.

Arkamda bir çatlak patladı. Sarsılarak döndüm, buzun bir şekilde hareket ettiğinden emindim. Geçidin arkamda çöktüğünden emindim.

Ama bu sadece Rook'tu, buzdan kurtulmuş ve hoşnutsuzluğunu takırdatıyordu. Soğuk bir an sonra omzumun üstündeki tüneğine geri döndü ve ben de ileriye doğru yolculuğuma devam ettim.

Yine de Rook'un nasıl bu kadar çok ses çıkarmayı başardığını merak ettim.

Şaşkınlığımı çabucak unuttum. Ayaklarım beni yukarı taşıdı, ilk başta buzun kaygan olma ihtimaline karşı dikkatliydim. Yine de her şey yolundaydı ve bir döngü içinde koşuyordum.

Sonra dümdüz koşmaya başladım. Kollarımı salladım ve dizlerimi daha yükseğe, daha hızlı pompaladım. Etrafında, etrafında. Yukarı, yukarı.

Nefes alışlarım keskin, bulanık soluklarla geliyordu ve Rook'un pençeleri tutunmak için derine iniyordu. Canım yanıyordu. Umurumda değildi. Ayaklarımı birbiri ardına çarpmaktan başka bir şeyi umursamayacak kadar yakındım.

Kale gagasını kulağıma saplayıp çığlık atmasaydı, buzdaki boşluğu asla fark edemeyecektim. Bu açık bir kapıydı.

Kayarak durdum, elim beni diğer yöne çevirmek için dışarı fırladı.

Parçalanmış avuç içim yeniden yırtıldı.

"Bu... yoldan mı?" Nefes nefese kaldım ve Rook'un onaylayan mırıltısıyla içeri daldım.

Ama bu hiç de doğru yol değildi. Önümde buzun içinde iki gölgenin yüzdüğü küçük bir küp odaya girmiştim. Küçük gölgeler. Çocuk boyunda.

Sonra, her iki yanımdaki duvarlardan oyulmuş, her biri benim boyumda ve beni tutacak kadar derin iki delik vardı.

Rook'a neden burada olduğumuzu soramadan, bir ciyaklamayla omzumdan fırladı ve yırtık pırtık bir kitapla el büyüklüğünde altın rengi deri bir kesenin yanına kondu.

Belli ki bu eşyalar her neyse, onlara ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. "Peki," diye homurdandım, nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Keseyi çektim, ama kitabı kapamadan önce gözlerim kapağına takıldı.

Eridysi Gochienka'nın Günlüğü

Buğulu nefeslerim kesildi. Tek yapabildiğim elimi uzatarak bakmaktı. Vücudum yarı çömelmiş.

Eridysi Gochienka.

Bu efsanedeki Eridysi'ydi ve bu da onun günlüğüydü. Yine de onu görünce hiçbir ilgi ya da sevinç hissetmedim. Gelen tek şey büyük bir dehşetti.

Eğer bu onun günlüğüyse, o zaman burası onun mezarı olmalı.

Ve eğer burası onun mezarıysa, o zaman buzdaki şekillerin ne olduğunu biliyordum ve zamanın neden tükenmekte olduğunu da çok iyi biliyordum. Rahibeler uykuya çağırılmıştı ve çok geç olmadan mezarlarına ulaşmalıydım.

Kaslarım güçle patladı. Günlüğü ve keseyi kaptığım gibi Rook'u bırakarak odadan çıktım ve bir kez daha spiralın üzerine atıldım. Bir şekilde ayaklarım beni nereye götüreceğini biliyordu. Ya da belki de Sirmaya'ydı, yolun geri kalanında beni yönlendiren.

Etrafımdaki sarmal bulanıklaştı. Soğugun, hâlâ elimde tuttuğum günlüğün ve kesenin, yani kim olduğumun izini kaybettim. Her şey önümde beklediğini bildiğim şeye doğru küçüldü.

Sonsuza kadar koştuktan sonra, buzda fıçıyla geçilebilecek kadar büyük bir boşluğa ulaştım. Spiral yükselmeye devam ediyordu ama ihtiyacım olan dalın bu olduğunu *biliyordum*.

İçinden geçtim ve birkaç dakika sonra başka bir küp çıktı. bu, yüz kızkardeşi alabilecek kadar büyüktü.

Sevdiğim herkesi içine alabilecek kadar büyüktü.

İşte oradaydılar. Günlerimi dolduran her bir Sightwitch'in her bir yüzü. Buz henüz onları tamamen kaplamamıştı, en azından hepsini. Bazılarının yüzleri hâlâ onları tanımama yetecek kadar açıktaydı.

Orada Ute vardı, yanında da Birgit. Rose, Trina ve Margrette vardı. Oriya ve Fazimeh.

Ve orada, en uzak köşede Hilga vardı... Tanzi de hemen yanındaydı.

Threadsister'ıma koştum, buzdu tararken içimi bir uyuşukluk kapladı. Onu temizlemenin bir yolu olmalıydı. Onu çıkarmanın bir yolu, hepsini çıkarmanın.

Önce Ute'nin, sonra da Birgit'in yanından hızla geçtim. Gözleri kapalıyken çok huzurlu görünüyorlardı. Hiçbir şey kehanet havuzundaki görüntülere benzemiyordu.

Yine de onları serbest bırakmayı *denemek* zorundaydım.

Tanzi'ye ulaştım ve günlüğü ve keseyi ayaklarımın dibine bıraktım. "Uyan," diye fısıldadım. "Uyan, Tanz. Buradayım, tıpkı istediğin gibi. Lütfen uyan."

Hiçbir şey olmadı.

KontROLSÜZCE titreyen ellerimle bıçağımı çözdüm. Buzu kırmak için elimdeki tek alet buydu; yeterli olmalıydı.

"Uyan," dedim, şimdi daha yüksek sesle ve kolumu geriye doğru kaldırarak. Buzu bıçakladım.

Bir şok dalgası yayıldı. Beni geriye doğru fırlattı, zihnimi parçalayan bir güçle beni yere çekti.

Başım buza çarptı. Dünya karardı ve bir an için öylece uzandım.

Kayıp. Ses yok, görüntü yok. En çıplak hiçliğime kadar soyunmuştum ve sadece bilince tutunmak için sahip olduğum her şeyi aldım.

Belki de öldüğümü düşündüm.

Ama sonra nefesim geri geldi, ağırlı ve zayıftı, ardından parlayan mavinin titrek sisi .

Son ses geldi. Tanıdığım boğazlardan gelen kelimeler. "O ölüyor," diye mırıldandı Rahibe Rose.

"Tanrıça ölüyor," dedi Ute. Trina, Margrette ve diğerleri de. "Tanrıça ölüyor, Tanrıça ölüyor."

Sonra en yüksek sesle Hilga'nın sert sesi geldi. Doğrudan kalbime dokundu ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Bize katıl," dedi Hilga. "Uyurken bize katıl, Ryber. Sirmaya'nın bize ihtiyacı var.

İyileşebilmesi için ona gücümüzü vermeliyiz."

"Ama benim gücüm yok." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve Uyuyan'ın kendisini bile sarsacak bir homurtuyla kendimi yukarı ittim.

Rahibelerin gözleri şimdi açıktı, ağızları hareket ediyordu. "O ölüyor, Ryber. Tanrıça ölüyor."

Sadece bir rahibe konuşmadı. En çok istediğim kişi.

"Gel," dedi Hilga, gümüş gözleri bana kilitlenmişti. "Tanrıçamıza yardım etmek için Görme yeteneğine ihtiyacın yok. Senin kendine has bir gücün var ve bizim büyümüze ihtiyacı olduğu kadar onun da buna ihtiyacı var. O yüzden gel Ryber. Uyu ve Sirmaya'yı iyileştirmeye yardım et."

"Evet," dedim, bu kez sesim daha sertti. Kafatasımda yankılanan acıyı bastırdım ve ayağa kalktım.

Kaba bir adım iki oldu. Sonra altı oldu.

Bana gülümseyen Hilga'ya ulaştım. "Tam zamanında geldin," dedi. "Yanımda boş yer var."

Bu doğrudu: Tanzi ve Hilga arasında buzda tam benim boyutunda bir boşluk vardı. Tanrıçam başından beri beni bekliyormuş.

Eşleşen bir gülümseme yüzümü böldü. Başarmıştım. Sirmaya'ya ulaşmıştım, Kız Kardeşlere ulaşmıştım ve şimdi uyuyup Tanrıçamızın iyileşmesine yardım edecektik.

Tüm fırtınaların ve depremlerin anlamı buydu. Buzdaki tüm o siyah çizgilerin anlamı .

*Gökyüzü yarıldığında ve dağ sarsıldığında,
Vedalaşmak için zaman ayırın,
Çünkü Uyuyan yakında kırılır.*

Sirmaya kırılıyordu-ayrılıyordu ve bunu yaptığında, bildiğimiz dünya yok olacaktı. Elbette bunun olmasını engellemek için elimdeki azıcık gücü de ona verirdim.

Yine de benim için öngörülen deliğe ulaştığımda Tanzi'ye son bir kez baktım.

Ve durdum. Gözleri açıktı, kocaman ve kararlıydı. Gülümseliyordu. Ağzı bir buz karşı çalışıyor ve hareket ediyordu.

Sonra onu susturan buzlar . "Hayır," diye homurdandı. Sonra daha sert. "*Hayır*, Ry. Yapma bunu."

"Tanz." Ona doğru ilerledim. Botlarım bir şeye sürtündü; aşağıya bakmadım. Sadece ellerimi buza bastırdım.

Threadsister'ıma karşı. Çok yakındı ama ulaşamazdı. "Beni dinle Ry." Tanzi'nin söylediği her kelime odaklanma, büyük güç. "Hâlâ yaşayabilirsin. Burada olmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum."

"Özgürlük, Ry. Seninle konuşabilecek kadar uzun süre bu buzu tersine çevirmek... tüm.. irademi gerektiriyor. Keşke dağın içine hiç adım atmamış olsaydım, ama sen... Bunu yapmak zorunda değilsin. Uzaklaş, Ry. Sirmaya'yı ötelerden kurtar-" Bir buz parçasının aşağıya doğru sıyrılmasıyla koptu.

Sol göz kapağının üzerine kenetlendi ve onu kapanmaya zorladı.

"Hayır, , hayır." Buzu tuttum. Tekrar yukarı kaldırmaya çalıştım.

"Bırak onu," dedi Tanzi, sesi gerginleşmişti. "Tembel Böceğinizi dinleyin."

Onu görmezden geldim. Daha önce hissettiğim coşku artık kaybolmuştu.

Tanzi'yi serbest bırakma ihtiyacıyla yer değiştirdi.

Burada olmak istemiyordu. Bunu gözlerinde gördüm, gümüş, gümüş gözlerinde. Onu dışarı çıkarmak zorundaydım.

Arkamdan Hilga bağırdı, "Hayır! Bırak onu, Ryber! Artık uyumalısın!"

Anlamsız kelimeler. Buzu daha sert çektim.

Tanzi, "İşe yaramayacak," diye homurdandı ve her nasılsa, tüm Kız Kardeşler bana bağırsa , sesi en net şekilde cınladı. "Benim için çok geç Ry, ama senin için değil. Kurallar hiçbir zaman kural değildi, görmüyor musun? Çok fazla yalnız kaldık ve kendimizi kaybettik-"

"Hayır," diye hırladım. "Hayır, , *hayır*, Tanz." Çek, , çek.

Buz kı mıldamıyordu ve Tanrıça Tanzi'nin yüzü çok soğuktu. Bir dilim daha aşağı inip sağ gözünü kapattığında, ayağımda keskin bir ısı tutuştu.

Sonunda yere baktım. Binlerce parçalanmış çelik gözlerimle buluştu.

Bıçağım.

Aynen böyle, pes ettim. Tüm mücadelem tek bir hamlede içimden çekilip gitti. Eğer çelik bu buzı kıramıyorsa, parmaklarım kesinlikle kıramazdı. Boğucu bir hıçkırık göğsümde toplandı. Tanzi'ye doğru sarktım.

Hilga hâlâ bağırıyordu, "Acele et, Ryber! Buzun içine gir! Acele edin!"

"Yapma," diye ısrar etti Tanzi. O da bağırdı ama sözleri çok sertti. Hatta acılıydı. "Onu iyileştirmek için yeterli değiliz Ry. Büyüsü çok hızlı tükeniyor. Ama başka bir yolu var-"

Buz Tanzi'nin ağzını pençeledi. Boğuldu. Tükürdü.

Sadece o değildi. Kız kardeşlerin hepsi koptu. Hepsi şimdi buzun içinde tamamen mühürlenmişti.

Tek yapabildiğim buza yaslanıp ağlamaktı. İşe yaramaz. Çaresizdim. Buraya gelmişim, sadece bunu bulmak için. Çok geç kalmıştım.

Ailem uyumak için buzun içindeydi ve benim de onlara katılmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonunda herkes gibi olup uyuyabilirdim. Tabii...

Tabii .

Başka bir yol daha var. Tanzi'nin söylediği buydu.

Hepimiz, Kız Kardeşler ve ötesi, Sirmaya dünyamızın tam kalbinde uyuduğu ve rüya gördüğü için var olduk.

Kaptan, Dirdra, Threadwitch ve Nubrevnalılar gibi insanlarla dolu, aslında hiç görmediğim bir dünya.

Kıyıya. Eğer onları hayatta tutmanın bir yolu varsa -dünyanın sonunu engellemek için- gerçekten buzun içine girip gücümün Tanrıça'yı iyileştirmeye yeteceğini umabilir miydim?

Hayır.

Cevap hayırdı.

Belki de yıllar önce Hüzün'e giden yolu Rahibelere katılmak için değil, onları kurtarmak için bulmuştum.

"Ah," diye nazik bir geldi. Başımı kaldırdım.

Tanзи'ydi. Ağzının bir kısmı hâlâ açıktaydı ve her nasılsa buzun arkasından gözlerini açmıştı.

O zaman gülümsedi, çarpık ve kısıtlı, ama çok Tanzi. Çok mükemmeldi. "Gümüş gözler sana çok yakışıyor," dedi ve ardından buz

Kundak. Göz kapakları kapandı.

Uyudu.

Y2787 D338

DAHA SONRA

Başardım. Kapıdan girdim ve Sirmaya'nın dağının tepesindeki Kale Kralı'nın sarayına ulaştım.

Nadya mağarada bekledi ve gidişimi izledi. "Sirmaya seni korusun," diye fısıldadı.

Sonra ayaklarım eşiği geçti ve ateşten yapılmış bir kar fırtınasının içine çekildim. Öyle yoğun bir güç patlaması ki aynı anda hem haşlıyor hem de donduruyordu. Ciğerlerimdeki havayı emdi ve midemi kafatasımın içine doğru çevirdi. Gerildiğimi hissettim. Ezilmiş hissettim. Yıldız ışığı ve erimiş taştan yapılmış gibi hissettim.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitti. *Oradaydım*. Saria'nın Kale Kralı'nın sarayının üstündeki uçurumun kenarına oyduğu eşleşen kapı aralığındaydım.

Bu kadar yüksekte güneşten ya da onun kar üzerindeki şiddetli parıltısından kaçmak mümkün değildi. Daha da kötüsü, ani ağırlık hissi yüzünden bacaklarım altına çöktü. Varoluşun. Dağ soğuğu üzerime doğru geliyordu.

Karda ayak sesleri çıtırdadı ve sonra üzerime sıcak bir ağırlık çöktü. Donyağı ve yün kokuyordu. "Bunlar gözlerini koruyacak," dedi Kale Kralı'nın alçak sesi ve ellerinin başımın etrafında kaydığını hissettim.

Bir kayış gerildi ve geçici olarak bir gözümü açtım. *At kılı gözlükler* olduğunu fark ettim ve çenemi yukarı kaldırdığımda Kale Kralı'nın da aynı *gözlüklerden* taktığını gördüm. Siyah pelerininin kapüşonu rüzgâra karşı yukarı çekilmişti ve yüzünün görünen tek kısmı sırtıyordu.

"Başardın," dedi. "."

Başımı salladım, kalkmama yardım ederken dilimden soluk soluğa bir kahkaha döküldü. ", değil mi?" Kelimelerim buharla şişti. "Kapıyı ben yaptım,

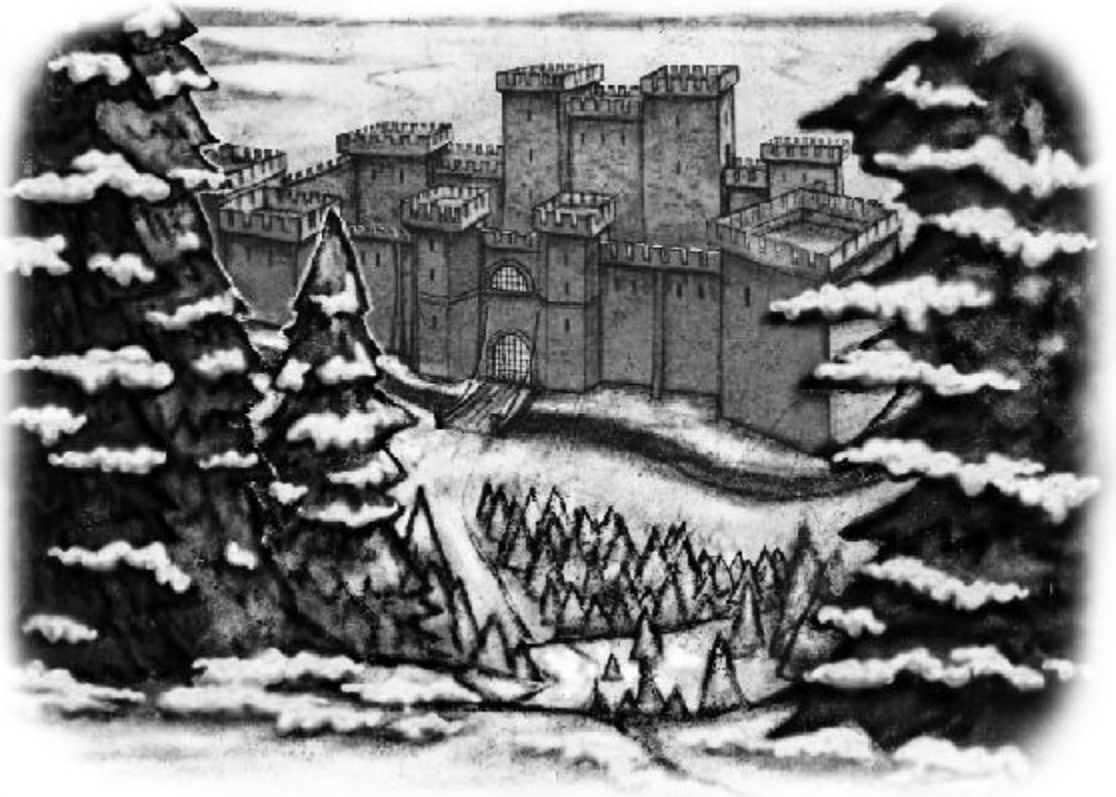
Majesteleri, ve işte . İşe yaradığına inanamıyorum."

"Yapabilirim." Bana kolunu uzattı ve dağın karlı yamacında açılan bir patikaya doğru el salladı. "Bana katılır mısın? Son mesajımda da söylediğim gibi, general seninle kapıların savunması hakkında konuşmak istiyor."

Heyecanla başımı salladım. Generalle doğrudan görüşmek için aylardır hazırdım ve Nadya'ya dönmemin birkaç saat sürebileceğini söylemiştim.

"Gidelim," dedim ve Kral'ın beni ağaçların arasına götürmesine izin verdim. Ağaçların arasında gizlendiğini fark etmediğim kalesi kanat çırpı ve Kral'ın omzuna yerleşti.

O kuşu hâlâ sevmiyordum. Bakışları çok fazla insana benziyordu.

Sadece bu amaçla inşa edilmiş taş duvarların arkasına sıkışmış kar yığınlarının yanından geçtik ve beyazın altında eğilmiş dalların etrafından sağa sola dolandık. Rüzgâr bir kez olsun uğultusunu kesmedi ve üzerimdeki ek katmana rağmen titredim.

Manastırda da üşümüştük ama bu yeni bir seviyeydi. Sirmaya'nın yeraltının en derin köşelerinden bile daha soğuktu.

Bu dağın tepesindeki kaleyi daha önce bir kez ziyaret etmiştim ama o zaman baharın sonlarıydı. Kayalıklarda ve zirvelerde kar kalın değildi ve insanlar, insan olduklarını gösteren sadece at kılı gözlükleri olan şekilsiz yün yığınları değildi.

Ormanda yanından geçtiğimiz her insan dizlerini büker ve eldivenli eliyle kürklü kaşlarına vururdu. Kale Kralı bu jeste her zaman karşılık verirdi, üzerinde mutlak bir saygı havası yayılırdı.

Dışlanmışlık hissi gitmişti. Burada, kendi diyarında, Kale Kralı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi hissediyordu: kontrolsüz Yüce Varlıkların neden olduğu durmak bilmeyen ölümleri durdurmak isteyen bir adam. Evini ve halkını seven bir adam.

Aşağı, aşağı, uçurumdaki karanlık sarayına doğru zig zag çizerek ilerledik. Rüzgâr, eğitimdeki askerlerin ve atların sesini taşıyordu: metal şakırtıları, çekiç sesleri ve çalışırken bağırان yüzlerce kadın ve erkek sesi.

Kale Kralı'nın ordusu tüm Şovalyeler arasında en küçüğüydü ama en acımasızı olduğundan kimsenin şüphesi yoktu. Bu en sert topraklarda eğitilen askerleri sadece Kral tarafından değil, aynı zamanda Cadı Toprakları'nda en iyilerin en iyisi olarak bilinen bir general tarafından da yönetiliyordu.

Sightwitch Kardeşler dışında, kıtada Altı'nın ne demek istediğini bilen tek kişi oydu ve bunca yıldır tanıştırılmamış olmak beni rahatsız olsa da, bugün kapıyı umursamayacak kadar başım dönüyordu.

Karla dolu bir hendeğin üzerindeki alçak bir asma köprüden geçtik. Yine de ana kapıdan geçmedik. Bunun yerine, siperlere ulaşmak için bir köşe kulesini kullanarak avlunun etrafından dolaştık.

Orada, askerleri talim yaparken gördüm ve ne güzel bir manzaraydı. Bunu asla unutmayacağım. İki yüz kişi, bol deri zırhlar içinde, ahşap bir iskele üzerindeki bir adamın bağırışları arasında mükemmel bir koordinasyon içinde hareket ediyordu. İleri geri volta atıyor, astlarından farklı giyinmiyordu.

Sanırım general.

Mazgalları geçerek, şöminesinde hoş bir ateşin yandığı özel bir çalışma odasına girdik. Buharlı, biberiye kokulu et suyu odanın ortasındaki kısa bir masanın üzerinde bekliyordu ve etrafında dört minder vardı.

Kral'ın kuşu omzundan havalandı ve haritalar ve harflerle kaplı uzun, kavisli bir masaya bakan bir kancaya kondu.

Kral, "Burası generalin odası," açıkladı ama daha gözlüklerini çıkaramadan kapı gıcırdayarak açıldı.

Kürklü bir baş içeri girdi ve kesinlikle kadınsı bir ses, "Majesteleri, size ahırlarda ihtiyacımız var, efendim," dedi.

Kale anında tüneğinden kalktı ve Kral'ın omzuna doğru kanat çırpmaya başladı. Uçuşunun sesi, kadının bir sonraki söylediğini ve Kral'ın cevabını bastırdı; ancak Kral'ın omurgasındaki ani sertleşme bana bunun iyi bir şey olamayacağını söyledi.

"Hemen geliyorum," dedi kadına. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yün ve kürkün ardındaki ifadesi anlaşılmazdı. "Ahıra gitmem gerekiyor. En sevdiğim tazılarıma hastalık bulaştı. Leydi Saria az önce yardıma geldi ve... Özür dilerim Rahibe Eridysi. Generalle yalnız konuşabilir misiniz?"

Başımı öne eğdim. "Elbette."

"Teşekkür ederim. Yakında ikinize katılacağım." Ve sözlerle birlikte gözlüklerini taktı ve kış gününe geri döndü.

Kapı güm diye kapandı ve yalnız kaldım. Pelerinimi ve gözlüklerimi kapının yanındaki bir topuza astıktan sonra beklemek için şömineye geçtim.

Isındıkça yüzümde bir gülümseme belirdi. Başım arkaya düştü.

Başardım. *Başardım!* Bir geçit tamamlanmıştı ve kalan beşi de kolayca halledilebilirdi. Hepsini tamamladıktan sonra insanları Yüce Olanlardan uzaklaştırmaya başlayabilirdik. Onları öldürecek bıçak bile neredeyse tamamlanmıştı. Tüm planlarımız bir araya geliyordu.

O kadar geniş bir şekilde sııttım ki yanaklarım acıdı. Kapı hızla açılıp içeriye ayak sesleri girdiğinde, gelen her kimse onunla yüzleşmek için döndüğümde bile sııtmaya devam ettim.

değildi.

General beni görünce olduğu yerde durdu, kapı açıktı ve eldivenli eli mandalı tutuyordu. Kar içeri girdi.

Soğuk beni yıkadı.

Gülümsemem durakladı. Sonra tamamen kayboldu. Neden bakıyordu?

Neden kapıyı kapatmadı?

Nazik bir selam verdim. "Ben Rahibe Eridysi. Siz de general olmalısınız."

İrkildi. Sonra, açığı ve katmanlar yüzünden sesi kısılmış bir halde, "Evet," diye mırıldandı.

Yakındaki bir dizi kancayı hedef alarak, sırtı bana dönük, bir katmanı çıkardı. Şapka, atkı, deri zırh, dış palto, iç palto.

Küçüldü, küçüldü, küçüldü ve sonunda siyah saçlı ve standart siyah ipek üniformalı bir adamdan başka bir şey kalmayınca kadar küçüldü.

Sonra yüzünü bana döndü.

"Sen," diye nefes aldım.

"Sen," diye cevap verdi. Sonra bakışları ayak parmaklarına kaydı ve bir elini siyah saçlarına götürdü.

Gergin. O... gergindi.

"Bana asker olduğumu söylemiştin." Ses tonuma suçlama karıştı.

Sıkı bir kahkaha attı. "Gelişmiş bir asker." Sonra omuz silkti, gözleri nihayet odanın öbür ucundaki benimkilerle buluşmak için kalktı. "Fark eder mi?"

"Hayır!" İki beceriksiz adımla ileri atıldım. Sonra kendimi aptal gibi hissederek durdum.

Şimdi rahatsız bir şekilde yere bakan bendim. "Ben sadece ... Yani Manastır'a yakın bir yerde olduğunuzu sanıyordum. Kale Kralı'nın güney kalelerinden birinde."

"Adil bir tahmin." Boğazını temizledi. "Hiç belirtmedim."

"Kızları gerçekten seviyor olmalısın." Dönerek uzaklaştım ve masasına doğru yürüdüm. Onunla yüz yüze gelmediğimde konuşmak çok daha kolaydı.

Nefes almak çok daha kolay.

"Onları sevdiğinden şüphe ettiğimden değil elbette," diye geveledim. "Ama iki yolu da kat etmek bütün bir gününüzü alıyor olmalı."

"Her," diye düzeltti. "Yolculuk iki gün sürüyor."

Masada bana yaklaşırken göz ucuyla onu izledim.

Kaşlarını çattı. Sonra masaya geldi ve yanımda durdu. Demir ve at kokusunu alabileceğim kadar yakın. Yeterince yakın, eğer

İstedim, uzanıp ona dokunabilirdim.

"Demek o Sightwitch sensin. Görüsü olmayan mucit." Üzerime bir utanç dalgası yayıldı.

"Gözlerin gümüş rengi," diye devam etti, yanaklarımda yanan ateşten habersiz. "Bu yüzden senin de diğerleri gibi olduğunu düşündüm."

"Ben ," dedim açıkça.

Şimdi ağzından kaçırın o oldu. "Alınmak istememiştim. Özür dilerim leydim. Gerçekten."

Ona inandım ve gülümsemeye zorladım. "Sanırım ikimiz de gösterdiğimizden fazlasıyız."

"Ah." Yüzündeki endişeli çizgiler yumuşadı ve bana kendi gülümsemelerinden birini sundu. Parlak gözlerinin kırışmasına ve midemin düğümlenmesine neden olan türden. "Buraya ne zaman geldin?"

"Sadece birkaç dakika önce. İlk kapı tamamlandı." Dağın yukarısını belli belirsiz işaret ettim. "Az önce test ettim."

Sertleşti. "Test *ettiniz* mi?"

"Elbette test ettim. Başka kim yapabilir ki?"

"Bilmiyorum. Sen olmayan biri." Sabırsız bir hareketle başını salladı. "Ya büyü ters gitseydi? Ya buraya hiç gelmemiş olsaydın? Geçmeden önce hiç denedin mi?"

"Bunu nasıl deneyebilirim ki?" Omuzlarımı geriye çektim. "İçine bir taş at."

"Büyü sadece yaşayanlar üzerinde işe yarar." "O zaman bir Şovalye gönderin!"

"Tabii ya," diye karşılık verdim, "çünkü topraklardaki en önemli insanlar hayatlarını riske atarak benim kapımı test ederler."

"Evet! Ve yapmalılar! Bu onların isyanı-" "Bu *bizim isyanımız!*"

"-ve eğer ölürlerse, zaman yeniden doğacaklar!" "Neden bana bağıırıyorsun?"

"Çünkü aptalcaydı! Ya *ölseydin?*"

"Altı bensiz de gayet iyi giderdi," diye kestirip attım ve başka ne yapacağımı bilmediğim için -çünkü yüzleşmeyi sevmem- kendimi toparlayıp, "Lisbet ve Cora'ya sevgilerinizi iletirim. İyi günler, General."

Sonra yanından geçip kapıya yöneldim. Pelerinimi kancasından çekip çıkarmaya hazırlanırken, sesi üzerimden geçti. Kelimeler ayırt edilemeyecek kadar alçaktı.

"Ne?" Geri ekildim.

Boğazını temizledi. Sonra daha yüksek sesle, "Tek sebep onlar değil," dedi.

"Kim?"

"Kızlar."

Pelerini bıraktım. Sonra dönüp ona baktım.

Artık gözlerini gölgeleyecek bir öfke yoktu. Ne acı ne de kolayca tanıyabileceğim başka bir şey.

Sonra, "Her dolunayda gelmemin tek nedeni kızlar değil," diye tekrarladı ve nasıl bir ifade takındığını çok iyi biliyordum.

İhtiyacım var.

Ve benim de buna ihtiyacım vardı. Başından beri vardı, değil mi? Hüzün'de dünyanın yan yattığı o günden beri. Tek bir gülümsemeyle parladığında.

Bu anın geçip gitmesine izin veremezdim.

Dört uzun adımda ona geri döndüm. Ayak parmaklarımın üzerine yuvarlandım ve parmaklarımı başının arkasında dolaştırdım.

Saçları hayal ettiğim yumuşaktı.

Sonra dudaklarımız birbirine değdi ve her şey bitti. Daha önce de öpüşmüştüm. Etrafımda yüzlerce kız vardı ve denemek zorundaydım. Ama onun gibi öpüşmeye devam etme isteğı uyandıran biriyle hiç tanışmamıştım.

İki kez, nefesimi tutmak için geri çekilmek zorunda kaldım. Oda dönüyordu. Yüzü döndü.

Ama uzun süre uzak kalamazdım. Bir kalp atışı, belki iki, ve sonra dudaklarımız bir kez daha birbirine yapıştı.

İşte buydu. Her şey bununla ilgiliydi - gerçek Görüş, hayatın gerçekte ne anlama geldiğini anlamak buydu.

General ve kızları beni sarsan değışim olmuştu ve o andan itibaren asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tanzi'nin yapmamı istediği şey buydu, başından beri yapmamı istediği şey.

Ötesine

geçmek için.

Özgür olmak

için.

Tüm bu saatler, günler ve haftalar boyunca tek bir amacım vardı: Kız Kardeşlerim ve Tembel Böceğimle yeniden bir araya gelmek.

Bunca yıl bunun benim geleceğim olduğunu düşünmüştüm. Güçlü bir Sightwitch Kardeş olacak ve Sirmaya'yı koruyanların arasına katılacaktım - ve bir gün uykuda sonsuza dek onunla birleşecektim.

Ama Tanrıçam ölüyordu. Sonunda her zaman istediğim şeyi elde edersem, bu bana ihtiyacı olan bir dünyaya sırtımı dönmek anlamına gelecekti.

Bunu yapamazdım ve Kaptan başından beri haklıydı. Aşağıdaki Yol'da haklıydı: benim için belirlenmiş tek bir yol yoktu. Başka bir yol seçebilirdim. Netlik, amaç ve ötesini düşünerek kendi Görüşümü oluşturabilirdim.

Tanzi, Sirmaya'yı iyileştirmenin başka bir yolu olduğunu söylemişti, o yüzden onu bulacaktım.

Parmaklarımı buzun üzerinde, Tanzi'nin kalbinin tam üzerinde gezdirdim. Şimdi çok sessizdi. Çok hareketsizdi. "Senin için geri geleceğim," diye fısıldadım. "Uyuyan'ı iyileştireceğim ve sen tekrar uyanacaksın."

Sonra Eridysi'nin günlüğünü ve altın deri keseyi topladım ve çenemi dik tutarak sevdiğim tüm insanları geride bıraktım.

Ancak buzun aklında farklı bir plan vardı. Çıkışa ulaştım, ana spirale geri dönmeye hazırdım ki yüksek sesli bir *çatırtı* odayı sarstı. Her şey sarsıldı, beni devirecek kadar sertti.

Bakışlarımı Trina'nınkilerle aynı hizada buldum. Buzun içinde çok genç görünüyordu.

Buz, fark ettim ki hareket ediyordu. Tepki veremeyecek kadar şaşırmış bir halde Trina'nın başının yanından üç kristalin çıkmasını izledim.

Etrafımda daha fazla çatırtı duyuldu, yankılı ve sertti. Aşağıya baktığımda yerden buzun yükseldiğini gördüm.

Buz pençelerini etrafımda kaydırana kadar nihayet hareket edebildim.

Kapıya doğru fırladım. Buz her açıdan patladı. Daha büyük, daha şiddetli.

Sarkıtlar beni .

Bu mezar gitmemi istemedi.

Kaçtım. Sıçradım. Rook'un yerinde durduğu spiral patikaya çarptım, panik kanat çırpışlarından belliydi.

Beni gördü. Gakladı. Sonra kanatlarını katladı ve bir taş gibi yere düştü.

"Lanet olsun sana!" Çığlık attım, sola savurdum. "*Uçamıyorum!*"

Yine de beni terk ettiği için onu suçlayamazdım, çünkü bacaklarımı havaya kaldırdığımda buzlar düşmeye başladı. Ölen, *yarılan* bir Tanrıça'dan gelen bir sarsıntı.

Koştum.

Bu kadar yorgunluktan sonra nasıl bu kadar hızlandım bilmiyorum. İstedğim tek şeyi kaybettikten sonra: ailemi. Yine de bir şekilde, Sirmaya'nın lütfuyla, daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Etrafımdaki dünya akan bir sise dönüştü. Buz bana doğru roket gibi fırladı, hissediyor ve yakalıyordu. Eğildim, daldım, döndüm ve döndüm. Zıpladım, tökezledim, koştum, koştum, *koştum*.

"Uyumak istemiyorum!" Sıçrayan adımlar arasında bağırmaya çalıştım. "Seni iyileştirmek istiyorum! Başka bir yol bulacağım, uyumak yok!"

Buz dinlemedi. Sarsıntı durmadı.

En alt kata ulaştım, Rook çıkıştan geriye kalan azıcık yerde çığlık atıp çırpınıyordu. Daha önce dar olduğunu düşünmüş olsam da, şimdiyle kıyaslanamazdı. Bırakın sonuna kadar sıkışmayı, oraya sığabileceğimden bile emin değildim.

Kale bir uyarı viyakladı.

Yana doğru daldım. Yarım vuruş sonra buz yere çarptı. Devasa bir sütun dışa doğru parçalandı ve her bir parça yere çarptığında bana doğru uzandı.

Hayır. *Hayır. Hayır.* Sahip olduğum azıcık güç, diğer Kız Kardeşlerin yanında bir damla su gibi kalırdı. Sirmaya'yı koruduğumuz binlerce yıldan beri binlercesi bu dağda uyuyordu. Zihnimle, dürtümle Tanrıça'yı dışarıdan iyileştirecektim.

Uykuya yenik düşmezdim.

Çıkışa vurdum ve kendimi içeri attım. Soğuk ciğerlerimden havayı çekip aldı ve buz göğsüme, bacaklarıma işledi. Küçülüyordu! Bu alan küçülüyordu! Ve buz gitmeme izin vermiyordu. Üstüme ve altıma doluşup beni tutmaya çalışıyordu.

"Bırakın beni!" Yana doğru ittim. Daha sert. Daha sert. Arkamdaki mavilik kanla kaplanmıştı ama duramıyordum. Kale ileriye doğru kıpırdandı ve hâlâ hareket ettiğine göre bir çıkış yolu olmalıydı.

Zaman, homurtular, çatlaklar ve sonsuz zorlanmalarla ölçülen garip, uyumsuz bir şeye dönüştü. Sonunda oradaydım; sadece Şovalyeler Salonu olabilecek bir karanlık şeridi görebiliyordum.

Sanki kaçmaya ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi, buz daha da sert bir şekilde üzerime kapandı. Bir kelepçe sol bileğimin etrafını sardı. Sonra bir diğeri bileğime dolandı.

Çekiştirdim, mücadele ettim, çığlık attım, "Uyumak istemiyorum! Seni iyileştireceğim! Bırak beni!"

Yine de buz beni görmezden geldi. Nefesimi kesmek, kafatasımı parçalamak için bir mengene gibi dışarı doğru atıyordu.

Yine de mücadele ettim ve ulaştım. Ağzımda kan ve gözyaşı birbirine karıştı.

İşte salon . Çok yakındım, çok yakın.

Ona ulaştım.

Şu anda bunu yazarken bile nasıl olduğunu bilmiyorum. Buz, bileğimi ve bileğimi kurtarmama yetecek kadar hareket etti, sonra da kapı aralığından kafa üstü düştüm.

Ama henüz güvende değildim, çünkü buz kapıda durmuyordu. Dışarıya doğru gümbürdüyor, kapının yarısı içeri doğru sallanırken bile beni ele geçirmeye çalışıyordu.

Lütfen kapa çeneni, lütfen kapa çeneni.

Kapı kapanmadı ve taşları titreten bir gürültüyle buz dışarı fırladı. Benim için geliyordu.

Zihnim kurallar ve sonuçsuz dualarla doluydu.

Kural 35: Sakin olun, çünkü panik kimseye fayda sağlamaz.

Lütfen, Uyuyan, bana yardım et. Lütfen, lütfen.

Kural 13: Bir ateşi asla başıboş bırakmayın.

"Yeter," diye tısladım kendime. "Odaklan, odaklan." Seçeneklerim nelerdi? Çıkıntıda tek başımaydım ve Rook ortalıkta görünmüyordu.

-Ne de Kaptan. Burada olacağını düşünmemiştim ama ummuştum.

Bu platformu başka nasıl terk edebilirdim ki? Buz olmasa bile, bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı.

Yaklaşan buzı görmezden gelmeye çalışarak -çok gürültülü, çok gürültülü- taşın kenarına doğru ilerledim ve aşağıya baktım.

Yıldızlardan oluşan bir galaksi gözlerimi karşıladı.

Tam üzerinden uçmuştuk ama hiç görmemiştim.

Yıldızlara bakarken -gerçek yıldızlar değil, mükemmel bir koordinasyonla yerleştirilmiş dokuz ışığın ortasında dönen ve dans eden ruh ebabilleri- cevabın bana baktığını fark ettim.

Sonra güldüm. Ses dışarı taşı, karnımda bir kazan kaynadı.

Çünkü tam oradaydı. Dokuz Yıldız Bulmacası'nın cevabı tam oradaydı ve başından beri oradaydı.

Birden Tanzi'nin bunca yıldır ne söylediğini anladım.

Ötesini düşün, Ryber. Ötesini düşün.

Yıldızların çerçevesinin ötesini kastediyordu. Her zaman tebeşirimi arduvazın içinde tutmam gerektiğini düşünmüştüm ama bu doğru değildi; talimatlarda böyle bir zorunluluğum olduğu yazmıyordu.

Haritamı yırttım ve orada, burnumun dibinde ikinci cevabım vardı: bu çıkıntıdan çıkış yolu. Kağıda bile karalanmıştı.
Palladin's Hall, 38.

38: THE RULE OF DISPUTED TRUTH

Oftentimes, Memory Records will offer different accounts for the same event. As such, all Memory Records are true and all Memory Records are false, for what is life except perception?

Haritadaki tüm bu numaralar buydu. *Kurallar*. Ama çerçevenin içine o kadar sıkışmıştım ki ötesini düşünmeyi akıl edememiştim.

Tanzi yıldızların, Kuralların, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark etmişti. Bunlar sadece bizim seçtiklerimizdi.

Haritayı Eridysi'nin günlüğüne , katlayacak vaktim yoktu. Buz topuklarımdaydı ve gitmem gerekiyordu. Şimdi.

Aşağıya son bir bakış attım. Eğer yanılıyorsam, o zaman düşmek için uzun bir yol vardı - düşmek için çok uzun bir yol.

Ama yanılmamışım.

Bu benim gerçek yolumdu. Yapısız, görüşsüz, garantisiz ya da ilerlememe yardımcı olacak kimsenin yanımda olmadığı bir yol. Yine de en önemli şeyin ne olduğunu biliyordum ve oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Tıpkı bir çocukken Duacının Hüznü'nü tek başıma bulduğum gibi, Tanrıça'yı iyileştirmenin bir yolunu bulacaktım. Ve Sirmaya iyileştiğinde, uykusu sakinleştiğinde ve artık bu dünyanın sona erme riski kalmadığında, o zaman Kız Kardeşlerim için geri dönecektim. Tanzi için dönecektim.

Ve bu amacı zihnimde sıkıca tutarak çıkıntıdan aşağı adım attım.

NUBREVNAN ROYAL SOIL BOUND & NAVY

Voicewitches

FOR: First Mate Stacia Setar
FROM: His Royal Highness Merik Nihar

MESSAGE:

I have arrived at the border. Temporary Captain Kullen Ikay is still missing. Send more soldiers and supplies.

Also, we need new plans for the watchtowers. If one storm could decimate the structure, then what will happen when the Truce ends and war begins? Tell Vivia to get our engineers on it right away.

This message was recorded by Voicewitch Hervin Layher in Lavats, sent by Voicewitch Ginna Tritza in northern Nubrevnan border, on the 21st day in the 18th year since the signing of the Twenty Year Truce.

Düşüp ölmedim. Ben göremesem de köprü başından beri oradaydı. Hayat algıdan başka nedir ki?

Tanzi böyle yaşamıştı. Ben duvarlarımın ve kurallarımın arkasına saklanırken, o özgürlüğü tatmıştı.

Yürüdüm ve yürüdüm, köprü sürekli alçalırken, yıldızlı ruh ebabilleri her adımda daha da yakınlaştı.

Kaptan'ın geçtiği kapı bulanıklaşarak . Önce parlayan bir mavi dalga. Sonra kemer. Molozlar. Orman sarmaşıkları.

Ve son olarak Rook, yerde beni bekliyor.

Sonunda ayaklarım bir kez daha görünür taşa bastığımda, ciğerlerim öyle güçlü bir nefes verdi ki iki büklüm oldum. Sonra tekrar güldüm, görünmez köprü'nün üzerinde hissettiğim aynı zevk içimde şarkı söylüyordu.

Yine de sevincim kısa sürdü, çünkü kendimi yukarı , Rook'un gagasını cıvıldattığını gördüm. Bir ileri, bir geri, bir o yana bir bu yana sıçradı.

Kapıdan geçmemi istedi.

Yüzümü sildim ve bakışlarımı önümde uzanan ormana sabitledim. Ter, kan, tuzlu bir gözyaşı çizgisi; hepsi koluma bulaşmıştı ama fark etmemiştim bile. Düşüncelerim Rook'taydı.

Bana rehberlik etmiş ve yolun her santiminde beni kurtarmıştı. Kaptan'ı da kurtardı.

"Bu o, değil mi?" Kapıya bir adım daha yaklaşarak sordum. "O bir Paladin mi?"

Kale'nin başı sallandı. Gagasını şaklattı. "Ve o önemli biri."

Bir tıkırtı daha ve bu kez Kale tüylerini gıcırdattı. "Acele et," diyordu. "Vakit yok."

Nedenini sormak istedim. *Her* şeyin cevabını istiyordum -Kaptan'ın *neden* önemli olduğunu, o kapının ardında nelerin beklediğini ve hepsinden önemlisi Sirmaya'yı nasıl iyileştireceğimi. Ama Rook konuşamıyordu ve gerçek cevaplar için tek şansım o molozların ötesinde yatıyordu.

Bakışlarım Eridysi'nin hâlâ bir elinde tuttuğu günlüğüne kaydı. Belki o da cevaplar içeriyordu. Ne de olsa bunu bulmamın bir sebebi vardı ve tesadüf diye bir şey yoktu, değil mi?

"Tekrar içeri girebilecek miyim?" Rook'a bakışlarımı bir kez daha kaldırarak sordum.

Bir kuş daha başını salladı ve göğsümdeki gerginlik çözüldü. Geri dönebilirdim. Kaptan'ı getirebilirdim ve geri dönebilirdik.

"Ve... benimle kapıdan geçecek misin?" Hayır cevabıyla başı titredi.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım. Gerçekten yapacağını düşünmemiştim ve şimdi acele etmem için bana gıdaklıyordu. Böylece günlüğü ve keseyi molozların üzerine bıraktıktan sonra, devrilmiş tuğlaların üzerinden tırmandım ve sarmaşıkları kenara süpürdüm.

Sonra, hafızamda ilk kez Manastır'ın arazisinden ayrıldım.

Y2788 D3

ANILAR

Tüm kapılar tamamlandı. Yarın ilk insanları geçireceğiz. Kavrulmuş Topraklar'dan gelecekler, çünkü Rhian Altı'nın içinde bir ağa sahip olan tek kişi. Yüce Olanlar diğer her yeri çok yakından izliyor.

Ama bu bir başlangıç. Kişi kişi, aile aile onları gizli şehrimize taşıyacağız. Daha kalıcı topraklar bulana kadar onları saklı ve güvende tutacak geçici bir ev. Altı, artık tamamlanmış olan kılıcımı Yüce Olanları sonsuza dek öldürmek için kullanana kadar.

Yine de Lisbet'in söylediği bir şey beni volta atmaya ve tırnaklarımı yemeye itti. Babası ve Cora ile atölyede kutlama yaparken oldu. Sıcak şarap içtik. Baharatları haftalardır saklıyordum.

Başımız dönüyordu. İçkinin sıcaklığı hepimizin yüzünü kızartmıştı ve son kapıyı bitirmenin verdiği heyecanla güldük, güldük ve kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar tok hissettim.

Tanrıça'dan gerçek bir hediye.

Cora babasına taro oynamayı öğretirken ben taze bir tencere şarabı karıştırıyordum. Lisbet yanıma gelmiş, sıvı kabın içinde dönüp dururken onu izliyordu. Küçük ağzında her zamanki dingin gülümsemesi vardı.

Sonra birden gözleri büyüdü, gözleri ışıltı parladı ve "Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştım" dedi.

"Oh?" diye cevap verdim. Çok tuhaf, Lisbetvari bir şeydi bu.

Ama sonra karnımı okşadı. "O," dedi ısrarla. "Gerçi onunla çok ama çok uzun bir süre tanışamayacağım."

Ne dediğini anlamam için kaşığı üç tur dönmesi gerekti. "Yani.."

Kıpırdanmalarım yavaşlayarak durdu. "miyim?"

Başını salladı ve ben yutkundum. Sözleri bir türlü yerine oturmuyordu.

Ben. Kan bağı olan bir anne.

Yine de Lisbet bir sonraki konuya geçmeden önce bu vahyin yerleşmesi için zaman yoktu.

"Her şey çabucak sona erecek, Dysi, bu yüzden senin gibi endişelenmene gerek yok."

"Ne olacak?" Soru nefes nefese ve kaybolmuştu. "Çocuk mu?"

"Hayır. Sonunu kastediyorum."

bir soğukluk kapladı. "Neyin sonu, Lis?"

"Her şeyden tabii ki. Acı verici olacak ama söz veriyorum uzun sürmeyecek... Oh, şarap yanıyor!" Tencereyi işaret etti ve ben onu durduramadan kaşığı kaptığı gibi işi devraldı.

Bundan sonra sevinçli görünmek için tüm enerjimi harcadım ve Lisbet'in tüm kehanetlerinde yaptığım gibi, bu kelimeleri bulabildiğim en yakın sayfaya karaladım - zaten onun vizyonlarıyla dolu bir sayfaya.

Nadya'dan cevaplar için kehanet havuzunu araştırmasını istemeliyim ama kendimi zincirlerle bağlı buluyorum. Atölyeden çıkamıyor, tırnak diplerimden kan fışkırırken aynı yolda dönüp durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Çocuğumuzun generaline söylemedim. Söylemeliydim ama çok korktum.

Kilitlediğimiz Şovalyeler bir gün aramızda dolaşacak. İntikam onların olacak, kontrolsüz bir öfkeyle, çünkü onların gücü hiçbir zaman bizim olmadı. Yine de sadece ölümde hayatı anlayabilirler. Ve sadece hayattayken dünyayı değiştirecekler.

-Y2786 D267

Her Şey çabucak bitecek. Her Şeyin sonu.

-Y2786 D38

Cadı Diyarı'nın neresinde olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kapıdan içeri adımımı attığımda ateş beni tüketmişti - ya da belki de soğuktu. Bilemiyordum. Her şey çok hızlı, çok yoğundu.

Sonra oradaydım. Yağmurun yağdığı ve gök gürültüsünün patladığı *başka* bir yerde. Sadece kitaplarda kabataslak gördüğüm ağaç türleri fırtınaya karşı eğilip gıcırdıyordu.

Selvi ve tuz sediri ağaçları şahsen çok daha büyüktü ve kırılmak üzereyken çok çok daha korkutucuydu.

Kapıdan on adım öteye gidemedim sırlıklam olmuşum. Küçük akıntı nehirleri ayaklarımın üzerinden botlarıma doğru akıyordu. Nereye gittiğimden emin değildim, sadece fırtınanın gözüne doğru nişan almıştım. Ben yaklaştıkça havadaki sıçrayan yük kalınlaştı ve parıldadı.

Kaptan'ın büyüü beni ona çekti; bir mıknaş gibi ydım, bir lodosa doğru sürükleniyordum.

Yağmur beni hırpaladı. Rüzgârlar arkamda, karşımda, etrafımda dalgalanıyordu. Dalgaların sallayıp sürüklediğı dar bir kumsal ortaya çıkana kadar mücadele ettim.

Okyanusu hiç görmemiştim, ama her şeyi zaman yoktu, çünkü ormanın örtüsü olmadan fırtınanın gücü iki katına çıkıyordu.

Dolu yağıyordu. Engellemek için kollarımı havaya kaldırmak zorunda kaldım. Yine de onu bulmuştum. Bir kasırğa sardı, geçemeyeceğim kadar güçlüydü.

Daha da endişe verici olan, başının üzerinde tuttuğı kayıktı.

Dalmottilerin ticaret için kullandığı devasa bir gemi. Rüzgârları onu havada tutarken, yıldırımlar etrafını kesip biçiyordu. Teknenin tahtalarına, kuma ve hatta Kaptan'a bile çarptı.

Gözlerimi kısıtım, parlak ışık ve savrulan kumlar arasında odaklanmaya çalıştım.

İşte o zaman onları gördüm: adamları. Bütün bir mürettebat, yarısı sürünerek kaçarken diğeryarısı rüzgârın izin verdiği kadar hızlı koşuyordu.

Oh, Kaptan, ne yaptınız? Tekrar ayrılmıştı, bundan hiç yoktu. Yine de geri dönmeyi başardı.

dağ. Elbette tekrar kurtarılabilirdi.

Kaçmaya çalışan mürettebatı kurtarmaktan başka bir sebep olmasa bile kesinlikle denemek zorundaydım.

Kollarım düştü. Dolu yeniden içime işledi ama dağın içinde karşılaştığım cehennemle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Mahzenlerdeki canavarlarla ve gölge wyrm'lerle yüzleşebiliyorsam, Sirmaya'nın buzuyla savaşıp canlı çıkabiliyorsam, o zaman küçük bir fırtına korkulacak bir şey değildi.

Kum yüzümü sıyırdı; şimşek yanaklarımı yaktı. Sonra geminin gölgesindeydim.

Tekne sarsıldı, yakınımaya düştü. Kuma düştüm. "Dur!" Kelime boğazımdan koptu ve rüzgârda kayboldu. Buzun içinde çığlık atarken boğazımı yıpratmamış olsaydım bile, Kaptan'ın duyabileceği kadar ses çıkaramazdım.

Yine de kumdan yukarı doğru sürüklenirken bir şey kalça kemiğime saplandı. *Çan*. Fırtına gibi bir anda dizlerimin üzerine çöktüm ve çanı kesesinden çıkardım. Sonra o şeyi tüm gücümle doğrudan gökyüzüne doğru savurdum. Doğrudan Kaptan'a.

Ses ne saf ne de yüksekti ama yeterliydi. İçimde dalgalanıyordu, her şeyden çok hissediyordum.

Kaptan da hissetti. Kumların ve şimşeklerin arasından onun gerildiğini gördüm. Sonra başını geriye attı.

Döndü, gemi de onunla birlikte döndü ve alçaldı, alçaldı. Midyeleri ve kalafatları görebileceğim, içeriden ineklerin ağlamaklı iniltilerini duyabileceğim kadar alçaldı.

Sonra bir tahta gıcirtısı, bir şimşek çakması ve Kaptan'ın tekneyi fırlatması. Tanzi'nin Sorrow'dan taşları sektirdiği kadar kolay bir şekilde, Kaptan ticaret gemisini ormana doğru fırlattı.

Karaya çıktığını hiç görmedim. Dikkatim sonunda koşabilen denizciler üzerindeydi. Kısa süre sonra, rüzgâr duvarının ötesindeki gölgeli lekelerden başka bir şey değillerdi.

Kaptan sinsice yaklaştı. Teni çalkalandı ve yer değiştirdi. Solgun yanaklarının altında katran çizgileri titreşiyordu. Gözlerinin kenarı simsiyahtı.

Ama duruşunda şiddet yoktu. Ölüm yoktu. Her şeyden çok kafası karışmıştı.

Ben de çanı tekrar salladım. Daha sert. Ritim ya da vuruş yoktu, sadece fırtınanın üzerinde bağırmak için şiddetli bir çınlama.

Sonra, Kaptan bana doğru gelirken, aklıma gelen tek kelimeyi -daha önce bana söylediği kelimeleri- haykırdım.

"Lovats'ın kuzeyindeki bakireler!

Hiçbiri bu kadar güzel

görünmemiştir!

*Gözünüze çarptıklarında aşık olursunuz, bu
yüzden herkes dikkatli olsun."*

Yaklaşmayı kesti. Ben benimkini durdurmam. Zil avuçlarımda takırdadı ve ben bağırmaya devam ettim.

"Lovats'ın kuzeyindeki bakireler!

On iri adam kadar güçlüdürler,

Zihinleri dövülmüş çelik kadar keskin,

Savaşıklarında her zaman kazanırlar."

Dizlerinin üzerine çöktü ve rüzgârlar da aynı şekilde karşılık verdi. Daha yumuşak, daha yumuşak döndüler.

"Lovats'ın kuzeyindeki bakireler!

Eğer biriyle karşılaşırsanız,

Saklan ve diğer tarafa kaç, yoksa bir

alçak olacaksınız!"

Son dizeyi söyledim ve Kaptan'ın yüzündeki sivilceler düzeldi. Katran çizgileri büzüştü ve küçüldü.

Zili çalmayı bıraktım ve son rüzgâr fısıldayarak uzaklaşırken, karanlığın son parçaları da girdap gibi dönerek yok oldu. Tanıdık mavi gözler benimkilerle buluştu.

Sonra Kaptan eğildi, nefesi kesildi ve "Teşekkür ederim, Ryber. Teşekkür ederim."

Y2788 D41

ANILAR

Yüce Olanlar bizi buldu. Kapıları buldular ve korkarım dünyanın sonu geliyor.

Zaman yok. Buz benim için geliyor ve yazmalıyım. Lisbet yazmam gerektiğini *söyledi*.

Beş yüz iki kişi. Kavrulmuş Topraklar'dan yeraltı şehrine açılan kapıdan ancak bu kadar kişi geçebildi.

Sonra Yüce Olanlar geldi. Rüzgârlı Ovalardan gelen kapıyı kullandılar - hiçbirimizin korumadığı bir kapıyı. Altı, general ve ben yüz ailenin mağaradaki hareketini koordine etmekle meşguldük.

Bizi uyaran tek şey yeryüzündeki bir gümbürtü oldu. Önce Saria hissetti. Kaşlarını çattığını, sonra da grubun arkasındaki yerimizden uzaklaştığını gördüm. "Ne oldu?" Arkasından seslendim.

Sonra depresyon oldu.

Ondan sonra, hafızam kırık anlardan oluşan bir karmaşa. Dizlerimin üzerine düşmem, sonra üzerime gelen sıcaklık - o kadar sıcak ki saçlarım alev aldı ve kaşlarım yandı.

İnsanlar kaçıırken korku dolu ve tiz çığlıklar. Düşen bir çanta. Unutulmuş bir kitap.

Yüce Olanların büyüsunü kaybetmesi ve öfke, ihanet, intikam ile uğuldayan savaş çığlıkları. Her duygu üzerime döküldü. Katı. *Gerçektir*.

Neyi serbest bırakmıştık?

Sonra Altılı'nın grubumuzu terk edip Yüce Olanlar'la karşılaşmasını izledim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen o saniyeler içinde aklımı sadece iki kelime doldurdu: *kızlar*. verin, onların da bize katılmasına izin vermiştim.

mağara. Onları sarmal mezarın girişinin yanındaki en yüksek çıkıntıya göndermişim, orada her şeyi güvenli bir şekilde ulaşamayacakları bir yerden izleyebileceklerini düşünmüştüm.

Aptal, aptal, aptal.

Onlara ulaşmak zorundaydım.

Sonra yanımdaydı, Kalp İpliğim, beni taştan kaldırmak için kolumu tutuyordu. Birlikte, ayaklarımızın altında sallanan büyüleyici köprüden koşarak geçtik.

Rüzgâr üzerimize doğru geliyordu, su ve buz yanımızdan geçip gidiyordu ve ateş, ateş, her yerde ateş vardı.

Ama durmadık. Yavaşlamadık. Ellerimizi sıkıca kavrayarak, her şeyimiz olan kızlar için koştuk.

Çıkıntıya ulaştık. Kızlar orada değildi ama mezarın girişi açıktı ve Lisbet'in bıçağı anahtar yuvasından çıkmıştı. Kehribar kabzası alevlerin içinde parlıyordu.

Zeki, zeki Lisbet. Aşağıdaki savaş bitene kadar mezarlarda saklanabilirdik.

Bıçağı çektim ve arkama son bir kez baktım.

Keşke hiç bakmasaydım. Altılılar kaybediyordu. Ateş Bastien'i sararken Rhian ve Midne taşların üzerinde iki büklüm yatıyordu. Baile kılıçlarla duvara sabitlenmişti ve Saria büyüyen bir taş kafesin içinde sıkışıp kalmıştı. Şovalye kılıcını saklaması için verdiğim Kale Kralı görünürde yoktu.

Kızların güvenliği tehlikedeyken yapılacak bir şey yoktu. Bu yüzden kapıyı çekerek kapattım ve buzun içine doğru ilerledim.

Nefeslerimiz gürültülü bir şekilde kesildi. Ayaklarımız dövuıldı ve kazındı. Sonunda spiralin kalbine ulaşana kadar.

Ve orada, benim sevgili, harika kızlarım bekliyordu. Lisbet dimdik duruyordu, kız kardeşi sımsıkı sarılmıştı. Gözleri parlıyordu.

Yanlarına vardıklarında babaları dizlerinin üzerine çökerek onları baştan aşağı inceledi. Lisbet ise parlak bakışlarını bana dikmişti. "Artık uyumalıyız, Dysi."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. Uyumak, ölmekte olan kız kardeşlerin zamanlarının geldiğini gördüklerinde yaptıkları şeydi.

"Hayır, Lisbet." Yüzünü avuçladım. "Mezarda saklanabiliriz ama bu savaş bittiğinde buradan ayrılacağız."

"Ama bitmeyecek. Hepsine ihanet etti, görmüyor musun?" Elimden kurtuldu ve babasına döndü. "Söyle ona baba. Artık uyuma vakti geldiğini söyle."

"Uyumak mı?" Bana baktı, kafası karışmıştı. "Lis, , saklanmamız gerek."

Dysi'nin dediği gibi."

"Hayır." Cora babasının elinden kurtuldu ve küçük parmaklarını Lisbet'in parmaklarının arasına sokarak kız kardeşini üç adım öteye çekti. Sonra iki kız da çenelerini dışarı çıkardılar.

"Lisbet olacıkları gördü," dedi Cora, "ve şimdi uyumamız gerekiyor. Hepimiz, hatta sen bile baba, uyandığında yanında olabilmen için." Cora beni işaret etti. Sonra spiralin yukarısını. "Bizi bekleyen bir mezar var."

Babaları ayağa kalktı. "Anlamıyorum."

." Kelimeler boğazımdan kayıp gitti, çünkü anlamıştım.

Lisbet'in gördüğü şey buydu.

Ve Sirmaya'nın hepimiz için seçtiği şey de buydu.

"Acımayacak," dedi Lisbet bana. Babasına: "Buz bizi bir süreliğine koruyacak ve sonra tekrar uyanma vakti gelene kadar uyuyacağız."

Parmaklarım karnıma doğru hareket etti. "Peki ya... o, Lis?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü - ne zaman başlamıştı bunlar?

"O iyi olacak," diye yanıtladı Cora. "Lizzie bana onun hakkında her şeyi anlattı ve bir gün çok iyi bir ağabey olacak."

"Ağabey mi?" Sormaya çalıştım ama kızlar çoktan spirale doğru yürüyorlardı.

Babaları takip etmedi.

"Gel." Ona doğru uzandım ve ellerini ellerimin arasına aldım. Bu ışıktaki çok yaşlı ve yorgun görünüyordu. "Tanrıça'nın büyüsüne güvenmelisin, aşkım."

Yine de hareket etmedi. "Dışarıda insanlar var. Onlara yardım etmeliyim."

"Hiçbir şey yapamazsın." Parmaklarını sıkıca kavradım. "Yüce Olanlar seni öldürecek."

"Denemek zorundayım," diye karşı çıktı. "Kralımı terk edemem." "Yine de beni terk edebilir misin? Ya kızları?"

Gözlerini kaçırdı. "Hayır. Ben ..." Sonra bana sarıldı, alını benimkine yaslandı. "Bu işten sıyrılamayız, Dysi. Biri bize ihanet etti."

"Ya da yeterince dikkatli değildik."

"Da!" diye seslendi Cora, buzun sesini bastırarak. Bir kalp atışı sonra: "Dysi! Gel! Acele etmeliyiz!"

"Bunu yapmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Ama bana ve kızlara güvenmelisin." Ellerimi yüzünün iki yanına koydum - sevmeye başladığım o güzel, çizgili yüzüne. "Tanrıça böyle istiyor ve biz de buna itaat etmeliyiz." Sonra, dönmek için hiçbir hareket yapmayınca, bildiğim tek No'Amatsi kelimesini mırıldandım: "*Mhe verujta*."

Ruhum seninmiş gibi güven bana.

Uzun, yavaş bir göz kırptı. Sonra fısıldadı, "*Mhe verujta*," ve birlikte spirale çıktık.

Buzda dört boşluk olan bir mezar bizi bekliyordu. Lisbet'in imgeleminin doğru olduğuna dair herhangi bir varsa bile, artık ortadan kalkmıştı.

Yine de bu hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Önce Cora gitti, sonra babası. Ve ağladım - bencillik ettim ama gözyaşlarıma engel olamadım.

Uğruna çalıştığım her şey yıkılıp gitmişti. Kapılar, isyan ve Kalp İpliğimle, bu iki küçük kızla ve karnımda büyüyen oğlanla bir hayat.

Buzun içine en son ben girdim, çünkü Lisbet bana son bir yazı yazmam gerektiğini söyledi. "Günlüğü ve taro kartlarını geride bırak," diye emretti bana. "Son Rahibe'nin onlara ihtiyacı olacak."

Yine de buz Lisbet'in üzerinde gezinirken ona sormak zorundaydım. Bilmek zorundaydım. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Başına gelecekleri bilmene rağmen bunca hafta, bunca ay nasıl yaşadın?"

"Buna rağmen değil, Dysi." Bana sempatik bir yarım gülümseme verdi ve bu bana bakan bir çocuk yüzü değildi. "*Çünkü*. Sonsuza dek sürmeyeceğini bildiğimiz şeylere daha çok değer veriyoruz."

Sonra buz onu tamamen kapladı ve Uyuyan'ın kucağında ailesine katıldı.

Ben de emrettiği gibi yaptım ve şimdi bu sonsuz soğuk ve mavi, mavi, mavi odada tek başıma oturuyorum.

Kim olursanız olun, son Sightwitch Rahibe, lütfen sahip olduğunuz zamanı iyi değerlendirin. Benim yaptığımı yapma. Kendinizi bir dağın içine hapsedip kafanızı geçmişe gömmeyin.

Yaşaman gereken bir hayatın var ve Sirmaya bunun önemli bir hayat olduğunu düşünüyor. Öyleyse dışarı çıkın. Dünyayla tanışın ve onun zorluklarına göğüs gerin.

Yalnız bir kız kardeş kayıptır, bilirsiniz, bu yüzden asla yalnız kalmanıza izin vermeyin.

Kullen Ikray Y18 D218

Ryber bana artık hatırladığım her şeyi yazmam gerektiğini söylüyor. "Kaydedinceye kadar hiçbir şey gerçek değildir," diye ısrar ediyor ve kötü el yazıma gölse de emrettiği gibi yapıyorum.

O itaatsizlik edilecek türden bir kadın değil.

İsteyeceğimden değil. Kaşlarını çattiquite terrifying Adım

Kullen Ikray, ancak Ryber bana hâlâ Kaptan diyor. I Geçici olarak Kaptan olmuştum ve İplik Kardeşim Merik'in ısrarıyla denizci ve sivillerden oluşan bir ekibi Nubrevna'nın kuzey sınırına götürdüm. Gözetleme kuleleri inşa ediyorduk ve her şey mükemmel bir şekilde ilerliyordu.

Ta ki öyle olmayana kadar. Nubrevnalılarla pazarlık yapmak isteyen olası bir Dalmotti tüccarı hakkında bir haber aldım. Yani, özellikle benimle. Merik'e söylememeye karar verdim. Ne de olsa o bir prens ve endişelenecek çok şeyi var. Bu buluşma noktasına ulaşabilir ve bir gün içinde geri dönebilirdim.

Bilmeliydim, Ry. Bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydim. Bu Dalmotti beni nerede bulacağını nasıl bildi? Başlangıçta kim olduğumu nereden biliyordu? Ama yiyecek ve ticaret ihtimali tüm yargılarımı gölgeledi. Hemen yola çıktım ve ciğerlerim molasız bir uçuşun gerekliliklerini protesto etse de, sahile kadar olan tüm yolu tek bir günde geçtim.

Kıyıda bir tüccarla karşılaştım. İki gemisi vardı, biri denize açılmıştı, diğeri ise yiyecek ve hayvanlarla doluydu. İsteddiği tek şeyi verirsem benim olacaktı.

Ben.

Beni istedi ve ben ona Nubrevna'nın (bizim mükemmel koyunlarımız var) mallarını satmama rağmen, o daha ve daha fazla büyüdü.

Israrcı.

Sonra bana tamamen sırtını döndü ve saldırdı. O ve on üç adamı. *Stop bragging* Ben mükemmel bir dövüşçüyüm Ry, ama ben bile bu kadar eğitilmiş denizciyle başa çıkamam. Büyümü kullanmak zorundaydım ve hayatımda ilk kez zarar vermek için kullanmak zorundaydım. Amaçsızca, odaklanmadan, rüzgârlarımı kabaca savurmak ve kaçmaya çalışmak zorunda kaldım.

Ama bir ok bana isabet ettiğinde... İşte o zaman her şey değişti. Bir sisin içinde karaya uçtum ve ormanda yolumu buldum. Bir şekilde o kapıyı keşfettim ve dağa girdim.

Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Net olarak değil. Net olarak hatırladığım tek şey sensin. Uyandım, donup kalmıştım ve sen .

Senin bir hayalet ya da tanrıça olduğunu düşünmüştüm. Neyse ki ikisi de değilmişsin. Sana tanrıça *derdim* ama biliyorum ki kaşlarını çatıp bana defolup gitmemi söyleyeceksin. *Shove off. Sorry. Although I do like that you're smiling now.*

Ok yarası mı yoksa dağın büyüğü mü beynimi sarstı bilmiyorum ama kim olduğumu ve oraya nasıl geldiğimi unutmuştum. Ormana dönene kadar anılarım geri gelmedi.

Denizciler ve tüccarlar da geri geldi. Beni ölüme terk edeceklerini düşünmüştüm ama oradaydılar, beni aramak için sahili tarıyorlardı. Beni bulduklarında, oklar peş peşe bana isabet etti.

Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Tüm kontrolümü kaybettim. Sıcaklık kontrolü ele geçirdi. İçimde zonkluyordu ve *acıkmıştım*, çok acıkmıştım.

Ama sonra sen beni kurtardın. Bir çan çalarak ve bir şarkı söyleyerek beni uçurumun kenarından döndürdün.

Her şeyimi sana borçluyum, Ryber Fortsa. Hayatımı, zihnimi, benim-

That's enough of that. This is for facts, not feelings

*But I like feelings. And you're smiling
even bigger now, which I also like.*

Only because you're funny to look at.

Ouch.

Ryber Fortiza

Y18 D223 - Son olmamın üzerinden 49 gün
geçtiSightwitch Kardeş

ANILAR

~~Yüzbaşı~~—Kullen bugün beni terk etti. Yaraları tamamen iyileşmiş, hafızası yerine gelmiş ve üniforması bile temizlenmişken onu burada tutacak hiçbir şey kalmamıştı.

Şelaleye bakan çimenli tepeciğin yanındaki kayanın üzerine oturduk. Rook bile bize katılmıştı, ancak aşağıdaki nehri izlemekten çok kendini yıkamakla ilgileniyor gibiydi.

Nubrevnalılar ormanda, kıyıda sürünerek ilerliyordu. En az yüz kadın ve erkek ve en önde öfkeli bir Rüzgâr Cadısı.

"Merik," diye bilgilendirdi Kullen beni, "her zamanki gibi . Kendi sağlığına zarar verecek olsa bile bütçe ve rasyon yapacak... ta ki ben işin içine girene *kadar*. Sonra da yüzlerce denizciyi, cadıyı, gemiyi ve yiyeceği heba edecek."

"Thread ailesi böyle yapar," dedim sessizce.

Ses tonumdaki bir şey düşüncelerimi ele vermiş olmalı Kullen'in kaşları çatıldı ve nazik bir gülümseme sundu. "Rahibeler için üzgünüm."

Duymamış gibi davrandım ve en Hilga'vari, gerçekçi tavrımla ayağa kalktım, tuniğimin tozunu aldım ve "Sana söylemem gereken bir şey var" dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Cazibeyi terk ettiğinizde" -güneyi işaret ettim- "burada olan her şeyi unutacaksınız. Anıların onları bulamayacağın bir yere gömülecek."

Kaşları havaya kalktı. Sonra bir telaş ve hız içinde ayağa fırladı. "Her şeyi unutacak mıyım? Seni bile mi?"

Başımı salladım.

"Şovalyeler Salonu'ndan ayrıldığım zamanı unutmadım. Sahilde seni hatırladım!"

"Çünkü cazibe dağın içine ulaşmıyor."

"Ama seni unutmak istemiyorum, Ryber. Ya da... olan hiçbir şeyi. Lütfen büyüü değiştiremez misin?"

"Hayır." Rook'un genel yönüne doğru kaşlarımı çatarak döndüm. Bu işin iyi gitmeyeceğini biliyordum ama yine de tahmin ettiğimden daha zor oluyordu.

Çünkü *ben* de onun beni unutmasını istemiyordum.

Kayadan atladım ve çim bıçakları dizlerimi çizdi.

Kullen onu takip etti, zarif bir rüzgâr kırbaıyla aşağıya sıçradı. Gölgesi çayırın üzerinde uzun uzun uzanıyordu.

"Bu yüzden mi bana hatırladıklarımı yazdırdın? Unutacağımı biliyordun."

Şelalenin kenarına doğru adım atmadan önce tek söylediğim "Hye," oldu.

Kale temizliğine ara verip Kullen'in peşimde hızla ilerleyişini izledi.

"O zaman gitmeyeceğim," dedi Kullen, ama bu daha az iddialı ve daha çok ağlamaklı bir yalvarış gibiydi. "Burada kalacağım-"

"Ve ne yapacaksın?" Ben araya girdim. "Burası sana göre bir yer değil ve bütün bir ordu seni bulmaya çalışıyor."

"Bir donanma," diye mırıldandı ~~Kaptan~~—Kullen'e özgü bir düzeltmeyle. Sonra ani bir canlanmayla ekledi: "'Gömülü' dediniz. Anıların 'onları bulamayacağım bir yere gömüleceğini' söyledin - bu da hala burada olacakları anlamına geliyor. Sadece... onları bir şekilde ortaya çıkarmam gerekiyor."

"Yapamayacaksın." Sert Hilga maskemi yerinde tutmak için tüm kontrolümü kullandım.

"Yapacağım," diye ısrar etti ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı. Bir kararlılık, fırtınaları dize getirebilecek ve kasırgaları çağırabilecek bir güç.

"Vakit geldi," dedim şelaleyi işaret ederek. Aşağıdaki nehre. "Nubrevnan'ın biri yanlılıkla burayı bulmadan önce gitmelisin ve

Onu öldürmek zorundayım."

Burnunu çaktı, acı bir ses. "Kural 37'ye asla uymazsın." Uçurumun kenarına doğru yürüdü ve denizcilere ve gemilere kaşlarını çatarak baksa da onları gerçekten gördüğünü sanmıyorum.

"Bir daha görüşecek miyiz?" diye sordu sonunda, bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek.

Tereddüt ettim. Leydi Kader'in bıçağının bir tarafı, tekrar karşılaşacağımızdan emin olduğum bir yol vardı. Sirmaya'yı iyileştirmenin cevapları onun şovalye zihninde bir yerlerde saklı olabilirdi, yani bir gün onu bulmam gerekecekti.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu bulmak istiyordum.

Ancak Lady Fate'in bıçağının her zaman keskin, gizli bir tarafı vardır, istediğimiz şey sonuçta elde ettiğimiz şey değildir.

"Ben... deneyeceğim," diye zorladım, el yordamıyla doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Sonra başımı sertçe salladım ve tekrarladım: "Seni bulmaya çalışacağım. Bir gün, Kaptan."

"Ah." Omuzları gevşedi. Etrafımızda ılık bir rüzgâr esti - yaz gününden değil, ama yüklü bir rüzgâr. Mutlu bir rüzgâr.

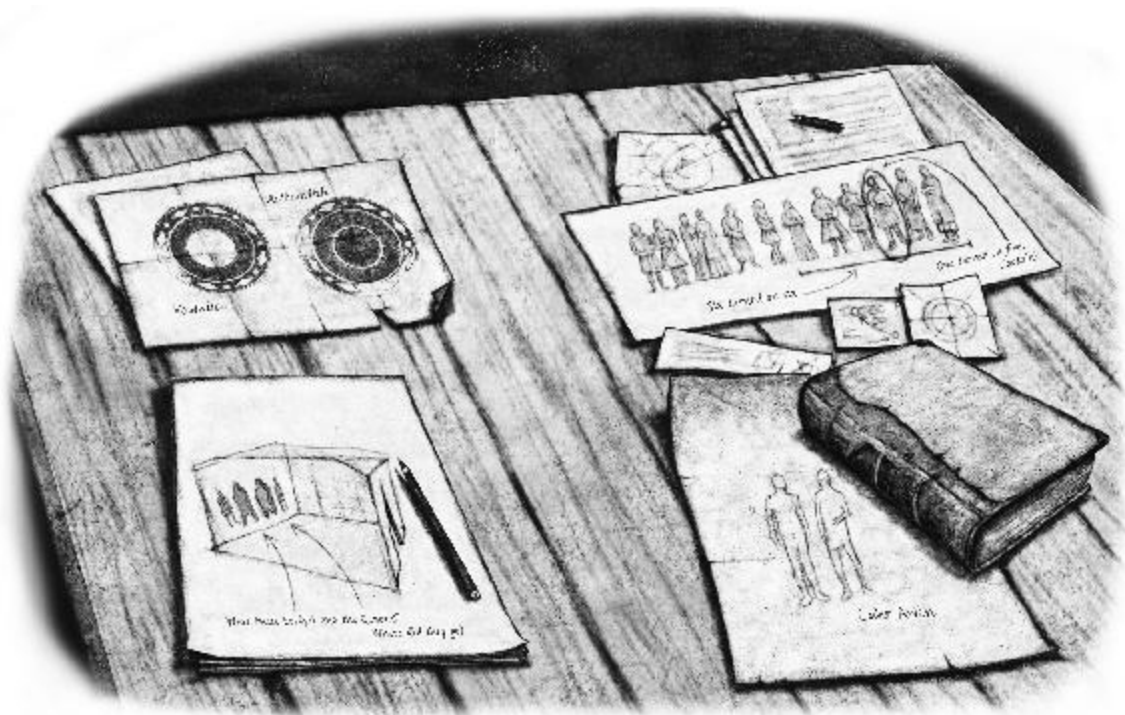
Sonra Kullen bana şimdiye kadarki en geniş sırtışını gösterdi ve ben de yardım edemedim ama kendiminkiyle eşleştirdim.

Ya o gülümsemede daha iyiye gidiyordu ya da ben buna alışıyordum. "Güle güle Kaptan," dedim küçük bir selamla.

Yumruğunu kalbine doğru kaldırdı ve öyle bir selam verdi ki solgun başı çimenlere sürtündü. Bir selam bana, bir selam da hâlâ kıyıya vuran Rook'a.

"Güvenli limanlar, Ryber Fortiza," diye ilan etti taze, büyülü rüzgârlar içeri girerken. Otlar dalgalandı ve dalgalandı. "Ve sana da güvenli limanlar, Rook."

Sonra Kullen Ikray tepeden fırladı ve beni, Manastırı ve ikimizle ilgili anılarını geride bıraktı.

Y18 D261 - Son olmamın üzerinden 87 gün geçtiSightwitch Kardeş

ANILAR

Yeraltı şehrinin kapısı önümde bekliyordu. Bir kez adımımı attım mı, *bitmişti*. Manastıra kolay bir dönüş olmayacaktı. Diğer geçitlerin aksine, bu kapı sadece tek bir yöne gitmek için yaratılmıştı. Yeraltı şehrine giren mülteciler güvenlik nedeniyle geri dönemiyordu.

Yeni kum saatimin son yirmi beş damlasında olduğu gibi kendimi taşa bağlı, hareket edemez hissediyordum.

Şovalyeler Salonu'na son gelişimden yana çok şey değişmişti.

Birincisi, diğer Rahibeler gibi Görme yetisine sahip olmasam da nihayet gözlerim açıktı. Hâlâ rüyasız gecelerden sonra uyanıyor ve Crypts'te bana eşlik edecek sadece hayaletlerle geçen günlerden sonra hâlâ uyuyordum.

Tanrıça'ya bu kadar yakın olduğum için gözlerimin gümüşleştiğini varsaymışım. Ya da belki bir seçim yaptığım için. Bir yol seçmişim.

Kurukafa Surat ve Ölüm Bakireleri artık beni öldürmeye çalışmıyordu, yani en azından bu da bir şeydi.

Bu yaratıklar her neyse -hayalet anıların garip uzantıları ya da Sirmaya'nın kendisi tarafından yaratılmış muhafızlar- bilmiyordum. Ama artık gözlerim gümüş olduğundan, karanlık Mahzenlerine girdiğimde bana aldırış etmediler.

İkincisi, Rook beni terk etmişti. Kullen'in ayrılışından bir gün sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ya da veda etmeden uçup gitmişti ve o zamandan beri onu görmemişim.

Tek düşünebildiğim efendisinin dışarıda bir yerlerde olduğuydu. Rook King. Eridysi'nin günlüğünde okuduğum fırtınalı, rüzgârlı dağlarda kalesi olan bir Paladin. Kuş neden

Bunca asır yaşamış olmasına rağmen, dağda bana neden yardım ettiğini gerçekten tahmin edemiyordum - her ne kadar denemiş olsam da.

Üçüncüsü, en azından bazı Şovalyelerin hayatta olduğunu ve Cadı Toprakları'na yayıldığını biliyordum. Belki kim olduklarını hatırlıyorlardı, belki de hatırlamıyorlardı. Belki de Kullen gibi, geçmiş yaşamlarındaki anıları tetiklemek için sadece kırık bir bıçağa ve paramparça olmuş bir cama ihtiyaçları vardı.

Her iki durumda da Kullen ve Şovalyeler önemliydi.

Tıpkı Cahr Awen gibi, Wellsi iyileştirebilen cadı çifti ve tahminimce Sirmaya da öyleydi.

Her şeyin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyordum ama cevaplar oradaydı. Ne Crypts'teki bir kayıta saklanıyor ne de bir scrying havuzundan çağrılmayı bekliyordu. Hatta Eridysi'nin taro destesinden çevrilmeyi bile ummuyordu - ki bu artık *benim* taro destemdi.

Bu düşünceyle, üç kart çekmeden duramadım. Geleceğe son bir bakış, neler olabileceğini görmek için.

Yine de son birkaç gündür hep aynı kartları çekiyordum: Tazı Şovalyesi, Lady Fate, Dev.

Kullen. Ben. Değiştir.

Eridysi'nin atölyesinde neredeyse bütün bir haftayı onun icatlarını ve notlarını inceleyerek geçirmiştim. Bulunacak o kadar çok şey vardı ki! Lisbet ve Cora'nın mükemmel bir şekilde korunmuş küçük notlarının yanı sıra Rahibe Nadya ve diğerleri her şeyi "Eridysi'nin Ağıtı "nda bir araya getirdiklerinde gözden kağmış olan Lisbet'in bazı kehanetleri.

Tabii ki Lisbet'in Ağıtı başından beri buydu.

Atölyede, İpler, güç ve Manastır'ın dünyayla bağlantısı kesilmeden, On İki Savaş her şeyi mahvettikten sonra bir cazibenin arkasına gizlenmeden önceki yaşam hakkında bilgi edindim.

Tanzi'nin haklı olduğunu öğrendim: Kurallar hiçbir zaman Kurallar olmak için tasarlanmamıştı, sadece koparıldığımız yüzlerce yıl boyunca eklediğimiz ve eklediğimiz önerilerdi. Başta ben olmak üzere Rahibeler, bizi kafese tıkana kadar kurallara göre yaşamıştık.

Bizi sarsacak bir değişiklik olmayınca, kaybolmuş yalnız kız kardeşlere dönüştük.

Ayrıca seçim yapmayı da öğrendim. Eridsyi'ye hiçbir zaman Görme yeteneği verilmemişti, bu yüzden kendi seçimini yapmıştı - tıpkı benim mezarda yaptığım gibi ve şimdi yaptığım gibi.

Çağrılınca anlayacak mısın? Kendimi Çağırılmışım ve şimdi : Yollar size gelmez. Onları kendiniz bulmak zorundasınız ve bazen de tamamen yeni yollar açmanız gerekiyor.

Sadece bu bilgi bile bana gerçekten güç verdi.

Boynumu bükerek, gizli bir köprünün ucundaki küçük mavi ışıltıya son bir kez baktım.

Bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Tanzi, Hilga ve İplik ailemin geri kalanı için geri dönecektim. Büyü iyileştiğinde ve Sirmaya artık ölmediğinde geri dönecektim.

"Seni seviyorum Tembel Böcek," dedim. Sonra kapıya doğru döndüm.

Vakit gelmişti. Hazırdım ve bir damla daha düşmeden önce omurgamı çelikleştirdim ve Manastır'dan, dağdan çıkıp yeni hayatıma doğru yürüdüm.

Ben son Sightwitch Rahibesiydim ve yapacak işlerim vardı.

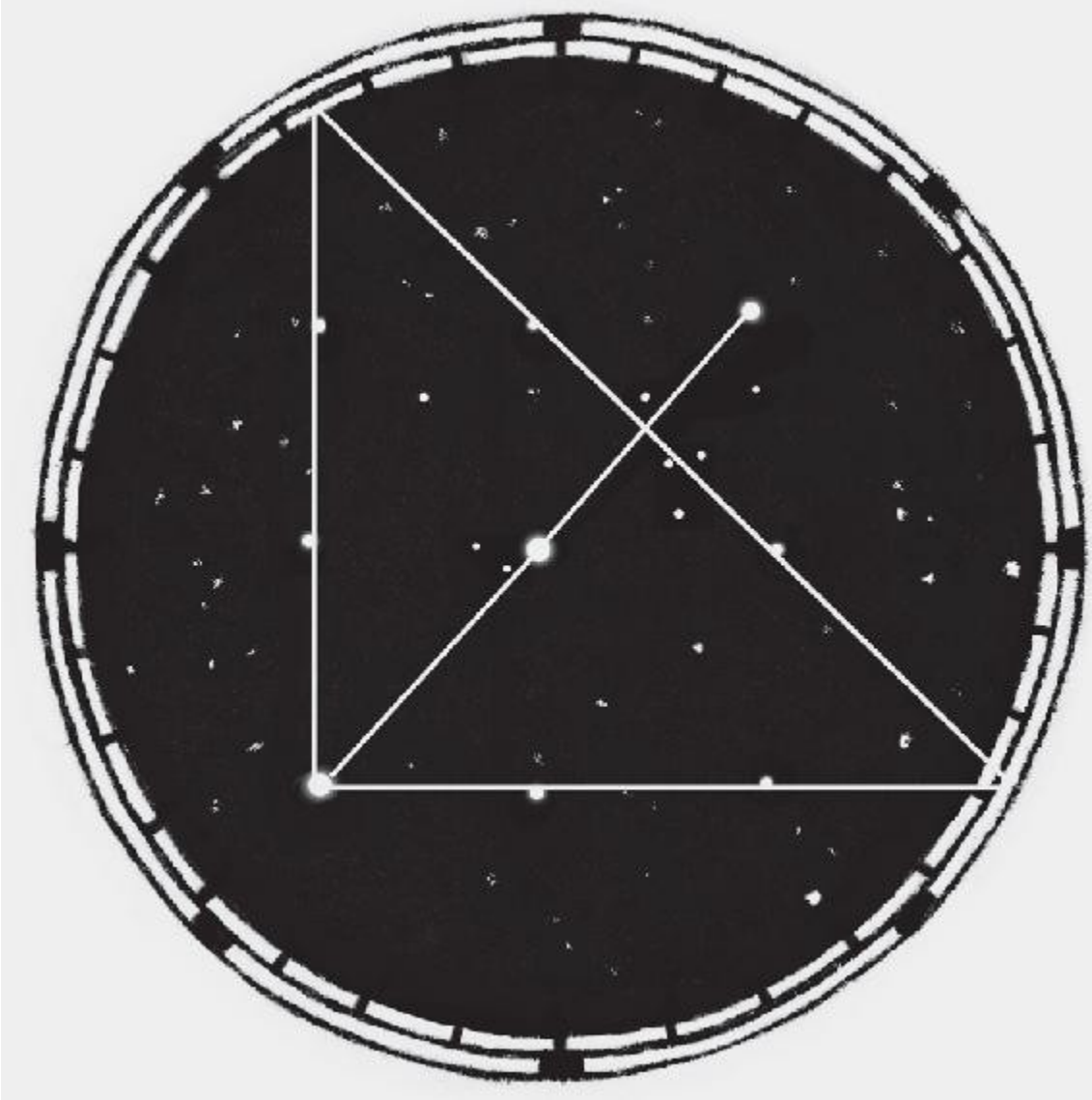
Tanzi Lamanaya

Y17 D319

Threadsisters

UYUYAN DEV

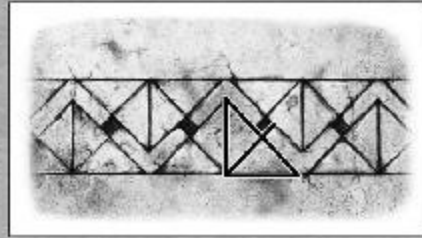
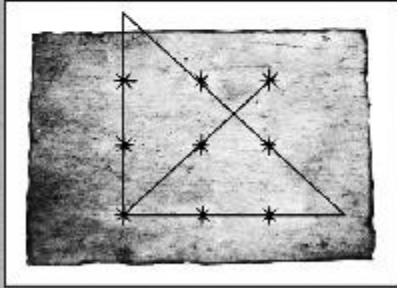
Rtes dol Sirmaya

Uyurken Bize Beşiklik Eden Devin Silahı

Sırmayan Dağları'ndaki eski bir Marstoki kalesinde yakın zamanda yapılan bir kazıda, başrahibe yapısının altında bir tapınak ortaya çıkarılmıştır. İçinde Uyuyan Dev takımyıldızının bir kabartması vardı ve hiç bozulmamıştı.

Altında da *Rtes dol Sirmaya* yazıyor. Cadı Toprakları'nda yaşayan ilk insanların taptığı bir tanrı olan Sirmaya kabaca "Uyurken Bize Beşiklik Eden Dev", *Rtes dol* ise "silahı" anlamına geliyor.

Yıldızların üzerinde, çoğunlukla zamanın gelgitiyle aşınmış, takımyıldızın yanı sıra altı komşu yıldız boyunca yay benzeri bir şekil oluşturan boyalı çizgilerin kalıntıları vardı.

TEŞEKKÜRLER

Witchlander'lar için: Hepiniz bu seriyi yazmamın nedeni olmaya devam ediyorsunuz. Ne zaman zor bir noktaya gelsem sizi düşünüyorum. "Witchlander'lar ne isterdi? Ne düşünürlerdi?" İlham perim, izleyicilerim ve dostlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Muhteşem tasarım ve illüstrasyonlar için Rhys Davies ve Heather Saunders'a teşekkür ederiz. İkiniz de çok sabırlıydınız, detaylara çok dikkat ettiniz ve *Sightwitch* dünyasını hayata geçirme konusunda inanılmazdınız. Teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Olağanüstü karım Rachel Hansen'a çok teşekkür ederim. Senin katkıların, fikirlerin ve benim bitmek bilmeyen paniğim karşısında sürekli sakin kalman olmasaydı Witchlands, Witchlands olmazdı. *Tu me manques*.

Melody Simpson ve Sam Smith'e: Size sonsuz şükran borçluyum. *Sightwitch* hakkındaki geri bildirimleriniz sadece hikaye için paha biçilmez olmakla kalmadı, aynı zamanda kişisel olarak bana dünyaya bakmam için yeni bir lens verdi.

Amigolukları ve eleştirileriyle bu hikâyeyi (ve zedelenmiş egomu) bir üst seviyeye taşıyan Melissa Lee ve Cait Listro'ya teşekkür ederim. Her birinizin Witchlands'de (bir krallık seçin, herhangi bir krallık!) özel bir yeri var.

Alex Bracken, Erin Bowman, Victoria Aveyard, Leigh Bardugo: Size çok güveniyorum hanımlar. Gerçek konuşmalardan zanaat konuşmalarına, iç dökmelerden kutlamalara kadar hep yanımda oldunuz. Teşekkür ederim.

Sébastien'e: Minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum. Sen olmasan kitap yazamazdım. Sen benim en iyi arkadaşım, Kalp İpliğim ve komik şakalarda her zaman istekli ortağımsın. *Je t'aime*.

Geçtiğimiz yıl ve her yıl elimden tutan Joanna Volpe, Devin Ross ve Hilary Pecheone'ye sonsuz teşekkürler.

Tüm Yeni Yaprak Edebiyat ekibi bana hak ettiğinden çok daha fazla destek ve sevgi verdi. Teşekkür ederim.

Aynı şey Tor Teen'deki inanılmaz ekibim için de geçerli: Alexis Saarela, Amy Stapp, Patty Garcia, Kathleen Doherty, Zohra Ashpari, Tom Doherty, Jim Kapp, Elizabeth Curione, Rafal Gibek, Cynthia Merman, Seth Lerner, Scott Grimando, Lucille Rettino, Theresa Delucci, Sumiya Nowshin, Rebecca Yaeger, Lauren Brantley, Megan Barnard, Alex Cameron, Jeremy Pink ve Megan Kiddoo. Tüm sıkı çalışmalarınız için hepinize çok teşekkür ederiz.

Son olarak, Whitney Ross'a teşekkür ederim. Avukat, editör, arkadaş. Bu serideki her şeyi sana ve perde arkasında yaptıklarına borçluyum. Witchlands bizi bir araya getirdiği için çok ama çok mutluyum ve bu harika ortaklığın daha uzun yıllar sürmesi dileğiyle.

AYRICA SUSAN DENNARD TARAFINDAN

Truthwitch

Windwitch

YAZAR HAKKINDA

[SUSAN DENNARD](#) küçük bir kasaba olan Georgia'dan uzun bir yol kat etti. Deniz biyolojisi alanında çalışırken, tam zamanlı bir roman yazarı ve yazarlık eğitmeni olmadan önce dünyayı - tam olarak yedi kıtadan altısını (bugünlerde Asya'ya da gidecek!) - gezme fırsatı buldu. Tuhaf ve Ölümcül Bir Şey serisinin yanı sıra *New York Times* çoksatanı *Truthwitch* ve *Windwitch*'i de içeren Witchlands serisinin yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda köpekleriyle yürüyüş yaparken, Xbox'ında darkspawn öldürürken veya dojo'da çürükler kazanırken bulunabilir. Yazar güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Kendisini susandennard.com

adresinden ziyaret edebilirsiniz.

thewitchlands.com

Twitter'da [@stdennard](https://twitter.com/stdennard)

Facebook: facebook.susandennard.com/newsletter

stdennard.tumblr.instagram.com/stdennard

ard

İLLÜSTRATÖR HAKKINDA

RHYS DAVIES serbest çalışan bir illüstratör, haritacı ve sanatçıdır. Aslen Gallerli olan Rhys, Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmadan önce Londra'da güzel sanatlar eğitimi almıştır. Uzun yıllar Yankee Candle'da ürün tasarımcısı olarak çalıştıktan sonra, Rhys şimdi zamanının çoğunu diğer sayısız yaratıcı projenin yanı sıra romanlar için haritalar çizerek geçiriyor. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte Amherst, Massachusetts'te yaşıyor.

Onu internette

rhysspieces.com

adresinde ziyaret edin

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Bir Tom Doherty Associates Kitabı e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

TOR- COM

5c ie nce kurgu. J"-an tagy. Evren.
Ve ilgili konular.

8 yayıncının web sitesinden daha fazlası olan
Tor.com, SF ve fantezi dünyasının tüm
kaynaklarından tüm medya araçlarından orijinal
kurgu, çizgi roman ve dis'ussien için bir mekandır.
Bugün sitemizi ziyaret edin ve sohbeta de katılın.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Bildirimi

İthaf

Harita

Uyuyan Dev

Ryber Fortiza: Y18 D152

Tanzi Lamanaya: Y10 D234

Ryber Fortiza: Y18 D153 - Tanzi Çağrılalı 1 gün oldu Ryber Fortiza:

Y18 D154 - Tanzi Çağrılalı 2 gün oldu Ryber Fortiza: Y18 D155 -

Tanzi Çağrılalı 3 gün oldu Tanzi Lamanaya: Y16 D89

Y18 D156 - Tanzi'nin Çağrılmasından bu yana 4 gün

Y18 D159 - 7 gün

Y18 D161 - 9 gün

Y18 D165 - 13 gün

Y18 D167 - 15 gün

Y18 D168 - 16 gün

Y18 D171 - 19 gün

Y18 D174 - Tanzi Çağrılalı 22 gün oldu

Tanzi Lamanaya: Y17 D254

Y18 D180 - Son Sightwitch Rahibe olduğumdan beri 6 gün Y18
D184 - Son Sightwitch Rahibe olduğumdan beri 10 gün Y18 D195
- Son Sightwitch Rahibe olduğumdan beri 21 gün Y18 D209 - Son
Sightwitch Rahibe olduğumdan beri 35 gün Eridysi Gochienka:

Y2786 D128

Eridysi Gochienka: Y2786 D132

Ryber Fortiza: Y18 D212 - Sonuncusu olmamın üzerinden 38 gün
geçti

Sightwitch Kardeş

Ryber Fortiza: Y18 D215 - Sonuncusu olmamın üzerinden 41 gün
geçti

Sightwitch Kardeş

Eridysi Gochienka: Y2786 D134 Tanzi

Lamanaya: Y14 D27

Ryber Fortiza: Y18 D216 - Sonuncusu olmamın üzerinden 42 gün
geçti

Sightwitch Kardeş

Y2786 D218

Y2786 D302

Y2786 D354

Y2787 D104

Y2787 D105

Y2787 D105

Y2787 D106

Y2787 D176

Y2787 D271

Y2787 D336

Y2787 D338

Y2788 D3

Y2788 D41

Ryber Fortiza: Y18 D223 - Sonuncusu olduğumdan beri 49 gün
Sightwitch Kardeş

Y18 D261 - Son Sightwitch Kardeşi olmamın 87 gün
geçtiüzerinden Tanzi Lamanaya

Uyuyan Dev Teşekkür

Ayrıca Susan Dennard

tarafından Yazar

Hakkında İllüstratör

Hakkında Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GÖRÜŞ ANAHTARI

Copyright © 2018 by Susan Dennard

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Scott Grimando'ya

ait Çizimler Rhys Davies'e ait

Harita Maxime Plasse'ye ait

Tom Doherty Associates
Tarafından Yayımlanan Bir Tor Teen
Kitabı

175 Beşinci Cadde
New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Tor®, Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçerik Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir. eISBN

978-1-250-18353-8

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir.
Lütfen 1-800-221-7945 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı
ile iletişime geçin,
dahili numara. 5442 veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta
gönderebilirsiniz.

İlk Baskı Şubat 2018

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.